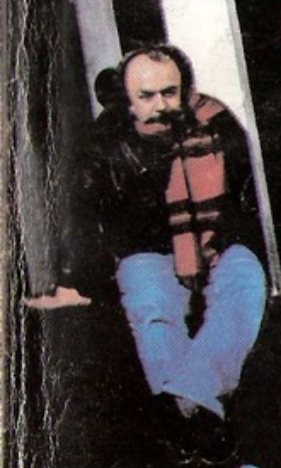
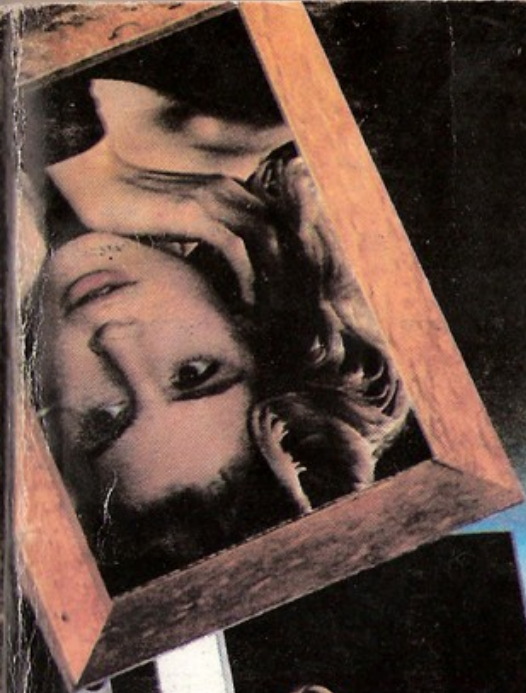

ДЖЕЙМС
ХАДЛИ ЧЕЙС

ТАКЪВ Е
ЖИВОТЪТ

Джеймс Хадли Чейс

Такъв е животът

ГЛАВА ПЪРВА

Стенният часовник показваше 3.50, когато телефонът върху бюрото на сержант Биглър иззвъня.

Биглър – широкоплещест, луничав мъж в края на тридесетте, се намръщи, погледна стенния часовник, отпусна голямата си космата ръка върху слушалката, вдигна я и отсечено отговори:

– Биглър да. Слушам?

– Хари Браунинг те търси – каза му сержантът от централата. Искане да говори с теб. Гласът му звучи така, сякаш е готов да си оскубе косите.

Биглър се намръщи още повече. Хари Браунинг беше собственик на „Раковината“, един от трите най-престижни ресторанта в Парадайз Сити. Беше личен приятел на кмета и на капитан Теръл, шефа на полицията. В очите на Биглър това го поставяше в категорията на недосегаемите.

– Свържи ме, Чарли – отговори Биглър и посегна за цигара. Погледът му спря със съжаление върху последния пакет в картонената кутия. Беше допил кафето си преди половин час. Биглър имаше две слабости – кафето и цигарите.

– Прати някого за кафе, Чарли. Пресъхнал съм.

– Добре – каза Чарли Танър смирено. Той постоянно трябваше да изпраща някого за кафе. – Ето ти Браунинг.

Последва изшракване по линията и дебел мъжки глас, изръмжа:

– Ти ли си Биглър?

– Да, мистър Браунинг. С какво мога да ви бъда полезен?

– Ужас! Случи се нещо много неприятно! Имам труп в ресторанта. Искане да дойдеш бързо и да ме отървеш. Слушай, Биглър, за теб това може да е само полицейска процедура, но за мен е проклетие. Не искам да се шуми за това. И когато казвам, че не искам, точно така трябва и да бъде. Разбираш ли? Ако пресата се докопа до това, ще хвърчат глави! И няма да ме е грижа чии ще бъдат. Достатъчно ясен ли съм?

Биглър се изправи, горещината сякаш изчезна от задимената стая.

– Разбирам, мистър Браунинг. Не се тревожете. Идвам веднага.

– Единственото, което ме тревожи, е всичко да бъде както трябва! Направи го така и аз няма да се тревожа... а и ти също! Браунинг затвори телефона.

Биглър направи гримаса, след това чукна няколко пъти по вилката. Когато телефонистът се обади, Биглър запитва: – Има ли репортери долу, Чарли?

– Хамилтън от „Сън“. Заспал е полупиян. Защо? Случило ли се е нещо?

– Още не знам, но има нещо. Слушай, Чарли, трябва да изляза. Ако Хамилтън попита къде съм, кажи му, че ме боли зъб и съм си отишъл в къщи. Кой е дежурен?

– Зъб ли те боли? – понита Танър загрижен. – Съжалявам, Джо. Аз?

– Остави съжаленията – срязва го Биглър – кой е дежурен?

– Мандрейк. Той излезе за кафето ти – каза Танър с упрек в гласа. – Джаксън е тук, пуснал е корени.

– Изпрати го да ме смени. Хес още ли е там?

– Всеки момент си тръгва.

– Спри го! Кажи му да ме изчака. Слизам веднага.

Биглър навлече якето си, потупа страничния джоб да се увери, че пистолетът му е там, грабна последния пакет цигари и излезе от стаята на детективите, тичайки надолу към приемната.

Фред Хес, шеф на отдел „Убийства“, се беше облегал на стената с отегчен израз върху дебелилото си кръгло лице.

– След минути щях да съм във от този кокошарник – подметна той със съжаление.

– Какво става?

Биглър заслиза надолу по стълбите към паркираната полицейска кола. Влезе в колата и включи двигателя. Хес се намести до него.

– Мъртва в „Раковината“. Браунинг се е насадил. – Биглър потегли надолу по пустата главна улица.

Хес измърмори:

– Убийство?

– Не каза. Аз и не питах. Ще разберем, когато пристигнем. Не беше в настроение да отговаря на въпроси.

– Бас държа, че е така – изсмя се Хес. – От това, което съм чувал за заведението, само труп им липсва сега. Ходил ли си там, Джо?

– С моята заплата? – Биглър караше по крайбрежната улица. Край плажа бяха паркирани само няколко коли. Нямаше движение. Трябва да внимаваме, Фред. Браунинг завърта доста пари в града.

– Ако е убийство, няма значение колко пари завърта. Това е събитие.

– Да... но още не знаем дали е убийство. Дай аз да водя

следствието. Браунинг има доста влиятелни приятели.

– Твое е, приятел. Знам кога да си държа езика зад зъбите.

Ресторант „Раковината“ беше в другия край на крайбрежната улица заобиколен с тревни площи, цветни лехи и ярко осветени палми. Три мраморни стъпала водеха към внушителен вход. Затваряха в 2.30 през нощта и сега фоайето се осветяваше само от един полилей и няколко мъждукащи аплика, които хвърляха удължени сенки върху дебелия червен килим.

Биглър и Хес слязоха от колата, изкачиха стълбите, минаха през въртящата се врата и се озоваха в просторното фоайе, където ги очакваше Луис, висок, аристократичен оберкелнер.

Надменен и горд, Луис рядко се стряскаше, но Биглър забеляза, че сега е разстроен.

– Оттук, моля – каза Луис и крачейки сковано ги поведе през второто фоайе и стълбите към бара.

Тук ги очакваше Хари Браунинг, седнал на бара с чаша бренди и стисната между зъбите пура.

Браунинг беше 55-годишен, набит с оплешивяло теме и гладко избръснато, загоряло от слънцето лице. Носеше карирано сако с бял карамфил в петлика. Беше такъв, какъвто изглеждаше – елегантен, богат, властен и арогантен.

– Там е – каза той, сочейки дъното на бара. По продължение на едната стена имаше сепарета облицовани с тъмен, резбован дъб. Всяко сепаре се закриваше с червена завеса. – В последното сепаре.

Биглър и Хес отидоха до края на бара и надзърнаха в сепарето.

На слабата светлина можеха да различат фигурата на руса жена, просната върху масата. Беше облечена в бяла вечерна рокля без гръб. Разпиляната ѝ руса коса стоеше като златно петно върху тъмния дъб.

– Може ли малко повече светлина тук, мистър Браунинг?

Луис отиде зад бара и щракна няколко ключа. Дъното на помещението, където стояха двамата детективи, изведнъж се обля в светлина от тавана и те примигнаха.

Биглър благодари с кимване на глава и влезе в сепарето. Докосна рамото на жената. Изстиналата плът потвърждаваше изявлението на Браунинг, но за да се увери, той притисна пръсти отстрани на врага. Пулс нямаше.

– По-добре не пипай, докато не направим снимки – каза Хес.

Браунинг се приближи, свирепо дъвчейки пурата си.

– Искам да я изнесете веднага, момчета! Хайде размърдайте се!

Можете да си правите всички тия забавления и фокуси в моргата. Ако пресата се добере до това, отиде ми бизнесът за сезона. Махайте я!

– Не можем да я местим, докато не направим снимки – каза Хес. – Може да е убийство.

Браунинг го изгледа заплашително.

– Ти пък кой си?

Биглър прокле наум, Хес трябваше да си затваря устата. Побърза да отговори:

– Завежда отдел „Убийства“, мистър Браунинг. Има право, разбира се. Това може да е убийство. Аз...

– Самоубийство е! – каза Браунинг, с каменно лице. – На пода има спринцовка, лицето ѝ е посиняло. По дяволите, не е нужно да съм полицай, за да разбере, че е умряла от свръхдоза хероин. Хайде, махайте я отгук!

Биглър надзърна под масата. Видя изпразнена спринцовка върху килима. Изправяйки се, той постави ръцете си от двете страни на главата и внимателно я повдигна. Погледна лицето. Посинялата кожа и безжизнените широко отворени очи го накараха да потръпне. Положи обратно главата ѝ върху масата.

– Все пак може да е убийство, мистър Браунинг – каза тихо. – Може някой да е направил инжекцията.

– Никой не се е приближавал до нея, откакто е дошла – нетърпеливо отвърна Браунинг. – А сега я махайте!

– Всеки случай на самоубийство трябва да се третира като убийство, докато не се докаже обратното. Съжалявам, мистър Браунинг, този случай не може да бъде изключение.

Очите на Браунинг гневно засвяткаха.

– Не обичам полицаи, които не ми сътрудничат, Биглър. Злопаменен съм. – Той се обърна към Луис. – Свържете ме с капитан Теръл.

Докато Луис бързаше към бара, Биглър каза:

– Съжалявам, мистър Браунинг, така ще е докато шефът не се разпорежи. Има ли друг телефон, който мога да ползвам?

– Няма да ползваш никакъв телефон, докато не говориш с Теръл! – отсече Браунинг и забърза към бара.

Биглър и Хес се спогледаха. Хес се усмихна. Знаеше, че бравата няма да се стовари върху неговата глава. Той заобиколи Биглър и влезе в сепарето. До мъртвата имаше бяла брокатена чантичка. Вдигна я и я отвори. Погледна вътре. Извади един плик, прочете надписа върху него и го подаде на Биглър.

– Виж, Джо. Това е за нас.

Биглър взе плика. Чуваше как Браунинг говори приглушено по телефона. Погледна написаното с разкривени букви: „За полицията.“ Внимателно отвори плика с ножче за острене на моливи и извади стъгнатия лист. Разгъна го и докато Хес, дишаше във врата му, прочете написаното със същия разкривен почерк:

„По-добре отидете на булевард «Сийвию» 247. Той си го получи. Аз го направих. За да избегна неприятности, изчезвам по най-бързия начин.

Мюриъл Марш Девън

P.S. Ключът е под изтривалката.“

– Хей, Биглър, – извика Браунинг. – Теръл иска да говори с теб.

С бележката в ръка Биглър отиде на бара и взе слушалката. Браунинг се отдалечи на няколко крачки.

– Ти ли си шефе? – попита Биглър.

– Да – отвърна Теръл – Какво става там, Джо?

– Мистър Браунинг докладва смъртен случай в ресторанта. Токущо пристигам. Прилича на самоубийство: свръхдоза хероин. Има празна спринцовка и лицето на мъртвата е синьо. Намерих бележка в чантичката ѝ, че се е самоубила. Ще ти прочета бележката. – Биглър тръсна бележката, за да се отвори и зачете тихо, така че Браунинг да не чува. – Като че е убила някого. Мистър Браунинг иска да изнесем трупа. Не мисля, че можем да го направим, а ти шефе? Трябва да извикаме оперативната група.

Последва пауза, след което Теръл попита:

– Кой е с теб, Джо?

– Хес.

– Остави го при мъртвата. Отиди до булевард „Сийвию“ да провериш. Аз ще се обадя на Лепски да отиде също. Ще бъда в ресторанта след около 20 минути. Нека Хес извика оперативната група.

– На Браунинг няма да му хареса – подхвърли Биглър, гледайки го как снове нагоре-надолу.

– Ще говоря с него. Ти тръгвай, Джо.

– Тръгвам. – Той остави слушалката и се запъти към Браунинг, който спря и се обърна. Шефът иска да говори с вас, мистър Браунинг.

Щом Браунинг се отправи към телефона, Биглър отиде при Хес.

– Извикай оперативната група, Фред. Направете пълна процедура.

Шефът също идва. Той се усмихна. – Отивам на булевард „Сийвию“. До-виждане и внимавай с Браунинг.

– Може той да не внимава с мен – натърти Хес.

Тичайки надолу по стълбите, Биглър дочу гневния глас на Браунинг:

– Не можеш да постъпваш така с мен, Фред. Ти... Гласът му загълхна, когато Биглър се озова навън в горещата нощ. Пресече към колата. От тъмното изникна висока, слаба фигура. Беше Бърт Хамилтън от „Парадайз сн.“

– Как е зъбобола, Джо? – попита той изпречвайки се на пътя му. – Не знаех, че изобщо са ти останали някакви зъби.

Биглър го заобиколи.

– Послушай съвета ми, Бърт, стой надалеч. Има голяма вероятност да ти хвъркнат топките.

– Какво те кара да мислиш, че имам? – отговори му Хамилтън.

Докато той изкачваше стълбите към входа на ресторанта, Биглър изкара колата от паркинга и се отправи към булевард „Сийвию“.

Тики Едрис имаше голяма топчеста глава, къси ръце и крака и беше висок не повече от метър. Беше типичен случай на ахондроплазия.

Работеше като келнер и помощник на мокрия бюфет в „Раковината“ вече осем години. Надутите клиенти на ресторанта се забавляваха от очевидното му добродушие, тъжните му очи и припряна походка. Вероятно ги забавляваше, че ги обслужва джудже. С годините Едрис се превърна в нещо като придворен шут. Поздравяваше клиентите с фамилиарност, която и мистър Браунинг не си позволяваше.

Преметнал готварската престилка, скъсена по размера му, Едрис привършваше с бърсането на чашите, когато Луис влезе.

– Искат да говорят с теб, Тики – каза Луис. – Отговаряй на въпросите им съдържано. Колкото по-малко каже всеки от нас за случилото се, толкова по-добре за мистър Браунинг.

Едрис окачи кърпата и свали престилката. Странно оформеното му лице се бе издължило. Имаше сенки под очите. Беше работил без прекъсване от 6 часа сутринта и се чувстваше уморен.

– Да, мистър Луис – каза той, намъквайки бяло памучно сако. – Оставете това на мен.

Излезе от стаята и се затърти към бара. В края на бара правеха снимки на мъртвата. Шефът на полицията Теръл, едър мъж с пясъчен

цвят на косата, вече прошарена, и издадена напред квадратна челост, говореше с Браунинг. Нищо освен наболата брада не подсказваше, че току-що се е измъкнал от леглото.

Доктор Лауис, съдебният лекар, нисък, пълен мъж, нетърпеливо чакаше да свършат със снимките. Двама от оперативните работници седяха на бара и с копнеж поглеждаха наредените бутилки.

Фред Хес и детективът трета степен Макс Джакъби, с бележник в ръка, седяха в едно от сепаретата. Като видя Едрис, Хес му направи знак да се приближи.

Едрис забърза към тях.

– Ти ли си келнерът, който е обслужил мъртвата? – понита Хес.

– Да.

Хес огледа джуджето. Лицето му показваше, че не е впечатлен от видяното. Едрис безизразно отговори на погледа, скръстил отпред късите си ръце.

– Как се казвате?

– Тики Едуард Едрис.

– Адрес?

– „Ийст стрийт“ 24, Сийкъм.

Сийкъм беше предградие на Парадайз сити. Там живееха работници с нисък доход.

Докато Хес го разпитваше, Джакъби, млад, умен на вид евреин, записваше отговорите.

– По кое време пристигна тя? – попита Хес, палейки цигара.

– Малко след единадесет: осем минути, за да съм по-точен. Хес изгледа джуджето.

– Как може да сте толкова сигурен?

– Имам часовник... и го ползвам.

– Сама ли беше?

– Да.

– Беше ли резервирала това сепаре?

– Не. Беше късно. Почти всички се бяха преместили в ресторанта. Имаше много места.

– Добре ли изглеждаше?

Хес знаеше, че Теръл и Браунинг са се приближили и слушат. Поглеждайки през рамо, Едрис видя, че Браунинг го гледа начумерено и побърза да отговори:

– Добре си беше.

– Когато влезе, какво направи?

– Отиде в сепарето и седна. Попитах я чака ли някого, каза: „Не“. Поръча уиски с лимон. Сервирах и се разкарах.

– Какво стана след това?

– Трябваше да занеса питиета долу в ресторанта. Когато се върнах, завесата беше дръпната. Попитах бармана има ли някой с нея, каза, че е сама. Помислих, че не иска да я безпокоят.

– По дяволите, искала го е, прав си. После какво?

– Затваряме около 2.30. Когато повечето посетители си бяха отишли и завесата все още беше дръпната, отидох да отсервирам. Почуках на рамката. Не последва отговор. Погледнах и я видях... така.

– Не си се приближавал цели три часа и половина?

– Да, бях зает. Работя и зад бара. Беше тежка вечер. Имаше много за прибиране.

Браунинг изсумтя и обръщайки се към Теръл каза:

– Отивам си. Луис ще затвори. Много ми дойде. Може да се съсипе бизнеса ми. Гледай да изкараш възможно най-бързо хората си, Франк. Искам и Луис да поспи малко.

– Няма да се бавим, Хари – каза Теръл. Сбогува се и проследи как Браунинг слезе по стълбите и изчезна от погледа му. Той отиде в края на бара, където Лауис преглеждаше мъртвата.

Едрис каза:

– Когато ме попитахте дали е изглеждала добре, не казах истината, искам отново да отговоря на този въпрос.

Хес го погледна в упор.

– Виж какво, майка ти може да е мислила, че си голям умник, аз обаче не смятам така. Искаш да кажеш, че излъга?

– Не искам да си загубя работата. – Едрис извади носна кърпа и избърса изпотеното си лице. Харесвам си работата. Шефът слушаше. Ако бях казал истината, щеше да ме изгони.

– Какво те кара да мислиш, че сега няма да те изгони?

– Ако не му кажете, няма да научи, нали? Хес многозначително го изгледа и сви рамене.

– Добре. И така, не изглеждаше добре?

– Не. Щом я видях, отгатнах, че има неприятности. Беше бледа и трепереше. Знаех, че в такова състояние може да направи сцена... да крещи, да изпадне в истерия. Като видях, че може да избухне настаних я в сепарето и и донесох питие. Аз дръпнах завесата. Не исках да прави сцени. Шефът не ги обича.

Хес и Джайкби се спогледаха, тогава Хес каза:

– Искаш да кажеш, че я познаваш?

Едрис погледна през рамо към Луис, който говореше с Бърт Хамилтън, понижи гласа си и каза:

– Да. Апартаментът и е срещу моя.

– Защо, по дяволите, не каза по-рано това? – изръмжа Хес.

– Не сте ме питали, освен това, казах ви, мистър Браунинг слушаше. Ако разбере, че съм я познавал и че аз съм я вкарал в сепарето, ще ме изгони.

– Какво знаеш за нея?

– Наркоманка и проститутка. Виждах я от време на време, през последните осем години.

Хес се наклони напред.

– Искаш да кажеш, че е твое момиче, Тики?

Едрис го погледна за момент с тъжните си очи и отговори:

– Мислите ли, че някое момиче може да бъде мое?

– Ти и пробутваше някои от богатите клиенти и тя ти даваше процент? Такава ли е работата, Тики?

– Просто живееше срещу моя апартамент – каза Едрис с примирено достойнство. – От време на време идваше да поговори с мен. Мисля, че гледаше на мен като всички останали: урод. Това, че разговаряше с мен не ме прави сводник, нали?

Гледаха се един друг. Хес пръв отмести погледа си.

– За какво ти говореше?

– За много неща. За съпруга си, за дъщеря си, за живота си, за любовниците си.

– Била е омъжена?

– Да.

Луис се приближи.

– Вие ли сте мистър Хес?

– Какво има? – отсече Хес. – Зает съм.

– Викат ви на телефона – съобщи Луис, навеждайки аристократично глава.

Хес се изправи.

– Стой тук, дребосък, – каза на Едрис. – Не съм свършил още с теб.

Отиде на бара и вдигна слушалката.

– Да, моля?

– Обажда се Джо. Тук има убийство. Шефът там ли е?

– Да, казвай?

– Кажу ми, че съм намерил човека, когото споменава в бележката.

С пет куршума в тялото. Елате тук.

– Добре ще предам. Чудесно нали. Няма изгледи за спане тази нощ.

– Така изглежда. Побързай, Фред. – Биглър затвори.

Когато Хес затваряше телефона видя да идват двама лекари стажанти с бели престилки.

– Приключихте ли с трупа? – попита единият.

– Почти. Почакайте, ще проверя. Хес тръгна към края на бара. Минавайки край Едрис, каза:

– Добре, Тики, изчезвай сега. Утре ще говорим с теб, ела към единадесет и попитай за мен... Казвам се Хес. Продължи към Теръл и д-р Лаунс.

– Да, може да я отнесете, – каза докторът, прибирайки инструментите в чантата си. Рапортът ще е на бюрото ти утре в 10. Отивам да лягам.

Хес му се усмихна.

– Ти си мислиш така, докторе, – бодро каза Хес. – Имаме още един мъртвец за теб. Току-що се обади Биглър. Чака ни на булевард „Сийвю“ 247.

Лицето на доктора помръкна.

– Значи никакъв сън тази нощ – запротестира той.

– На момчета като нас сън не им трябва. Ние сме супермени – отвърна Хес с усмивка.

Когато се отдалечи докторът, Теръл запита:

– Какво значи това, Фред?

– Обади се Джо. Съобщи, че има убийство. Вика ни там, сър.

Теръл погледна убитата. Беше около четиридесетте, слаба, симпатична, с хубава фигура.

– Наркоманка, Фред. Бедрата ѝ са осеяни с убождания.

– Джуджето стреляше на халос. Познава я. Каза, че е и проститутка. Браунинг ще се зарадва, когато това излезе наяве.

Като чакал надушил плячка се приближи Хамилтън от „Сън“.

– Ще оставим Макс да се погрижи за останалото – каза Теръл. – Да отидем при Джо.

– Какво става тук? – запита Хамилтън. Той беше в началото на четиридесетте, висок, вече посивял. Някой му бе казал, че прилича на Джеймс Стюарт и той си бе изработил навик да говори провлачено, сякаш имаше сливи в устата. Така още повече напомняше известния актьор. Теръл тръгна.

– Ела с нас и ще видиш – отговори през рамо той.

– Какво се мъти? – запита Хамилтън като влезе в крачка.

– Още един мъртвец. Убила го е преди да свърши със себе си – каза Хес. – Мръсотия. Ще задоволи любопитството ти.

Когато двамата мъже минаваха покрай него, Едрис се отдръпна и загледа след тях. След това видя как двамата стажанти поставиха мъртвата върху носилката и я изнесоха.

Едва след като отиде в кухнята зад бара и затвори след себе си вратата, лицето му се озари от зловна усмивка. В изблик на радост той зантанцува, мятайки в такт с музиката късите си ръце и крака.

Булевард „Сийвю“ свързваше Парадайз Сити със Сийкъм. В зоната на Парадайз Сити вилите бяха огромни, луксозни и скъпи. Парцелите им бяха приблизително по 4 декара, с пишни градини, плувни басейни, тройни гаражи с дистанционно задвижвани врати. Краят на булеварда в Сийкъм беше с малки олющени, евтини вили. Бяха разположени в малки дворове, а тротоарите бяха надраскани с тебешир от децата. Булевард „Сийвю“ илюстрираше, така както нищо друго, животът на двата слоя на обществото, имащите и нямащите, богатите и бедните.

Първите проблясъци на зората припалваха нощното небе, когато сержант Биглър паркира пред № 247 – вила тип бунгало, скрита от неподкастрен жив плет.

Той извади фенерче от жабката на колата, пресече тротоара, блъсна портичката и по светлината на лъча измина късия път до входната врата. Повдигна износената изтривалка и взе ключа, за който умрялата пишеше в бележката.

Спря за момент да огледа отсрещното бунгало тънещо в мрак, откопча кобура на пистолета и натисна звънеца. Не очакваше някой да отвори, но беше предпазлив полицаи. Не искаше да използва ключа докато не се увери, че вътре няма никой.

Две минути чакане бяха достатъчни, вкара ключа в ключалката и отвори. Влезе в малко антре, затвори вратата и зашари със светлината, докато открие ключа за осветлението. Запали светлината и видя затворени врати от двете страни на антрето.

Изненада се, че намери първите две стаи празни, с изключение на мръсните бели найлонови пердета. Зад третата врата имаше коридор, който водеше към банята, кухнята и още две стаи. Съдейки по поставените да съхнат хавлии и розовата гъба върху скарата на вината, разбра, че някой е ползвал банята. Прашните и празни шкафове и чекмеджета в кухнята показваха, че никой от живеещите в бунгалото не се хранеше тук.

Отмина към следващите две стаи в дъното на коридора. Отвори лявата врата, шракна осветлението и влезе. Веднага разбра, че това е необикновена стая. В средата имаше огромно легло. Чаршафите и възглавниците бяха чисти, непокътнати. Имаше огромно огледало, монтирано отсреща на стената, друго покриваше целия таван. Килимът беше дебел, в цвят бордо. Бутилковозелените стени бяха украсени с поставени в рамки снимки на голи момичета. Край едната стена имаше голям гардероб, Биглър отиде до него и го отвори. Краткият оглед го увери, че тук са налице всички принадлежности на момиче за повикване, от албума с еротични снимки до камшика и пръчките. Затвори гардероба и излезе от стаята. Спря пред последната врата. Протегна ръка, натисна дръжката и бутна вратата. Вътре светеше. Насреща имаше единично легло. В него се бе отпуснал мъж, направо на чаршафа бе разпрострял вестник. Смъртта го бе настигнала, докато невинно бе чел вечерните новини. Беше облечен в синя пижама на бели ивици. Отпред пижамата бе изцапана с кръв. Имаше кръв по стиснатите му пръсти и по загорялото от слънце лице.

Биглър го гледа дълго и след това влезе. Мъртвият беше здравеняк с телосложение на боксьор. Късо подстриганата му коса беше синкаво-черна. Тънките, като изтеглени с молив мустачки му придаваха секси вид. Приличаше на плейбоите, които парадират с мускулите си по плажовете на Парадайз Сити. Мъжествеността и енергичността, са единственото им богатство, тъй като парите не идват лесно при тях.

Биглър видя телефона на нощното шкафче. Набра номера на „Раковината“. Тъкмо привършваше разговора си с Хес, когато чу звънеца на входната врата. Отвори и видя детектива Том Лепски.

– Шефът каза, че тук имало неприятности – каза Лепски, Влизайки в антрето. Беше висок, жилив мъж с набръчкано, загоряло от слънцето лице и прозрачни сини очи.

– Да... труп. Ела да го видиш.

Биглър го поведе към спалнята. Лепски изглежда мъртвия, а след това бутна шапката си към темето.

– Това с Джони Уилямс – каза той. – Добре, най-сетне си го получи.

– Познаваш ли го?

– Разбира се. Виждал съм го наоколо. Един добре платен жиголо в хотел „Палас“. Какво прави той в тази дупка?

Биглър прегледа чекмеджетата на скрина, допрян до една от стени-те. Намери портфейл от свинска кожа. В него имаше карта за клуб, шофьорска книжка, и чекова книжка. Всичко това беше на името на Джони

Уилямс. От чековата му книжка Биглър узна, че сметката му е 3756 долара.

– Предполагам, че живее тук – каза той. – Хвърли поглед на стаята отсреща. Докато Лепски беше в другата стая, Биглър продължи с претърсването на по-малката стая. Гардеробът бе пълен с дрехи на Уилямс.

Лепски се върна.

– Магазин за забавления – каза той. – Коя е жената?

– Нарича себе си Мюриъл Марш Девън. Тази вечер се е самоубила в ресторант „Раковината“ – свръхдоза хероин. Оставила е бележка, в която признава, че е убила този красавец.

Лепски отиде към мъртвеца и се наклони към гърдите му. Изсумтя и се дръпна.

– Направила го е. Пръснала е на парчета сърцето му.

Биглър се наведе и протегна ръка под леглото. Внимателно издърпа 38-калибров автоматичен пистолет. Извади носната си кърпа, покри пистолета и го вдиша.

– Добре започнат и завършен случай – каза той. – Няма да се изненадам, ако въпреки това не мога да подремна за час-два.

Пред бунгалото спря кола. Лепски излезе. Върна се с д-р Лауис.

– Целият е твой – каза Биглър, сочейки мъртвеца.

– Благодаря, няма шо! – отвърна Лауис. – Сега имам да правя два рапорта.

Биглър намигна на Лепски и го побутна към вратата.

– Нищо, докторе, – каза той. – Не си единствен. – А на Лепски каза: – Хайде да глътнем малко свеж въздух.

Двамата мъже излязоха в градината и запалиха по цигара.

– Странно, никой не съобщи за стрелбата – каза Лепски, сочейки бунгалото отсреща.

– Може да са на почивка – отвърна Биглър. – Освен това в тази част на Сийкъм хората не общуват помежду си. Знаеш ли? На служба съм вече 10 години... никога не съм имал донос от Сийкъм.

– Чудя се защо го е направила. За какво ли му е била проститутка за два долара.

– Тя изглеждаше доста но-добре. Видях я. Добре облечена, грижеща се за себе си. Повечето мъже, които гонят проститутки, обичат да го правят в неугледни места. Не ме питай защо!

– Няма. – Лепски подтисна прозявката си. – Хубаво щеше да бъде шефът да не ме беше вдигал от леглото.

– Ето ги, идват – каза Биглър, когато две коли осветиха редицата

бунгала.

Половин час по-късно д-р Лауис излезе от бунгалото и отиде при капитан Теръл, който седеше в колата, пушеше лула и търпеливо чакаше хората си да му докладват.

– Застрелян е около 10 часа. – каза д-р Лауис. – Пет куршума в сърцето. Добра стрелба, не би могло да му се размине. Стреляла е откъм краката му. Ще имаш рапорта ми към 11 часа. Устройва ли те?

Теръл кимна с глава.

– Така да бъде, докторе. Добре, отивай да поспиш.

Д-р Лауис си беше отишъл, когато Бърт Хамилтън излезе от бунгалото. Досега беше зает да говори по телефона, съобщавайки за случилото се.

– Доста неща трябва да се разгадаят тук – каза той на Теръл. – Имаш ли някаква представа защо го е застреляла?

– Това трябва да разгадае – каза Теръл, излизайки от колата. Ще се видим по някое време, Бърт – и минавайки покрай репортера, той влезе в бунгалото.

Биглър и Хес говореха в коридора.

– Всичко е ясно, шефе, – каза Хес. Чудесна, спретната работа.

– Така изглежда – отвърна Теръл. – Няма да подминем лесно всичко това. Вие двамата отидете до „Ийст Стрийт“ и огледайте дома и. Свирете почерка и с намерената бележка. Мисля, че този случай е ясен, но нека проверим. Поговорете с джуджето. Изглежда пълен с информация. Може би ще може да ни каже защо го е застреляла. Искам рапорта ви утре до 10 часа, така че побързайте, момчета. Хес едва не изстена.

– Добре шефе.

Теръл влезе в стаята с убития, където Лепски, подпрян на стената, говореше със специалистите по снемане на отпечатъци, които прибираха инструментите си.

– Том, – каза Теръл – искам да разбереш дали някой е чул изстрелите. Разпитай надолу и нагоре по булеварда, искам сведения за миналото на Уилямс.

– Нямах предвид да почвам веднага, шефе, нали? – каза Лепски. – Сега е малко след 6 часа. Не искаш да измъквам хората от леглата, нали?

Теръл се усмихна.

– Дай им половин час. В тази част на булеварда хората стават рано. – При шума на приближаващата кола, той продължи. – Ето и линейката. Оставям те да се оправяш. – Той се обърна към специалистите по

отпечатъци: – Има ли нещо?

– Много отпечатъци – каза единият от тях. – Тази стая не е почиствана от месеци. Предимно негови, но има и други. Ще проверим всичко.

Теръл кимна и след това се отправи към изхода. Линейката току-що бе спряла. Каза на стажантите къде да намерят мъртвия, след това се качи в колата и потегли към управлението.

ГЛАВА ВТОРА

Няколко минути, след като Теръл и хората му тръгнаха към булевард „Сийвю“, Тики Едрис съблече памучното сако, облече вълнено, светлосиво и се затътри към килера с напитките. Отвори вратата и огледа рафтовете.

Луис и Джакъби говореха в горния край на стълбището.

– Тръгвам си, мистър Луис – подхвърли Едрис с пискливия си глас.
– Трябвам ли ви за нещо?

Луис махна с ръка без да прекъсне разговора с Джакъби. Едрис излезе през задната врата и се втурна надолу по стълбището. Озова се на служебния паркинг, където бяха паркирани един буик с вдигнат гюрук и един мини купър.

На волана на буика седеше широкоплещест мъж и пушеше цигара. Беше с кафява сламена шапка, добре ушит бежов костюм, безупречно бяла риза и скъпа консервативна вратовръзка. Краищата на златисторусите му коси чудесно хармонираха на силния му слънчев загар. Беше красив, младолик, около 38-годишен, с дълбока трапчинка на брадата, която засилваше мъжественото му излъчване и караше жените да го харесват.

Можеше да бъде взет за преуспяващ юрист, банков служител или политик на път към популярност. Всъщност не беше нито едно от тези неща. Филип Алжир използваше внушителната си външност и богатите си общи познания, за да печели, мамейки хората. Четиринадесет години от живота си беше прекарал в затвора. Скоро бе напуснал набързо Ню Йорк в момент, когато бе издадена заповед за арестуването, му. Сега кротуваше в Парадайз Сити с ограничени средства. Страхуваше се да пусне някой от измамните си трикове, защото знаеше, че ако го хванат, вероятно ще изчезне за още четиринадесет.

Зад пленителната външност се криеше безжалостна жестокост. Досега бе успявал да си набавя средства без да прибегва към насилие, но сега фасадата бе свалена. Ако това, което бяха замислили с джуджето се провалеше, нямаше да се размине със затвор. Чакаше го газова камера, но имаше пълно доверие и в Едрис, и в себе си. Този план трябваше да заработи... налагаше се.

– Какво? – запита, хвърляйки цигарата, когато Едрис се приближи.

– Като в приказка – отговори Едрис облягайки се на вратата с

късите си ръце. – Никакъв шум... никакви неприятности. При теб как е?

– Същото.

– Тръгнаха за бунгалото. След това ще дойдат на „Ийст Стрийт“. Ти по-добре тръгвай, Фил. Знаеш какво да правиш.

– Да. – Алжир включи двигателя. – Според теб вярват ли че е самоубийство?

– Така изглежда. Ще наблюдавам Теръл. Умен е. Не отивай в колежа преди 17.30.

– Знам, знам. Толкова пъти го повтаряхме. Оправяй се с твоите неща, за моите аз имам грижата.

Едрис се дръпна и Алжир потегли. Почака, докато се скри от погледа му и се качи в минито. Педалите на амбреажа, спирачката и газта бяха монтирани така, че да ги достига с късите си крака. Шофираше бързо и умело. Нямаше никакви нарушения за седемнадесет години правоуправление.

Излезе бързо от Парадайз Сити. На магистралата вдигна осемдесет мили в час. Когато наближи № 247, намали чувствително скоростта и погледна към паркираните полицейски коли. Пристигна на „Ийст Стрийт“ за 10 минути. Спря пред блока, влезе и взе асансьора за последния етаж. Там беше двустайният му апартамент, нает преди осем години.

Имаше голяма дневна, малка спалня, бокс, кухня и баня. Беше положил доста грижи за дневната, за да е удобна и подредена с вкус. Хранеше се на масичката за кафе, като сядаше на специално направен миниатюрен стол. Останалите мебели бяха със стандартни размери, тъй като Едрис обичаше от време на време да кани приятели. Затова беше избрал хубаво канапе и фотьойли.

Влезе в спалнята, съблече се и отиде в банята. Затанцува, тананикайки си под топлия душ, като пляскаше в такт с ръце. След душа си сложи синя пижама на златни райета и син халат. Влезе в дневната, приближи до миниатюрния бар и си наля уиски. Разреди го с вода, и седна в своя фотьойл. Вдигна краката си върху табуретката пред фотьойла. Отпи от уискито и запали цигара. Отпусна се за няколко минути. Пое дълбоко цигарения дим и бавно го изпусна през широките си ноздри. Погледна към малкия дамски часовник на китката си. Часът беше 6.30. Фил можеше да стигне в Маями за по-малко от един час. Ако всичко минеше гладко щеше да поеме обратно към осем и половина. Няма да успее да се обади преди девет и половина, даже десет.

Едрис свърши уискито, подтисна прозявката си и угаси цигарата. Би предпочел да си легне сега, но знаеше, че ще заспи, а това няма да е

разумно. Не трябва да е сънен и с притъпено съзнание, когато пристигнат ченгетата.

Измъкна се от фотьойла и отиде на барчето. Наля си още уиски. Едрис можеше да пие много, без това да пречи на мисленето му, но тази вечер той беше уморен и под напрежение. Реши, че трябва да пие по-бавно. Не трябва да е прекалено самоуверен. Още пиеше на малки глътки, когато чу долу да спира кола. Едва удържа да не погледне през прозореца, но не биваше да го спипват как наднича в очакване. Занесе чашата в бокса и я изплакна. След това отиде при входната врата и се отслуша.

Биглър беше взел ключа за апартамента на мъртвата от портиера. Когато му каза за случилото се той безразлично сви рамене. На въпросите отговори, че малко я познавал. Знаел я по име, редовно плащала наема. Каза, че не се появявала рано сутрин, излизала след обяд и се връщала доста късно. Не получавала много писма и рядко я посещавали.

Прозявайки се широко Хес влезе след Биглър в асансьора. Изкачи се на последния етаж. Влязоха в апартамента и започнаха огледа. Холът бе комфортно обзаведен, с голям телевизор в единия ъгъл. В спалнята имаше голямо двойно легло и вграден гардероб, върху тоалетката имаше два портрета в сребърни рамки. Единият на красив мургав мъж в началото на тридесетте, другият на шестнадесет, седемнадесетгодишно момиче с късо подстригани руси коси. Изострените черти, Вирнатото носле и сочните устни ѝ придаваха ефирна привлекателност.

Внимателното претърсване на чекмеджетата не им разкри много. Освен колекцията неплатени сметки, намериха няколко писма започващи със: „скъпа мамо“ и завършващи „с цялата си обич, Норена“. Адресът в горния край на писмата бе Греъм Ко Ед Маями. Хес намери няколко бележки Колидж, с почерка на мъртвата, които сравни с намерената. Изглеждаха написани от едно и също лице.

Биглър, който четеше някои от писмата на момичето, се обърна към Хес.

– Предполагам, че това е дъщерята – посочи той портрета от тоалетката. – Хубаво момиче. Чудя се кой ли е бащата?

– Дребосъкът може да знае. Ела да отидем отсреща. Напуснаха апартамента, прекосиха коридора и застанаха пред вратата. Хес натисна звънеца.

След малко се отвори и Едрис въпросително ги изгледа.

– О! – каза отстъпвайки. – Заповядайте, джентълмени. Правя кафе в момента. Вие искате ли?

– Да, разбира се – отговори Биглър, влизайки в хола.
– Защо не си в леглото, Тики? – подхвърли Хес.
– Не мога да заспя без кафе. Ще отскоча за минутка в кухнята.
– Симпатяга – отбеляза Хес и заоглежда обстановката.
– Боже! Има си собствено миниатюрно кресло!
– Защо не? – отвърна Биглър, докато седнаше на канапето. – Би ли искал да си джудже?

Хес се замисли, сви рамене и също седна.

– Защо да му мисля, нали не съм?

Едрис се върна с кафето и наля в три чаши. Подаде им чашите и седна в своя фотьойл. Покачи краката си върху табуретката.

Тримата отпиха от кафето. Биглър, който се смяташе за познавач кимна одобрително.

– Чудесно кафе. Майсторски го правите.

Едрис се усмихна. – Не особено. Не съм толкова вещ по кафетата. Аз...

– Остави кафето – намеси се Хес. – Да видим, какво знаеш за жената? Снимката в спалнята на съпруга ли е?

Едрис бе достатъчно хитър, за да се хване на уловката.

– Не бих могъл да зная. Не съм влизал там.

– Хес го погледна втренчено и отиде в апартамента отсреща. Върна се с двата портрета и ги подаде на Едрис.

– Кой е този?

– Не е съпругът ѝ. С този мъж е избягала. После го сгазила кола, преди около петнадесет години. Името му е Хенри Луис.

– А това дъщерята ли е?

– Да.

– Къде е тя в момента?

– Греъм Ко Ед Колидж, Маями.

– Съпругът жив ли е?

– Да, той е жив.

– Знаете ли името му?

– Мелвил Девън

– Къде живее?

– Някъде в Парадайз сити. Не зная точно къде.

– Казваш, че е избягала с този мъж. Заради него ли е напуснала съпруга си?

– Да, съдейки от това което ми е разказвала. Съпругът бил много сериозен, постоянно зает с работа. Две години след сватбата срещнала

Луис. Имал много пари. Избягала с него. Отдавна е станало, преди около петнадесет години. Взела бебето със себе си. Луис обичал децата. Чудесно се разбирали, но станала злополуката.

Хес го гледаше замислено.

– Всичко това тя ли ти го е разказвала?

– Да. Не наведнъж, когато я обхващаше меланхолия идваше, сядаше и с часове не продумваше. После започваше да говори. Когато Луис катастрофирал останала без пари. Те имали намерение да се оженят, щом вземе развод. Дала детето за отглеждане и започнала работа на рецепцията в някакъв хотел. Едрис спря, за да допие кафето. Наля си още и побутна каничката към Биглър. Събрала се с лоша компания и започнала да се боде. Изхвърлили я от хотела. Нямала пари за наркотик и така попаднала на улицата. После някакъв възрастен я настанил в апартамент и следващите пет години живяла доста добре, но той умрял. Изпратила Норена... това е дъщерята... в пансион. Виждали се само през ваканциите. Наркотикът я съсипал и тя се върнала тук, от Ню Йорк. След това се появил Джон Уилямс. – Едрис отново спря и погледна Хес. – Може би е добре да поговорите с него. Той знае повече за нея.

Хес си наля кафе.

– Уилямс е мъртъв. Тя го е убила. Защо не ти е казала, Тики? Всичко ти е казвала. Защо не ти е казала, че преди да дойде в „Раковината“ го е гръмнала с пет изстрела.

Едрис не се помръдна. Очите му потъмняха и заприлича на подплашен пудел.

– Не ми каза. Знаех, че има нещо лошо. Беше пила много. Липсваше разум в поведението ѝ. Значи го е убила! Най-накрая си го получи, мръсен изнудвач. Кучи син!

– За какво си го е получил? – Попита Биглър.

– Тя правеше всичко за този калтак. Издържаше го, купуваше му дрехи, плащаше му наема. Беше луда по него. Той я обираше. Напоследък беше започнал да се занимава с богати възрастни жени от хотел „Палас“. Мюриъл беше разорена, а се бе пристрастила към наркотика толкова, че и клиенти не можеше да хване. Трябваше да плаща за колежа, за инжекциите... Джони имаше пари и тя се опитала да вземе от него назаем. Изсмял ѝ се в лицето. Прекалил го е със смеха...

– Ами дъщерята, имаше ли представа за тези неща?

– Не. През ваканциите пътуваха. Не искаше да я води често тук. Тази ваканция искаше да я заведе на Антилските острови, но нямаше пари. Джони не искал да ѝ даде на заем.

– Бил си най-добрият й приятел. Защо не си й дал, Тики?

– Не искаше да вземе. Предложих й.

– Защо? Нали сте приятели. Доверявала ти е всичко. Едрис го изгледа с леден поглед.

– Предполагам е мислила, че аз съм повече за съжаление. Не гледаше на мен, като на човешко същество. Бях само някой, на когото да говори.

– Казвала ли ти е, че те съжالياва?

– Да.

– Добре. Поне си запазил парите си, Тики.

– Нямам толкова много.

– Недей, моля те! С твоите приятни шегички сигурно доста бакшиш събираш.

– Остави, Фред, това до никъде няма да ни доведе. – Намеси се Биглър нетърпеливо.

– Не съм сигурен. Този чешит ми се вижда доста тъмен. – Хес се намръщи. – Мюриъл с нищо ли не ти подсказа, че е убила Уилямс?

– Не.

Хес започна да развива дъвката.

– Тя имаше ли пистолет?

– Не. Мисля, че нямаше. Не зная...

– Кой я снабдяваше с наркотик?

– Не зная.

– Не си бил ти?

– Не.

Хес лапна дъвката и загледа ръцете си. После ги прибра в джобовете и се изправи.

– Това е всичко. Ти ще питаш ли нещо, Джо?

Биглър също стана.

– Не.

– Да тръгваме тогава.

Двамата тръгнаха. Едрис остана на мястото си загледан след тях.

– Благодаря за кафето – каза Биглър от вратата.

– Пази се чист, дребосък, – каза му Хес.

Двамата излязоха и затвориха след себе си.

Едрис си остана на мястото. По лицето му избиха червени петна. Кръвта му кипеше. Очите му святкаха. Задраска с нокти по фотьоила, борейки се с напирания гняв. По-късно към седем часа стана и отиде при телефона. Набра и докато чакаше връзка запали цигара. Обади се

женски глас.

– Ало, Греъм Ко Ед Колидж. Слушам ви.

– Искам да говоря с Д-р Греъм – каза Едрис. – Важно е.

– Кой, моля?

– Казвам се Едуард Едрис. Отнася се за Норена Девън... ваша ученичка. Спешно е.

– Почакайте, ако обичате?

Едрис дръпна от цигарата. След малко му отговориха.

– На телефона д-р Греъм.

– Обажда се Едуард Едрис. Приятел съм на семейство Девън. Норена ме познава. С майка ѝ стана злополука.

– Много съжалявам. Какво искате да направя, мистър Едрис?

– Бихте ли съобщили на Норена? Не казвайте, че е сериозно. Кажете само, че е станала катастрофа. Адвокатът на семейството случайно е в Маями. Говорих с него по телефона, казва се мистър Стенли Тебъл. Той се връща в Парадайз Сити и каза, че може да вземе на връщане Норена. Това ще спести време. Майката пита за нея. – Едрис замълча, осъзнавайки нарасналото напрежение. Беше решаващият момент, от който зависеше дали д-р Греъм ще клъвне или ще възникнат затруднения.

– Мистър... кой казахте? – попита след кратка пауза д-р Греъм.

– Стенли Тебъл.

– Норена познава ли го?

– Сигурно знае за него. Едва ли са се срещали. Разбирам какво ви безпокои? Не се пуска с непознат седемнадесетгодишно момиче. Осъзнавам загрижеността ви, но е абсолютно спешно. Ще бъда откровен. Майката умира. Бих ви посъветвал да съобщите на Норена за мен. Тя ме познава добре. Нека ми се обади, аз ще ѝ обясня за мистър Тебъл. Телефонът ми в Сийкъм е 556. Последва нова пауза и тогава д-р Греъм каза:

– Няма нужда, ще изпратя Норена с мистър Тебъл. Съжалявам много за случилото се.

– Благодаря.

– Норена ще бъде Готова след половин час. Дочуване, мистър Едрис.

Щом затвори на лицето му светна лукава усмивка. Започна да танцува с прикляквания, като при казашки танц. Дребната му фигура сякаш олицетворяваше злото.

Д-р Греъм, висок, оплешивяващ, с неспокоен темперамент, сновеше нервно из големия си кабинет. Беше скръстил кокалестите си ръце. До края на семестъра оставаха само три дни и имаше много неща за

довършване. Нещастieto с Норена, една от любимките му, го разстрои. Не можеше да се заеме с нищо, докато не уреди изпращането. Беше съобщил на момичето. Каза и, че чакат всеки момент да пристигне адвокатът на майка и, за да я заведе у дома.

Норена не беше особено привлекателна. Носеше очила със сини пластмасови рамки, имаше хубава фигура и добре поддържана лъскава руса коса.

– Ще умре ли? – понита го тя.

– Зле е Норена. Бъди храбра! Мисля, че мистър Едрис щеше да каже ако е в опасност. Каза, че е зле – измъкна се от истината мистър Греъм.

Продължаваше да кръстосва кабинета, когато прислужницата събщи за Стенли Тебъл.

– Покани го – каза й той.

Филип Алжир влезе с шапка в ръка. Лицето му изразяваше подходящи за случая тъга, състрадание и приятелско чувство. Той се хареса на мистър Греъм, който си помисли, че пред него стои човек, чиято същност е изписана на лицето.

– Съжалявам, че ви безпокоя толкова рано – каза Алжир със звучния си баритон. Позволи си съвсем лека, тъжна усмивка. – Мога да си представя... края на срока е толкова скоро. Сигурно сте страшно зает. Но се случи това нещастие и сметнах, че веднага трябва да дойда.

– Да, разбира се – д-р Греъм му посочи стол да седне. – Седнете, моля. Как е мисис Девън?

– Много зле, страхувам се... Съобщихте ли на Норена?

– Да, съобщих. Тя, разбира се, е шокирана. Не казах за най-лошото.

– А то може да се случи. Трябва да бързаме. Дори и сега може да не успеем.

– Тя е готова. – Д-р Греъм натисна звънеца на бюрото си.

– В коя болница е мисис Девън?

Готов за такъв въпрос, Алжир убедително отговори. – Всичко беше толкова бързо, мистър Едрис пропусна да ми каже. Първо ще отидем при него, а след това в болницата. Ще се погрижа да ви информират, докторе.

Прислужницата дойде до вратата.

– Кажете на мис Девън, че сме готови – кратко нареди д-р Греъм.

Когато тя си отиде, Алжир се изправи и тръгна към прозореца. Искаше да отвлече вниманието на д-р Греъм и да избегне неудобни въпроси. Загледа се в двора на колежа

– Чудесно място, докторе. Радвам се, че го видях. Често Клиенти ме питат за подходящо училище. С радост ще ви препоръчам.

Д-р Греъм засия.

– Много мило от ваша страна. Мога да ви дам и проспекти за колежа.

– Разбира се.

Д-р Греъм извади няколко проспекта. Алжир ги заразглежда с интерес. Въпросите, които задаваше отвлякоха вниманието на д-р Греъм.

Накрая се почука и той отиде да отвори.

– Влез, Норена. Мистър Тебъл пристигна. Момичето застава сковано на вратата. Носеше сива плисирана пола, бяла блуза, малка черна шапка и черни обувки. На ръката си бе преметнала сиво сако. Приличаше на момиче от колеж, облечено в най-хубавите си дрехи.

Греъм забеляза, че е плакала. Очите ѝ бяха зачервени и подути. Беше бледа, но успя леко да се усмихне, когато Алжир се приближи с приятна, сдържана усмивка.

– Никога не сме се срещали, Норена, – каза той. – Грижа се за нещата на майка ти. Често сме говорили за теб. Хубаво щеше да е тази среща да бе станала при по-добри обстоятелства.

– Да, мистър Тебъл, – отвърна Норена и отклони поглед, за да скрие напирашите сълзи.

– Ще трябва да тръгваме, – обърна се Алжир към д-р Греъм. Ще телефонирам щом разбера нещо по-определено. Колата ми е на входа. Можеш да тръгваш, Норена.

Греъм взе ръката на момичето.

– Довиждане, Норена. Не се безпокой. Всичко ще се оправи. Обикновено става така.

– Довиждане, д-р Греъм, благодаря ви. Тя се обърна и бързо напусна кабинета.

– Багажът готов ли е? Едва ли ще се връща. Нали това е последният семестър?

– Взех само чантата си. Останалите неща ще изпратя на адреса.

– Добре. Тогаво тръгвам и да се надяваме?

Сбогуваха се и Алжир бързо слезе по стълбището. Качи се до Норена. Потегли надолу към изхода и излезе на шосето. Шофираше с умерена скорост през Маями. Изкушаваше се да натисне по-силно газта, но съзнаваше, че случайна злополука или нарушение може да провалят най-отчаяния план за спечелване на големи пари.

Когато опитваше да се измъкне от задръстването при кея

„Флорида“, Норена колебливо се обади:

– Опасно ли е пострадала мама, мистър Тебъл?

– Зле е, Норена, – каза Алжир. – Не трябва да се тревожиш. В този момент ние двамата не можем да ѝ помогнем.

– Злополуката с кола ли е?

– Да. Слязла от тротоара и шофьорът не успял да спре.

– Била ли е пиана?

Алжир се смути. Хвърли поглед към момичето до себе си. Тя гледаше втренчено напред, бледа и вцепенена.

– Пиана? Какво искаш да кажеш? Не бива така да говориш за майка си.

– За мен мама е повече от всичко на света! – каза момичето с такава страст, че Алжир трепна. – Аз я разбирам. Знам какво е преживяла. Тя прави всичко за мен. Жертва се за мен. Зная, че пие. Била ли е пиана?

Алжир се размърда обезпокоен и накрая каза:

– Не. Виж какво, Норена, в момента работя по един особен случай и обмислям нещо. Моля те, успокой се. Ще те заведа при майка ти максимално бързо... Разбираш, нали?

– Съжалявам, че пречих.

Алжир пак трепна. Големите му загорели от слънце ръце стиснаха волана. Не искаше да знае нищо за това момиче. Искаше то да остане анонимно, като Джони Уилямс. Беше достатъчно просто да влезе през вратата на спалнята му и да стреля в него. Не го познаваше. Все едно, че стреляше в мишена. Ако разрешеше на момичето да говори и установи духовен контакт, как щеше да се застави да го убие. Дори сега след тези няколко реплики, го изби студена пот. Започна да му се гади.

Беше се измъкнал от задръстването и караше по магистралата 4А, наведен напред и съсредоточен върху пътя.

Самолетът от Ню Йорк се приземи навреме на летището в Маями. Пътниците започнаха да се събират във фоайето към 7.30.

Сред пътниците беше и едно стройно седемнадесетгодишно момиче. Имаше нещо ефирно в слабото му лице. Носеше бял шал, бутилково-зелено кожено сако, черен тесен панталон и обувки с нисък ток. Гърдите му бяха провокиращо повдигнати а походката привличаше вниманието на всеки мъж във фоайето. Пристъпваше самоуверено, с цигара между сочните си устни. Сините му очи гледаха с твърдостта на кремък. Когато мъжете я заглеждаха, тя им отговаряше с враждебно

предизвикателство.

Айра Марш бе израснала в предградията на Бруклин. Сестра ѝ, с двадесет и две години по-голяма от нея, бе напуснала фамилията още преди Айра да се появи на този свят. Майката беше родила единадесет деца. Айра бе последна от потомството. Четирима от братята загинаха пияни при автомобилна катастрофа. Двама излежаваха доживотна присъда за въоръжен грабеж. Четирите момичета, включително и Айра, напуснаха предградията и не се чуваха, нито виждаха вече. Ако не беше Едрис, тя нямаше да знае, че най-голямата ѝ сестра е проститутка и наркоманка. Това обаче не я разстрои особено. Сестрите и братята значеха за нея, толкова, колкото и бащата пияница, заради когото се налагаше да заключва спалнята си.

Една неделна вечер преди четири месеца пред дома ѝ я чакаше усмихнато джудже в червен мини купър. Айра се връщаше от обществена баня, където бе прекарала един час в приготовления за танците в неделя.

Щом я видя, джуджето слезе и застана пред нея. Беше облечен в кафяво спортно сако и сиви панталони от трико. Носеше кафява шапка за бейзбол, кривната над дясното око.

– Ако Вие сте Айра Марш, искам да говоря с вас. – Айра се намръщи, взря се в джуджето и го отрязва:

– Я се разкарай, палечко! Не говоря с всеки.

Едрис се разсмя.

– Отнася се за сестра ти Мюриъл. Не бъди арогантна. Сестра ти ми е приятелче.

Жените по балконите на блока се загледаха в тях. Децата спряха да играят и се скупчиха наоколо. Започнаха да подсвиркват. Поиска ѝ се да узнае повече за сестра си. Знаеше я само по име. Влезе в колата. Едрис я последва и потеглиха следвани от виковете на децата.

– Казвам се Тики Едрис. Намислил съм една работа, която може да ни донесе куп пари.

– Защо и на мен? Ти не знаеш за мен нищо.

– Няма нещо, което да не знам – отговори той. Намали скоростта и спря пред един незастроен парцел.

Преди месец, когато я бе обхванала пак меланхолия, Мюриъл спомена за най-малката си сестра: „Никога не съм я виждала. Ако не бях срещнала един от старата тайфа нямаше да знам, че съществува. Представяш ли си, голяма е колкото дъщеря ми.“

Тази случайно казана подробност му даде ключа към

неразрешимия до този момент проблем. Свърза се с едно детективско бюро. Поиска да му направят проучване за седемнадесетгодишно момиче на име Айра Марш. Срещу двеста долара агенцията му предаде пет страници с информация, която го убеди, че ако правилно подхване момичето, ще реши проблема си.

От подробностите в доклада си направи заключение, че тя е буйна. Местната полиция я беше картотекирала, но благодарение на находчивостта ѝ до съд не се бе стигало. Известна бе като специалист по кражби в магазините. Цивилните полицаи не я изпускат от поглед щом я зърнат да влиза. Свързана бе с бандата „Мокасините“, състояща се от малолетни престъпници, които постоянно имаха сблъсъци с полицията и със съпернически банди от района. Джес Фар си бе извоювал неоспоримо място на шеф. Споменаваше се също, че до преди шест месеца Фар е ходил с Леа Фелчър – момиче на неговата възраст, красиво, но по мъжки безцеремонно в отношенията си. Тя била сигурна в позицията си при Джес. Айра обаче решила, че с нокти, зъби и юмруци иска Джес и мястото на Леа. Били се голи до кръста в препълненото мазе на един склад. Цената била Джес Фар. Това била най-дългата и кървава схватка, която момчетата били виждали.

Айра знаела, че трябва да се бие за Джес. Тренирала и живяла като спартанец. Посещавала гимнастическия клуб на Мълиган. Старият боксьор, който бил посветен в тайната, я тренирал както себе си навремето, с увереността, че е невъзможно да загуби.

Вече като момиче на Джес, била ангажирана с дейността на бандата. Трябвало винаги да е с тях и да ги вдъхновява. Често служела за стръв при нарушаване на неудобни примирия.

Сведението завършваше така:

„Това младо момиче е интелигентно, ловко, жестоко, с лош нрав, егоист и без морал“. Заключение на служителя бе, че тя не би се спряла пред нищо, за да постигне целта си. Като положителни качества бе посочил нейния кураж, решителност, уменията ѝ да работи с цифри. В редките случаи, когато оставала без пари, тя работела при Джо Слесър, в бизнеса със залаганята при конни надбягвания. Той се изказал ласкаво за нея. От него се научила да борави със сметачни машини и компютри.

Съдейки от тези писания, тя беше идеалния човек за плана на Едрис. Щом седна в минито той я заглежда. Привлекателното лице му вдъхна увереност, че тя ще успее.

– Направих проучвания за теб, малката. Харесват ми нещата, които

научих. Искаш ли да спечелиш много пари?

През цялото време докато шофираше а и сега, когато бе спрял и говореше, Айра го гледаше толкова напрегнато, колкото и той нея. Инстинктът и подсказваше, че не трябва да го подценява.

– Зависи от две неща: колко ще спечеля и какво трябва да направя?

Едрис потупа волана и се усмихна.

– Обичаш ли комара?

– Може би.

– Колко пари би искала да спечелиш?

– Колкото е възможно повече.

– Нямах предвид това. Мечтала ли си за много пари? Аз мечтая. – Едрис прехвърли единия си крак върху другия. Винаги съм мечтал да имам пари. А ти?

– Да. Мисля, че да...

– Колко пари мечтаеш да имаш?

– Много повече отколкото можеш да ми дадеш...

– Но кажи колко?

– Един милион.

– Защо само един – закикоти се Едрис – Защо не десет... двадесет милиона?

Тя погледна евтиния си часовник на китката.

– Стига сме се будалкали. След десет минути трябва да съм си у дома. Имам среща.

– Да предположим, че ти кажа как можеш да спечелиш петдесет хиляди. Готова ли си да рискуваш?

Тя го погледна. По израза на лицето му разбра, че говори сериозно. Почувства, че кръвта и се разгорещява.

– Какво да рискувам? Аз нямам нищо.

– Да си обладана от същата лудост, като моята. Зависи от цената, която искаш за риска? Петдесет хиляди долара е добра цена. Рискът не е голям, но съществува. Ще рискуваш свободата си, така както аз ще рискувам своята.

– Какво те кара да мислиш, че свободата ми струва толкова? Моята свобода? – засмя се горчиво тя. – Бих направила всичко за толкова пари.

Едрис гледаше, преценяваше застиналата и усмивка след смеха и остана доволен.

– Трябва да си ги спечелиш, малката. Не се заблуждавай. Работата е специална, само за теб.

– Каква е тази работа?

– Преди да ти обясня ще ти разкажа началото.

Товага Айра разбра за сестра си, за нейния брак, за това че избягала с бебето и че накрая попаднала на улицата.

– Сестра ти е наркоманка – каза Едрис. – Нищо не може да се направи. Давам ѝ четири месеца... не повече. Свършено е с нея.

Айра се наклони напред, отпусна лице в шепите си и подпря лакти на колене. Очите и се замъглиха от напрежението. Беше толкова погълнатата, че забрави за срещата с Джес, за танците. Забрави всичко. Остана само писукащия глас на Едрис, вливащ отрова в ушите и.

Накрая той започна да обяснява, какво бе замислил. Приличаше на сценарий за филм. Най-напред и се стори, че е мръднал, че му липсва нещо. Остави го да говори и започна да разбира, че този план може да успее. Ако това стане ще има пари.

– Той никога не е виждал дъщеря си – каза Едрис в заключение. – Не е чувал за нея шестнадесет години. Приликата между вас е необикновена и той няма да се усъмни. Няма място за безпокойство. Със сигурност ще те приеме като своя дъщеря. Разбираш ме, нали?

Да, това тя разбираше. Знаеше от майка си, че много прилича на Мюриъл.

– А истинската дъщеря? – попита тя. – Какво ще стане ако тя разбере за мен?

– Няма да разбере – каза Едрис потривайки ръце. – Дъщерята на Мюриъл е мъртва. Удрави се миналата седмица. Затова дойдох. Ако беше жива, нямаше да можем да го направим. Когато Мюриъл ми каза за смъртта и, ми хрумна този план. – Той затърси признаци по лицето и, че е повярвала в тази лъжа. – Нищо не можем да предприемем, докато Мюриъл е жива. Но няма да чакаме дълго... Три-четири месеца, не повече.

Айра се размърда.

– Как е умряла дъщеря ѝ?

– Вероятно се е схванала, когато е плувала – лъжеше уверено Едрис.

– Не може ли нещо да се направи за сестра ми?

– Не. Тя кажи речи си е отишла. Айра замълча и се загледа напред.

– Добре. Ще приемеш ли? Рискът не е голям.

– Трябва добре да обмисля. Ела следващата седмица по същото време и ще ти отговоря.

– Не мога да идвам от Парадайз Сити, момиченце. Тук съм за сметка на годишния си отпуск. Аз работя за прехраната си. – Той извади визитна картичка от портфейла си. – Ето адресът ми. Изпрати ми

телеграма като размислиш. Пиши да или не. Не е спешно. Докато Мюриъл е жива не можем да правим нищо. Достатъчно време имаме. Трябва да успеем.

Айра мислеше за този първи разговор с Едрис, когато минаваше през фойето на аерогарата на път за автобусната спирка. Не допускаше нито за миг, че могат да се провалят. На баща си каза, че започва работа извън Ню Йорк и няма да се връща. Той беше толкова пиян, че думите й не му направиха впечатление. Съжаляваше, че напуска Джес. Не му каза какво ще прави, защото щеше да разпитва. С петдесет хиляди можеше да разчита на по-добра връзка от тази с Джес. Каза си го, но чувстваше, че е влюбена в него повече, отколкото и се искаше. Щеше да и липсва.

Следвана от мъжки погледи, тя излезе от фойето на аерогарата, прекоси огряното от ранното слънце пространство до спирката и се качи на автобуса за Сийкъм.

ГЛАВА ТРЕТА

– Това не е пътят за Парадайз Сити.

Вече половин час Алжир караше без да продума. Намали скоростта, напусна магистралата и зави по черен път. От двете страни на пътя растяха цитрусови храсти.

– Всичко е наред – лаконично отговори той и леко увеличи скоростта.

– Не, не е наред. – В гласа на Норена имаше безпокойство. – Знам този път. Той води към морето. Сбъркахте, мистър Тебъл.

– Какво му е на морето? – попита Алжир, гледайки напред. Не можеше да си наложи да я погледне. – Не обичаш ли морето?

Предишната седмица беше обикалял да търси подходящо място по продължение на магистралата, където да убие момичето и да скрие трупа. Този път водеше именно към такова място. Беше идвал тук всеки ден по това време и не беше виждал никого, нито на пътя, нито на плажа. Явно тук идваха хора само през уикенда.

– Искам да видя мама, колкото е възможно по-скоро! – каза нервно момичето. – Губим време, мистър Тебъл. Трябва да се връщаме.

– Защо мислиш, че няма да я видиш тук? Не съм казвал, че е в Парадайз Сити.

– Не е ли? Къде е тогава?

– В „Кълвър хоспитал“ – излъга Алжир. – Това е прекият път за болницата

– Не е! Познавам този път. Той води към дюните и морето

– Остави на мен, Норена. – В гласа му имаше жестока нотка. – Знам какво правя.

Тя го погледна. Не бе същият мъж, който видя в кабинета на мистър Грѐм. Онзи мъж беше очарователен, мил и симпатичен. Този мъж... Норена почувства смразяващ страх. Как може човек да се променя толкова бързо и до такава степен? Лицето му беше кошмарно застинало.

Една подплашена чапла изхвърча, тежко размаха криле и отлетя. Отпред Норена видя морето.

– Там е морето – отчаяно извика тя. – Този път не води никъде, освен към него.

Цитрусовите храсти отстъпваха място на висока пампаска трева,

която се люшкаташе и сякаш приканваше в топлия бриз.

– Спрете, моля ви – молеше тя – моля ви...

На стотина метра пътят свършваше с място за обръщане.

Когато Алжир намали, тя отново го погледна. Лицето му се бе издължило и лъщеше от пот. Гледаше втренчено. Устните му бяха застинали в твърда, жестока линия. Видът му ужасяваше. Момичето инстинктивно почувства, че ще я атакува.

Беше чувала за случаи на изнасилвания и убийства. За тях пишеха и във вестниците. Не проявяваше интерес, сигурна че с нея такова нещо няма да се случи. Мислеше, че повечето момичета сами са си виновни. Начинът на обличане и поведение им докарваше бедата. Защо искаше да я атакува този мъж? Какво беше направила? Освен... разбира се... той сигурно е един от онези ужасни манияци, за които бе чела. Но не може да бъде! Той е адвокатът на майка ѝ. Има ли майка ѝ адвокат? Никога не е споменавала. Отново погледна към него, той беше спрял и вадеше ключовете.

Алжир не я поглеждаше и това не ѝ хареса. Ако я беше погледнал, може би по израза на очите щеше да усети намерението му. Движенията му бяха бавни и преднамерени. Забеляза, че ръката му трепери.

Плажът с дюните, пожълтялата суха трева, ивиците мокър пясък, маркиращи отдръпването на морето, се простираха на мили разстояние. Вятърът въртеше и трупаше сухия пясък. Седмица след седмица, месец след месец, година след година оформяше стръмните дюни, нарушаващи еднообразието на плажа.

Тя хлъзна ръка към дръжката, натисна я и блъсна вратата. Тя се отвори и Норена изскочи. Алжир се пресегна, но само я докосна. Беше успяла да го изпревари и затича по мокрия пясък по-бързо от всякога.

А можеше да тича! Не напразно бе играла хокей и баскетбол. Не беше случайна победата ѝ при състезанията на сто метра срещу доста силен противник. Не беше се налагало да бяга, за да спаси живота си, си мислеше, докато пресичаше плажа. Мисълта, че бяга, за да се спаси, я носеше със забележителна скорост, но въпреки това спечеленият спринт ѝ се струваше недостатъчен... твърде недостатъчен.

Алжир я гледаше изненадан. Беше изумен от бързината, с която тичаше.

Ами ако избяга и проговори!

Изскочи от колата и се спусна след нея. Разстоянието помежду им се увеличаваше. Кой би помислил, че малката кучка ще се окаже толкова бърза? Дългите ѝ крака сякаш летяха над пясъка. Той вече се

задъхваше. Единствените му упражнения бяха играта на голф от време на време. Това гонене го остави без дъх. Продължаваше да тича, но виждаше, че тя се отдалечава. Накрая изчезна зад една дюна.

Алжир се изкатери и спря. Дишането му причиняваше болка, получи сърцебиене. Очите му смъдяха от потта.

Видя в далечината силуетът на момичето на фона на синьото лазурно море. То продължаваше да бяга, сякаш без усилие, с големи крачки, но бе сменило посоката. Вече не тичаше но продължение на плажа, който на няколко мили разстояние преминаваше в обширна, блатиста цитрусова гора, а бягаше към вътрешността, с гръб към морето. Там имаше малко възвишение, обрасло с дъб, върба и пробиващ си място през гъстата растителност клен.

Алжир беше обходил възвишението преди няколко дни. През заплетения храсталак имаше път, извиващ се дъгообразно и накрая излизаш на черния път, по който бяха дошли.

Дали знаеше, че този път води към магистралата? Изведнъж видя възможност да я хване. Единственият му шанс.

Плъзна се обратно по дюната и се втурна направо по пясъка към буйка. Достигна колата, бързо се вмъкна, вкара ключа с трепереща ръка и го завъртя. Върна се обратно по черния път.

За няколко минути бе на Т-образната връзка между черния път и пътя през възвишението. Караше под сянката на върбите. Спря след малко, свали сакото си и го остави в колата. С тичане и вървене стигна до края на горичката. Спря и погледна назад към колата. Видя, че не се вижда и остана доволен. Навлезе на няколко метра встрани от пътя. Избра един гъст храст и се скри зад него. Оттук се виждаше на двадесетина метра нагоре по пътя.

Не можеше да прави нищо, освен да чака.

Докато чака се замисли за Тики Едрис и за момичето, Айра Марш, от което Тики изглеждаше доволен. Успехът на плана се въртеше около него. Ако то направи грешка, тогава Джони Уилямс, Мюриъл Марш и дъщеря ѝ щяха да са убити напразно. Може би е лудост, че се съгласи с плана на Едрис, но той успя да го убеди.

– Видях я Фил, – му беше казал ентузиазирано той. – Тя е създадена да го направи. Тази кукличка ще направи всичко за пари.

Алжир го беше упрекнал, че ѝ е обещал петдесет хиляди. Защо да и дават толкова от печалбата. Тя сигурно би се съгласила да участва и за десет хиляди. Тики коварно се беше усмихнал:

– Какво значение има? Кой казва, че ще вземе каквото и да е?

Отпусни се, момченце, какво е един труп повече? Дотук са само три.

Алжир избърса потта от челото си. Трябваше да внимава с Тики. Нямаше му доверие. Току виж и за него му хрумне същата идея. Какво е един труп повече, след като има четири? Подозираше, че той не е съвсем в ред. Завладян беше от комплекс за отмъщение на богатите. Беше му казал, че откакто работи в „Раковината“, мечтае да стане равен на тях.

– Знаеш ли какво? – каза му той една вечер в апартамента си. Беше четвъртък, спомни си Алжир, почивният ден на Едрис. Бяха пийнали доста. Едрис беше пиян, лицето му се беше зачервило, очите изцъклили. По челото му блестяха капки пот. – Не мога да си представя, как бих могъл да им го върна на тези кучи синове. За да сме квит, трябва да имам техните пари.. не повече. Не виждах начин да се сдобия с пари, докато не отидох при мисис Форестър. Какви шансове имах? Нещастно джудже срещу доволно ухиленото общество на богатите копелдаци, които ме третираат като шут, с вонящите, пренебрежителни шегички. Случи се така, че една вечер отидох в къщата на тази стара крава. Оттогава не съм сам. Мога да обсъждам нещата с един приятел, много по-умен от мен. Нямах представа колко е умен?

Леко пийнал Алжир се вгледа в джуджето.

– Какво говориш? Какъв приятел?

Едрис имаше лукаво изражение. Изду бузи и започна да си вее с ръка.

– Не зная кой е. Не съм го виждал, но чувам гласа му. Той е тук – Едрис почука масивното си чело. – Говори ми, Фил. Той измисли плана, не аз. Той ми казва какво да правя? Той ....

Алжир не му харесаха тези приказки. Мислеше, че Тики или е луд, или се шегува.

– Коя е тази мисис Форестър?

– Тя е медиум. Всеки четвъртък вечер при нея има сеанс. Идват по десет души. Всеки дава по един долар. С тези пари тя преживява. Отидох от любопитство един четвъртък, само заради емоцията. Нямах предвид нищо по-интересно, И така отидох, дадох си моя долар. – Лицето му бе унесено. – Най-добре похарчените пари.

– Е, какво стана после? – попита Алжир, наливайки си уиски.

– Седнахме около голяма кръгла маса, осветена от слаба Червена светлина по средата. Свиреше някакъв вехт грамофон. Бяхме си сложили ръцете върху масата. Пръстите ни се Докосваха. Гледач ката изпадна в транс. Тогава започнаха да й задават въпроси. Доста смахнато беше.

Питаха я за умрели близки. Масата се помръдваше веднъж за „да“ и два пъти за „не“. Детска работа. Ако не бях дал долар, щях да си отида. Както и да е, моят ред дойде и аз попитах дали скоро ще имам много нари. Всички се шокираха от въпроса ми. Според тях никой не задава подобни въпроси. Дори масата не изтрая и не се помръдна. Гледачката получи нещо като припадък. Свлече се от стола. Всички станаха и се скупчиха около нея, толкова беше досадно. Отидох в антрето да си взема шапката. Когато си я слагах чух, както чувам теб сега, съвсем отчетливо някакъв глас да ми казва: „Тики, ще имаш много пари. Само имай търпение. Може да минат години, но ще ги имаш.“ Бях учуден, нямаше никой около мен. Реших, че си въобразявам, но когато се прибрах гласът отново започна. Тогава се уверих, че той съществува. – Тики спря да говори и изгледа накриво Алжир. – Мислиш, че съм мръднал?

– Мисля, че си пиан, – каза Алжир.

Тики не спомена повече за гласа. Алжир обаче беше сигурен, че джуджето вярва, че чува глас. Безпокоеше го това, но нищо не можеше да се направи.

В ухото му забръмча комар и прекъсна мислите му. Вдигна ръка да го смачка и тогава я видя. Идваше по пътя. Големите, изплашени очи шареха наляво-надясно.

Напрегнат, Алжир неподвижно я следеше. Сви в юмруци ръцете си.

Тя сигурно бе почувствала присъствието му, защото внезапно спря и вдигна ръцете към лицето си. Взя се по пътя надолу към високата трева, поемайки си дъх между хълцанията.

Алжир виждаше обхванатото от паника лице. Тя беше готова, да се обърне и отново да бяга към морето. Той се надигна и щом тя го видя, нададе ужасяващ писък. Опита се да избяга, но той я сграбчи за ръката и силно я дръпна към себе си. Въобразил си беше, че лесно ще се справи. Имаше голямо доверие в невероятната си сила. Оказа се обаче, че трудно я удържа. Отчаяна, ужасена тя риташе, драскаше и хапеше. Спря да крещи и се бореше мълчаливо, чудовищно. Той непрекъснато я удряше по носа и устата. Лицето и се превърна в кървава маса. Силите я напускаха. Свирепо ухилен и задъхан, той премести дясната си ръка върху гърлото ѝ. Пръстите му се впиваха в дихателната тръба. Доловила, че идва краят, тя сякаш полудяваше. Дърпаше се и се извиваше в буйни конвулсии. Почти се бе отскубнала, но той успя да я задържи. Падна отгоре и, вкопчен в нея. Сплесквайки я с тежестта си, той премести върху гърлото и лявата си ръка. Тя продължаваше да се бори, но животът вече изтичаше от нея. Алжир усили натиска върху гърлото. Дългите и крака

се замятаха, петите и барабаняха по пясъка. Това бе последната и съпротива преди края. Внезапно се отпусна. Очите и, безжизнено втрещени, се обърнаха.

Разтърсен Алжир се изправи. Беше го издрала и по врата му се стичаше струйка кръв. Сърцето му биеше силно. Мислеше, че ще се задуши. Отдалечи се с несигурни крачки. Седна, свличайки се до един дънер. Опря гърба си. Остана неподвижен няколко минути, обхванал главата си с ръце.

Най-носле, свърши се, каза си разтърсван от студени тръпки. – Ако знаеше, че ще е така, не би започнал. Не би изживял повторно последните минути за всичките пари на света. Погледна часовника, видя че е 8.40. Закъсняваше. Изправи се с усилие и тръгна към буика. Спря при колата и се послуша и огледа. Чуваше само морето и крясъците на чайките. Пресегна се и взе от жабката малка плоска бутилка уиски. Отпи няколко глътки и отиде да отвори багажника. Върна се при мъртвото момиче.

Без да поглежда към измъченото лице я повдигна и преметна през рамо. Тежеше и той с поклащане се добра до колата. Претърколи трупа в багажника и го затвори. Влезе в колата и се върна на черния път. Спря на мястото за обръщане, дръпна ръчната спирачка, излезе от колата и отвори багажника.

Извади стар армейски инструмент за копаене на окопи, който бе купил от магазин в Маями. След това измъкна и трупа, преметна го пак през рамо и тръгна към най-близката дюна. Спусна група в основата на дюната, изправи се и огледа пустия бряг. Уверил се, че е сам клекна до момичето и започна да я съблича. Повръщаше му се, но си наложи да го направи. Тики беше казал: „Свали всички дрехи. По дрехите има маркировки на колежа. Не трябва да поемаме никакви рискове.“ Затрудни го сутиенът. Ругаеше докато се бореше с него. Стичащата се по лицето пот му пречеше да вижда. Най-накрая я съблече. Около подутия и наранен врат имаше тънка златна верижка с кръстче. Не трябваше да я оставя. Страхуваше се да вземе в ръцете си кръстчето. Беше възпитаван като католик. Независимо, че в главата му не беше останало много от това, кръстът още му напомняше черквата, която беше посещавал като дете, светлината от пламъка на свещите, миризмата на тамян и звуците на орган.

Пусна кръстчето в джоба и направи от дрехите вързоп. След това взе инструмента, изкачи се по дюната и започна да срива пясък върху голото мъртво тяло.

Един мишелов кръжеше над него и хвърляше сянка с широките си криле. Тази птица продължи да кръжи и спираловидно да се издига, дълго след като Алжир бе свършил ужасното си дело и си бе отишъл.

В 9.45 Хес се бе запътил надолу по коридора към кабинета на Теръл. Почука, отвори вратата и влезе в вътре.

Теръл седеше на бюрото, а Биглър върху перваза на прозореца. Пи-еха кафе.

– Добре, Фред, казвай какво научи? – попита го Теръл, побутвайки към него кафето и сочейки му стол да седне.

Хес седна и си наля кафе.

– Всичко показва, че е убила Уилямс, а след това се е самоубила. Лепски разпита и разбрахме, че Уилямс си е легнал в осем часа, имал силно главоболие. В 10.10 на съседите отсреща им се сторило, че се стреля, но не били сигурни. Телевизорът им бил пуснат високо. Съпругът Диксън, погледнал през прозореца да види има ли нещо. Колата на Мюриъл била паркирана пред бунгалото. Върнал се пред телевизора. Когато програмата свършила, чул колата на Мюриъл да тръгва. Порттиерът от „Раковината“ я забелязал, когато пристигнала. Сторило му се, че е пийнала, но вървяла стабилно и я пуснал. Било към единадесет. Значи е дошла направо от бунгалото. Точно толкова време би и отнело. Барманът каза, че я видял да влиза. Едрис я настанил в последното сепаре. Той и сервирал. Барманът е бил през цялото време на бара и не е видял никой да се приближава до сепарето, освен Едрис. По спринцовката има мъгляви отпечатаци, вероятно са на Мюриъл. Не открихме нищо, което да ни разколебае, че не го е направила тя. Теръл кимна.

– Какво каза Чармърс за бележката?

– Дадох му също и писмата, който намерихме в апартамента. Почеркът е един и същ. Притежава пистолет. Извадила си е разрешително в Ню Йорк преди три години. Факт е, че Уилямс я е лъгал. Възнамерявал е да замине с мисис Ван Уайлдър. Това е една стара развратница, отседнала в хотел „Палас“. Говорих с нея. – Хес направи гримаса. – Когато разбра, че е мъртъв изпадна в истерия. Имала намерение да го отведе със себе си и да го направи управител на имението си. Не и казах, че е извадила късмет – пошегува се Хес. Лепски разпита съседите и те казаха, че Мюриъл и Уилямс постоянно се карали. Така, приключили са с караниците... както виждаме.

Теръл допи кафето си.

– Докторът потвърди, че е умряла от отравяне с хероин. Нямало съмнение. – Теръл се замисли за момент и сви рамене. – Добре, можем да приключим случая, предполагам. Беше един от лесните.

– Ами съпругът ѝ? – запита Биглър – Искаш ли да го намеря?

– Ще ни трябва за следствието – каза Теръл, почесвайки се по бузата. – Има и дъщеря. Чудно, защо не се появи Хамилтън тази сутрин?

Хес се засмя.

– Говореха си с Браунинг. Доста често се храни безплатно там. Не отдаде голямо значение на случая. Бегло го споменава на последната страница на вестника.

– Радвам се, заради дъщерята – каза Теръл. – Джо, виж в указателя за Девън.

Биглър отиде и взе от шкафа указателя. Бързо го запрелиства.

– Ето. Мелвил Девън, 1455, Хийлсайд Кресънт. Да се обади ли?

– Да, обади се.

Биглър набра номера, Отговори му женски глас.

– Дома на мистър Девън, слушам ви.

– Градска полиция – каза Биглър. – Искам да говоря с мистър Девън?

– Няма го тук. Можете да го намерите в банката.

– Коя банка?

– Флорида Сейф Дипозит – отговори жената. – Мога да ви дам телефона, почакайте за момент.

– Недейте, – каза Биглър. – Сам ще намеря номера – отговори той и затвори телефона.

– Работи във Флорида Сейф Дипозит.

Теръл се замисли и шракна с пръсти.

– Познавам го. Не знаех малкото му име. Играх голф срещу него на състезанието в клуба. Чудесен човек е. Вицепрезидент е на банката. Много важна клечка. Виж ти, знае ли човек? Ако Хамилтън разбере, този път Браунинг не ще може да го спре. Такава сензация! Съпругата на вицепрезидента на Флорида Сейф Дипозит, замесена в убийство, се самоубила. Представяш ли си? Аз ще се оправям с това, Джо.

Телефонът иззвъня и Биглър вдигна слушалката.

– Тики Едрис иска да говори с шефа – съобщи телефонистът.

– Минутка. – Биглър погледна Теръл. – На телефона е Едрис. Искате ли да говорите с него?

Теръл се намръщи.

– Какво ли иска? – Теръл протегна ръка за слушалката. – Свържи

ме, Чарли.

– Ало, капитан Теръл?

– Да, какво има, Тики?

– Отнася се за Норена Девън – каза Едрис с пискливия си глас. – Не бих ви безпокоил, но искам да открия бащата. Като Близък на семейството се обадох в колежа и съобщих на дъщерята. Тя е на път за тук. Много е разстроена. Проблемът е, че тя няма пари. Аз бих се погрижил, но преди да предприема каквото и да било, искам да се свържа с баща ѝ. Може би той ще иска да поеме отговорността за нея. Разбирате ли в каква ситуация съм? Не бих искал да направя погрешна стъпка, въпреки че искам да съм полезен.

Теръл слушаше и се почесваше по брадата.

– Разбрах къде е бащата, Едрис. Ще говоря с него. За негово добро и за доброто на Норена, колкото по-малко говориш, толкова по-добре. Ако си такъв добър приятел на семейството и искаш да помогнеш можеш да го направиш. Ще говоря със следователя. Мисля, че може да се уреди да идентифицираш Мюриъл Марш и да дадеш показания за връзката и с Уилямс. Ще се опитам да пропуснем Норена и баща и.

– Разчитайте на мен – побърза да каже Едрис. – Ще направя всичко, за да помогна. Имам голямото желание да спестим на детето каквато и да е публичност.

– Хубаво, ще говоря с Девън и със следователя. Щом разбере намеренията им, ще ти се обади. Кажете си телефона.

– Сийкъм, 556.

– Добре – каза Теръл и записа номера в бележника си. Затвори телефона и избута назад стола си.

– Момчета заемете се с другите задължения, аз ще свърша това.

Когато Хес и Биглър си отидоха, Теръл се обади на следователя Алек Бруър. Обясни му ситуацията.

– Мел Девън? – възкликна той шокиран. – Той ми е стар приятел. Никога не съм знаел... Франк, сигурен ли си, че е същият човек?

– Името е същото – отговори Теръл. – Не съм говорил още. Може да греша.

– По-добре провери. Невероятно! Провери и ми звъни.

– Може би е по-добре да отида лично.

– По-добре ще е. Бъди внимателен, Франк. Мел е важна клечка.

Флорида Сейф Дипозит бе основана през 1948 година от синдиката на изключително богати хора в Парадайз Сити, оттеглили се от работа и такива, идващи тук за три-четири месеца в годината на почивка. Тези

мъже бяха решили да имат абсолютно сигурно място, където да държат налични пари за игра в казината, ценни книжа, бижута, скъпи кожи на съпругите си, златни и сребърни прибори, които взимаха при специални случаи. След откриването на банката, Парадайз Сити престана да бъде града с най-висок процент кражби по крайбрежието на Флорида. Имаше претенциите за град с най-ниска престъпност.

Банката си завоюва такова име, че всички хотели, бижутерски магазини, казина и клубове използваша нейните модерни сейфове, за да държат там налични пари и ценности. Тя се обслужваше от три бронирани автомобили, всеки охраняван от по четирима бивши шурмоваци. С тях се доставяха или събираха нещата от клиентите. Само веднъж имаше нападение срещу един от автомобилите. Беше дързък опит на шестима въоръжени мъже. Атаката не успя. Петима от нападателите и един от охраната бяха убити. Репутацията на банката след този случай се издигна още повече и изплаши евентуални други кандидати за обир.

Когато тексаските петролни мултимилionери нахлуваха през курортния сезон, буквално използваша банката, като портфейлите си. Слуховете бяха, че под покрива ѝ има повече пари, ценности и бижута от където и да е в света.

Капитан Теръл паркира на служебния паркинг на банката. Излезе от колата и се изкачи по широкото стълбище към входа.

Двамата души на входа, облечени с елегантни сиви куртки, бричове, ботуши до колене, островърхи шапки и въоръжени с 45 калиброви пистолети „Колт“, погледнаха Теръл и му козируваха.

– Добро утро, началник – каза единият. – Служебно ли?

– Не – отговори Теръл и се спря. Познаваше и двамата от стрелковия клуб. Знаеше че са изключителни стрелци. – Искам да видя мистър Девън.

– Като влезете във фойето попитайте на второто бюро вдясно.

Теръл кимна и влезе в просторно фойе с мраморни колони, огромни вази с цветя и дискретно осветление. То беше с елипсовидна форма, между колоните бяха поставени бюра, на които работеха служители от банката. Едни пишеха, други телефонираха или уреждаха сделки с клиенти.

На второто бюро вдясно седеше слаб, леко оплешивял мъж, облечен в сив костюм. Върху махагонова табелка с гравирани златни букви беше изписано „ИНФОРМАЦИЯ“.

Той вдигна глава, позна Теръл и се усмихна.

– Искам спешно да говоря по личен въпрос с мистър Девън – му

каза Теръл.

Дори да беше изненадан мъжът не го показа.

– Седнете, ако обичате, мистър Теръл – каза той и посегна към телефона. Проведе шепнешком разговор. През това време Теръл разглеждаше наоколо. За пръв път посещаваше банката и беше впечатлен.

– Мистър Девън ще ви приеме веднага – каза служителят поставяйки слушалката. Посочи му асансьора в дъното на фойето: – На третия етаж.

Теръл благодари с кимване на глава и тръгна към асансьора. Озова се бързо на третия етаж, където го очакваше приятна млада служителка. Черната ѝ коса спретнато обграждаше хубавичкото и лице. – Оттук, мистър Теръл. – Тя го поведе по дълъг и широк коридор. Спряха пред полирана махагонова врата. Отвори вратата и се отдръпна давайки му път да влезе. – Капитан Теръл, мистър Девън.

Теръл се озова в голям и луксозно обзаведен кабинет. Бюрото беше единствената канцеларска мебел вътре. Над украсена с дърворезба камина бе окачена картина на ранния Ван Гог. Креслата, шкафът трансформиран в барче за коктейли, бяха в стил Луи XIV. Подът беше постлан с персийски килим. Четирите огромни прозореца гледаха към залива с яхтклуба.

Мъжът зад бюрото стана и подаде ръка на Теръл. Докато се ръкуваха Теръл ясно си го припомни.

Мел Девън беше на тридесет и девет години. Висок, широкоплещест, внушителен. Ниско подстриганата му коса сивееше. Кожата му имаше бронзов загар от слънцето и вятъра. Имаше сериозни сини очи и упорити, насмешливи устни. Изглеждаше способен, проникателен и любезен.

– Отдавна не сме се виждали, капитане – каза той, посочвайки му стол да седне. – Често мисля за онзи мач. Не съм ви виждал в клуба оттогава. Не ми казвайте, че сте спрели да играете?

Теръл седна

– Не мога да играя толкова често, колкото би ми се искало. Играя събота сутрин. Това е единственото време, което мога да отделя.

– Как мина?

– Доста сериозно. Продължавате ли да играете с разлика от шест точки?

Девън се усмихна. Достави му удоволствие, че Теръл си спомня сакатлъка му.

– Свалях я на четири – поклати глава със съжаление. – Какво да

правя? От време на време здравата ме бият. – Облегна се назад и постави големите си ръце върху бюрото. Въпросителният поглед показва на Теръл, че Девън е зает, независимо, че му беше приятно да се видят.

– Мистър Девън, – започна бавно Теръл, – водя следствие за една жена и може би вие ще можете да помогнете. Жената се казва Мюриъл Марш Девън.

Девън се стегна на стола, устните му се опънаха, а очите му сякаш се опитваха да проникнат в мозъка на Теръл.

– Това е името на съпругата ми. Неприятности ли има?

Теръл си пое въздух с облекчение. Помисли си, че поне няма да е необходимо да търси бащата на Норена. Все пак трябва да е тактичен.

– Може и така да се каже – отговори той, почесвайки се по бузата. – Тя е мъртва... самоубийство.

Девън остана неподвижен. Гледаше втренчено и Теръл го съжали.

– Може би има петнадесет години откакто се разделихме проговори накрая той. – Бяхме деца, когато се оженихме. Едва бях навършил деветнадесет години. Бракът ни трая едва две години... Самоубийство? Съжалявам. Вие... Вие сигурни ли сте, че е Мюриъл?

– Има дъщеря на име Норена – продължи Теръл.

– Да, така е. Знаете ли нещо за Норена?

– Пристигнала е в Сийкъм тази сутрин.

– Какъв шок за Норена! – Девън вдиша очи. – Знаете ли дали е привързана към майка си?

– Предполагам – каза колебливо Теръл. – Случаят е мъчителен, мистър Девън. Предполагам, че вие не знаете нищо за съпругата си?

Поглеждайки го разтревожено, Девън кимна с глава.

Без да пропуска важни подробности, Теръл накратко му разказа каквото бе научил за Мюриъл Марш Девън. Завърши разказа с убийството на Джони Уилямс и самоубийството на Мюриъл в ресторанта.

Девън слушаше неподвижен със застинала изражение на лицето.

След като каза каквото имаше, Теръл се изправи и отиде до един от прозорците. Загледа се към яхтите в залива. Девън се обади след доста време.

– Благодаря, капитане. Историята не е приятна, нали? Сигурен ли сте, че Норена не знае какъв живот е водила майка й?

Теръл се върна на стола си.

– Така каза Едрис. Мога да си представя какво ви безпокои? Ако следствието се води внимателно може да ви оставят вас с Норена настрана. Говорих с Бруър. Както разбрах, той е ваш приятел. Почти съм

сигурен, че той ще се съгласи. Освен това, Браунинг определено не иска да има разгласяване на случилото се, а той има влияние в пресата.

Девън очевидно се поотпусна.

– Възможно ли е да се потули? Този Едрис е особен, не мислите ли? Често ми е сервира в ресторанта. Има нещо у него, което не ми харесва. Може ли да му се доверим?

– Изглежда искрено държи на дъщеря ви. Каза, че всичко би направил, за да я предпази от тази бъркотия. Почти съм сигурен, че може да му се вярва.

– Знаете ли нещо за него? Сигурно осъзнавате, че ако успеем да потулим случая, аз се превръщам в идеален обект за изнудване. Освен това, ако се разчуе, ще трябва да напусна банката. Не бих могъл да заемам тази длъжност, независимо, че нямам връзки с жена си от седемнадесет години.

– Не се тревожете – успокой го Теръл. – Срещу Едрис няма нищо. Всъщност, разбрахме че има чудесен характер.

– Тогава да оставя на вас. Много съм ви благодарен, капитане. Казвате, че Норена се е върнала тази сутрин?

– Така ни каза Едрис. Той мисли, че вие сигурно ще искате да я видите.

– Разбира се! – Девън се обърна и се загледа навън. – Трудно ми е да повярвам, че имам дъщеря на седемнадесет години. Винаги съм искал Норена. Най-жестокото нещо, което Мюриъл ми направи, е че ми отне Норена. Това не можах да и простя. Направих всичко възможно да открия Норена, но нямах късмет. Търсенето продължи пет години, след това се предадох. Престанах да мисля. – Той погледна смирено надолу. – Колко хубаво щеше да бъде да я виждам как расте. Сега изглежда имам голяма дъщеря със собствени идеи и начин на живот, за които нищо не зная. – Погледна към Теръл, който се беше изправил. – Вие нищо ли не знаете за нея, капитане?

– Само каквото ви казах, – отговори Теръл и извади от портфейла си снимката на Айра Марш, оставена от Едрис в спалнята на Мюриъл. Постави снимката на бюрото пред Девън. – Честита дъщеря! Мисля, че си заслужава чакането.

Девън се вгледа в снимката.

– Да... Поразително прилича на майка си. Какъв е адресът на Едрис?

Теръл му го каза, даде му и телефона.

– Може би е по-добре първо да позвъните и да му кажете какво

мислите да правите.

Девън отново погледна снимката.

– Какво мисля да правя? То е ясно, разбира се. Искам Норена да си дойде у дома.

Алжир я разпозна веднага по снимката, която Едрис му бе показал. Седеше на пейката на спирката със стиснати между коленете ръце. Беше вторачила поглед върху мокрото бензиново петно, което остави отминаващият автобус.

Въпреки, че доста бе закъснял за срещата, спря на няколко метра от нея, облегна се назад и започна да я оглежда. Знаеше от снимката, че е хубава, но не бе очаквал, че е толкова секси. Продължи да я гледа и съдейки по решителните устни и стойката, осъзна, че тя е изпреварила възрастта си. Най-вероятно възприемаше мъжете на неговата възраст като старомодни и безинтересни. Външният вид, чар и житейски опит не можеха да се сравняват с дръзката жизненост и енергия на някой млад грубиян на нейните години.

Алжир не обичаше младите и се страхуваше от тях. Ревнуваше ги от жизнеността им. Плашеше го тяхната арогантност. Негов щит бе външният му вид и чар, а младите не зачитаха тези неща.

Излезе припряно от колата и отиде при момичето.

– Здравей, Айра, – поздрави той. – Отдавна ли чакаш?

Тя се изправи, очите и зашариха от обувките към лицето, омаловажавайки всеки детайл с явно задоволство. Това го подразни, разбира се.

– Доста. Много закъсняхте – отговори тя загледана встрани от него.

Всякаква критика неизменно го вбесяваше. Лицето му почервения. Едва се овладя да не я шамароса. Само измърмори и тръгна към буика. Вмъкна се на шофьорското място. Когато тя включи седна до него, запали двигателя. Отправиха се към апартамента на Едрис.

Айра запали цигара, изпусна бавно дима и се обади:

– Мислех, че ще действаме по разписание. Какво ти се случи? Да не се успа?

– Я да си затваряш устата! Когато си с мен аз ще говоря, ти ще слушаш. Разбра ли?

Тя наклони към него глава и го загледа.

– Не мисля, че заслужаващ, но ако това ще смаже твоето ego ще се опитам да го правя.

Мускулите на лицето му се стегнаха.

- Млъквай! Не искам да слушам безсрамните ти бръщолевения!
- Така ли? Какво ти се слуша?
- Млъкни или ще те накарам да млъкнеш!
- Мислех, че този нафукан речник си отиде заедно с Пол Мъни.
- Често ли ходиш на кино?

Лицето му потъмня от ярост. Обиждаше я с най-вулгарни имена. Искаше да я шокира и да я накара да млъкне. Вместо това, тя видимо се забавляваше. Започна да се смее.

– О, страхотен си! – каза му тя. Ти си като от музей.

Той увеличи скоростта. Караше ядосан без да и обръща повече внимание. Тя изучаваше зачервеното му лице и жестокостта на устните му. Безразлично сви рамене. Никога не бе се страхувала от мъж. Умееше да се грижи за себе си. Беше си мислила за страха и след като го потърси със сърцето си реши, че я плашат единствено две неща – бедността и старостта. Да стане бедна и да остарее – това бяха кошмарите с реални измерения, от които се страхуваше. Не можеше да я изплаши този излъскан манекен до нея.

Накрая, когато пристигнаха пред блока на Едрис, Алжир и каза без да я погледне:

– Вземи чантата от задната седалка и слизай!

Тя излезе с чантата, спря, погледна го и каза:

– Опасно е на твоите години да кипваш така... Не че ми влиза в работата.

Тя тръгна с предизвикателна походка и с високо вдигната глава. Арогантна и високомерна.

Едрис я чакаше с трескаво нетърпение. Когато се позвъни на входната врата, той погледна часовника на камината. Беше 11.15, Алжир звъня в 10.30. Беше нервен и това бе обяснимо, но поне всичко бе минало гладко.

– Взе ли дрехите и от колежа? – го бе попитал по телефона.

– Да, казах ти, че няма за какво да се безпокоиш. Отивам да доведа Айра.

– Няма ло за какво да се безпокоя! – Гласът му бе нервен. – Ти си мислиш така! Закъснял си с повече от половин час. Телефонирах на Теръл. Страхувах се да не вземе той да звъни в колежа. Защо къкъсна толкова?

– Няма значение – рязко отговори Алжир. След половин час Айра ще е при теб.

Когато на вратата се звънна Едрис подтичвайки през хола отиде да

отвори.

– Влизай... Влизай – настоятелно я подкани той. – Къде е Фил?

– Изглежда не се харесахме – констатира тя, влизайки и оглеждайки се наоколо. – Изпари се, като че е глътнал оса.

– Взе ли чантата с дрехите ѝ?

– Нейните дрехи?

– Фил ги е взел от колежа.

– Вероятно са тук – посочи тя чантата на канапето.

– Отвори и виж!

Тя щракна ключалката и вдигна капака. – Тук са.

– Там е спалнята, влизай и ги обличай! Побързай!

– Защо е това вълнение?

– Девън е на път за тук: каза Едрис местейки се от крак на крак. – Слушай, нали си спомняш какво ти казвах? Ти си враждебно настроена към него. Постъпил е лошо с майка ти, а ти я обичаш. Дръж се студено и внимавай с речника си!

– Добре де – успокои го тя. Мога да се справя. Отпусни се. Плащаш си представлението и ще си го получиш.

Тя взе чантата, отиде в спалнята и затвори вратата.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Джой Анслей се бе върнала от Бахамските острови след триседмична почивка. Разопаковаше багажа си. Ходеше напред-назад из просторната си спалня и мислеше със съжаление, че почивката не излезе особено приятна. Жена безнадеждно влюбена, като нея, си мислеше докато вдигаше и поставяше върху леглото последния куфар, не трябва да почива с осемдесетгодишния си баща на такова романтично място, независимо колко забавен и остроумен е той. Мел ѝ липсваше толкова много, че не можеше да се наслаждава на почивката.

Джой беше на тридесет и една, висока, чернокоса. Имаше хубави черти и красиви черни очи. Излъчваше спокойствие и достойнство, които я правеха забележима. Срещна Девън преди пет години и оттогава е влюбена в него. Знаеше, че е бил женен, а скоро разбра, че няма намерение да се жени повторно. Бе принудена да приеме този факт. Когато той канеше гости, тя бе домакинята и му бе благодарна за това. Играеха заедно тенис и ходеха от време на време на кино. Виждаха се често. Хората говореха за тях, както винаги в такива случаи. Мел не забелязваше, а Джой не им обръщаше внимание. Баща ѝ, съдията Анслей, наблюдаваше всичко това с тъга, но мъдро не казваше нищо. Те двамата трябваше сами да решат. Надяваше се, че Мел, когото харесваше и от когото се възхищаваше, няма дълго да размисля.

Отегчена от разопаковането Джой отиде до отворения прозорец. Видя баща си, висок и слаб възрастен мъж, с оредяла коса, да оглежда храстите с рози.

Усмихна се и погледна часовника си, беше 16.00 часа. Време за следобедния чай. Излезе от спалнята и слезе по стълбите. Когато пресичаше антрето чу телефона. Беше Мел. Гласът му винаги спираше дъха ѝ. Чуваха се за първи път след ваканцията.

- Мел, толкова е приятно, че те чувам! Щях да ти звъня довечера.
- Как си, Джой? Добре ли прекара?
- Добре. Аз...
- Как е съдията?
- Добре е. Надявахме се...
- Джой, може ли да се видим около шест часа? Искам да говоря с теб.

Сериозната нотка в гласа му я изплаши.

– Да, разбира се. Къде ще се срещнем?

– Имаш ли нещо против да дойдеш в банката?

– Не, разбира се, но времето е толкова приятно. Не би ли предпочел да се видим на плажа.

– Не, моля те ела в банката, Джой. Ще ти обясня като се видим. Довиждане до шест.

– Довиждане.

– Качи се направо, аз ще предупредя. Довиждане.

Тя бавно остави слушалката. Стоеше замислена, смътно обезпокое-на и развълнувана. „Искам да говоря с теб“. Може би...

Излезе навън, където съдията търпеливо чакаше чая си.

Няколко минути след 18.00 часа, тя седеше в комфортния кабинет на Мел, вкопчила пръсти в чантата. Сърцето и биеше неравномерно докато го слушаше. Напрежението и тревогата и растяха.

Мел изглеждаше уморен и измъчен. След като я поздрави направи малка увертюра, опитвайки се да смекчи шока.

– Джой... ние сме добри приятели толкова отдавна, че даже не си спомням откога. Често съм идвал при теб с проблемите си. Ти си ме разбирала и си ми помагала. Докато те нямаше се случи нещо отвратително. Искам да го знаеш. За това знаят много малко хора. Мисля, че мога да разчитам, че те няма да говорят. Но ако се разбере, ще се забърка голяма каша. Искам да чуеш всичко от мен, а не по-късно от друг.

Последните думи не смекчиха шока, но Джой се контролираше. Бе достатъчно уравновесена и не позволи Мел да прозре опасенията и. Възможността нещо неприятно да заплашва начина на живот на този мъж, беше много по-лошо от това да заплашва самата нея.

– Кажй, Мел, – каза тя и се насили да се облегне в креслото и да изглежда спокойна. – Какво се е случило?

Мел седна на мястото си, подпря лакти върху полираната повърхност на бюрото и обхвана с шепи лицето си. Разказа и откровено за Мюриъл Марш, Джони Уилямс и Норена.

Джой слушаше, мислейки с благодарност, за колко по-лошо нещо се бе подготвила. Сви се при мисълта, че мъжът, когото обича има седемнадесетгодишна дъщеря. Сега тя живееше в дома му и се грижеше той да се чувства удобно. Нещо, което тя се надяваше да прави за него.

– Това е всичко – приключи Мел. – Колко жалко, нали? Може би някой ден всичко ще излезе наяве. На Теръл и Бруър имам доверие, хората на Теръл също няма да проговорят, но ме безпокои джуджето. Ако той не знаеше, щях да съм много по-спокоен.

– Щом обича дъщеря ти, защо би говорил? – попита Джой.

– Да, мислих за това. Инстинктивно не му вярвам. – Мел раздражено сви рамене. Това сега не трябва да ни тревожи. Минаха вече две седмици. Нищо не бе споменато за Норена или за мен. Ще чакаме и ще се надяваме. Той се облегна назад, стискайки стола с ръце. – Проблемът ми сега е Норена – погледна той Джой и безмълвно сви рамене. – Вероятно съм се заблуждавал. Толкова беше хубаво, като разбрах за нея след всичките тези години. Мисълта, че е само моя, наистина беше нещо прекрасно – усмихна се той със съжаление. – Предполагам съм бил голям Оптимист. Сигурно е нормално да е в отбранителна позиция, да не казвам враждебна. Пораснала е с чувството, че съм направил живота на майка ѝ непоносим и тя ме е напуснала. Вероятно ще ни трябва време... Фактически при мен е от две седмици, а живеем като абсолютно чужди.

Джой поклати глава състрадателно.

– Трябва да тръгвам, Мел. Разбирам как се чувстваш. Опитай се да проявиш разбиране към нея.

– Тя е съвсем различна от това което си представях, – каза Мел. – Ако не приличаше толкова на Мюриъл, не бих повярвал, че е моя дъщеря.

– С какво се занимава?

– В това е бедата. Не проявява интерес към нищо. Прекарва много време в стаята си. Слуша попмузика, която ме побърква – усмихна се той печално. – Сам съм виновен. Подарих и магнетофон, дадох и парите, с които купува проклетите касети. Искях да дойде в клуба и да и взема тренинг по тенис. Каза ми, че било старомодно да играе тенис. После предложих езда – същото. Не посмях да спомена за голф.

– Но, скъпи, тя е момиче. Вероятно спортът не я интересува. С много момичета е така.

– Сигурно си права, Мислех си, колко ще е забавно да играем двамата тенис или да отидем на езда. Явно съм сбъркал.

– Какво друго прави?

– Ами подарих и кола и тя често ходи в Сийкъм. – Мел погледна надолу. – Гостува на джуджето, май харесва него повече от мен. Има нещо нездравословно и неприятно у него. Мисля да и забраня да го посещава.

– Как ще го направиш, Мел?

– Ами, ще и кажа повече да не се вижда с него.

– Ако те попита, защо искаш това?

Той я погледна въпросително.

– Мислиш, че не трябва да и забранявам?

– Погледни по друг начин на нещата – каза Джой. – Този човек е познавал добре майка и. Той е чувството и за сигурност в момента. Изведнъж се е преселила в комфортна къща, и при богат човек, за когото знае, че е неин баща, но за нея не значи много. Съвсем естествено е да иска да вижда Едрис... нали така се казва.

– Но той е джудже! Има нещо у него... не зная какво точно, но той не ми харесва. Защо момиче на нейната възраст иска да прекарва, толкова много време с джудже?

– Ти излизаш в осем и половина сутринта и се прибиращ вечер в шест и половина. Това е доста дълго време, за да слуша само музика. С кого би могла да разговаря?

– Ако само искаше да дойде в клуба, щеше да намери с кого да разговаря.

– О не, Мел, бъди разумен. Жените в клуба са женени, с деца или като мен... твърде стари, за да се занимават с толкова млади момичета.

Мел се облегна и протегна ръце.

– Виждам, всичките ми идеи не струват. Ти какво предлагаш?

– Бих предложила, очевидното решение: да започне работа. Така ще се среща с хора на нейната възраст. Ще бъде заета и няма да се чувства като риба на сухо.

– О, не за бога! Не искам дъщеря ми да работи. Защо трябва да работи? Имам достатъчно пари за двама ни. Всъщност и тя спомена за работа. Искане да работи в моята банка. Абсурдно е. Защо толкова младо и хубаво момиче да се погребва там.

– Ти би ли могъл да я назначиш?

– Няма да е лесно, предполагам, но като високопоставен тук, бих могъл да го уредя. Но няма да го направя, защото не искам тя да работи.

– Мисля, че трябва да и помогнеш да започне работа. – Тя погледна часовника си. – Ще дойдеш ли за вечеря у дома, Мел? Татко също иска да те види.

– Аз също бих искал, но не мога. Не мога да оставя Норена толкова дълго сама. Сега съм обвързан, Джой. Можеш да ме разбереш.

– Не бих ти предложил да поканиш Норена. Осемдесет годишен съдия и госпожица на средна възраст няма да са голямо забавление за нея.

– Откъде го измисли това за госпожицата на средна възраст? Джой се засмя. – Трябва да направиш нещо. Позволи и да работи тук в банката. Сигурна съм, че това ще реши проблема. Обикновено се вслушваш в съветите ми. Уреди го колкото можеш по-бързо, ще видиш, че това ще

помогне.

– Значи така мислиш?

– Сигурна съм.

– Може и да си права. Ще говоря с нея и ще се консултирам с Крошуър. Той отговаря за персонала. Тази идея няма да му хареса, но ще го притисна.

Джой се изправи.

– Първата ми вечер у дома е, Мел. Татко ме чака. Трябва да вървя. Кога ще се видим?

– Утре вечер. Искаш ли да вечеряме в клуба?

– Ами Норена?

– Тя сигурно ще излезе, повечето вечери прави така.

– Защо не поканиш и нея?

– Сигурно няма да иска да дойде. Казах ти какво мисли за клуба.

Джой повдигна рамене. Знаеше, че трябва да настоява, но не го направи. Искаше да бъде сама с Мел.

– Вероятно има право. До утре, Мел. Не се тревожи толкова много. Всичко ще се оправи. Ще видиш.

Когато си отиде, Мел седна и се замисли. Винаги е оценявал нейните съвети като приемливи. Ако Норена започне работа, може би няма да е толкова недружелюбна. Помисли и реши, че си струва да опита.

Малко след десет часа на следващата сутрин, Тики излезе по хавлия от банята и влезе в бокса. Зареди и включи кафеварката. Когато кафето стана готово, той излезе за млякото и вестниците. Спря да изчака асансьора. Когато вратата се отвори, от него излезе Фил.

– Здравей, приятел, – поздрави Тики. – Подранил си. Много си искал да ме видиш.

Облечен, както винаги безупречно, Алжир влезе преди него в хола. Беше намръщен, личеше че е ядосан.

– Кого другото мислиш искам да видя? – каза Фил и хвърли шапката си върху един стол.

– Ще пиеш ли кафе? – Току-що го направих.

– Налей – троснато отговори Алжир и седна. Извади пакет цигари и запали с трепереща ръка.

– Нещо лошо ли има?

– Още колко време, мислиш, мога да я карам така? – запита Алжир наведен към него.

– Сега ще се върна – спокойно каза Едрис и отиде в бокса. Върна се с кафето и седна. Започна да налива.

– Какво прави тая кучка? – започна той.

– Внедрява се в обстановката – отвърна Едрис, отпивайки от кафето. – Кажи какво те яде, Фил?

– Без пари съм. На теб ти е добре, имаш работа. Не мога да стоя без пари. Кога започваме?

– Виж какво – започна Едрис – предупредих те, че не бива да бързаме. Направим ли погрешна стъпка, всички отиваме по дяволите. – Наведен напред той започна да чука с пръст по масата. – Мечтал съм и съм планирал тази работа почти пет години. Ще чакам още две ако трябва, но всичко трябва да се изпипа. Трябва да започне работа в банката. В момента работи по въпроса. Страшно е умна. Справя се съвсем добре. Три-кът е да стане част от банката. Да не очакваш да го направи за ден-два? Ако не започне работа там, нищо не можем да свършим. Виждаш ли колко е просто? Като влезе там и разбере системата, започваме. Не преди това.

– Та това може да се проточи с месеци. Аз какво да правя? Нямам пари. Трябва пак да ми дадеш, Тики! Притискат ме от хотела.

– Миналата седмица ти дадох двеста долара – грубо каза Едрис. – Да не мислиш, че съм направен от пари.

– Искам още двеста. Ще ти ги върна, щом потръгнат нещата.

– Ще ти дам сто и нито цент повече. Трябва да изкараш с тях поне две седмици – каза Едрис. Отиде до бюрото и отвори едно чекмедже.

Алжир се изправи, прекоси хола с няколко крачки и силно блъсна Едрис. Извади пачка с двадесетдоларови банкноти.

– Сам ще се обслужа, Тики, – усмихнато му каза той. – Ще ти ги върна.

Едрис едва запази равновесие. Лицето му бе пребледняло от гняв. Отдалечи се, докато Алжир отброяваше триста долара.

– Правя ги триста – с усмивка съобщи той. – На теб оставям сто. Достатъчни са ти, Тики. Малък мъж, като теб няма разноси, каквито има един голям мъж, като мен.

Тики се наведе над барчето, издърпа едно чекмедже и измъкна оттам малък пистолет с гумен резервоар на мястото на пълнителя.

– Върни ги обратно! – изсъска той. – Всеки проклет долар! Освен ако не искаш киселина в лицето!

Алжир погледна към дулото на пистолета, а след това в очите на Едрис. Стоеше неподвижен с парите в ръка. Устните му се движеха,

безмълвно проклинащи Едрис.

– Върни ги обратно! – повтори Едрис.

Алжир ги хвърли обратно в чекмеджето и се отдалечи.

– Добре, смрадлив урод, – изръмжа той – Дръж си парите!

– Точно това правя, – каза Едрис и пусна пистолета в джоба си. – Не опитвай такива номера с мен, момче. Мога да се грижа за себе си. – Отиде и му отброи сто долара. Подхвърли ги върху масичката. – Това е всичко, което взимаш и да ти е за последно!

На външната врата се звънесе. Алжир прибра парите. Едрис затвори чекмеджето, заключи го, взе ключа и го пусна в джоба си. Едва тогава отиде да отвори.

На вратата стоеше Айра Марш. Беше с мъжка риза, изкарала отгоре върху тъмносини джинси. Изглеждаше възбудена, сините и очи говореха за това.

Алжир я изгледа враждебно.

– Какво правиш? – настоятелно я запита той. – Още колко време ще се мотаеш, без да правиш нищо?

Тя го подмина и отиде до масичката. Наля си кафе и се усмихна на Едрис.

– Утре започвам работа в банката.

Едрис пребледня.

– Не се шегуваш с такова важно нещо нали? – дрезгаво я запита той.

– Утре започвам работа.

Едрис си пое дълбоко въздух и се усмихна. Плесна с ръце, отметна назад глава и нададе пронизителен вик. Покатери се Върху бюрото, оттам скочи върху масичката и обратно на пода. След това започна да тича като обезумял из стаята. Крещеше от радост. Доволно ухилен Алжир, го сграбчи и го хвърли В един фотьойл.

– Млъквай, побъркано копеле! Ще докараш ченгетата.

Задъхан, с искрящи от възбуда очи Едрис се обърна към Алжир:

– Казах ли ти, че е страшна! Точно за тази работа е. – Той скочи и сграбчи Айра през талията. Започна да танцува с нея в кръг. Алжир се дръпна да не пречи. Накрая паднаха изтощени върху канапето. Тики я притегли към себе си и я целуна по челото. Тя се закиска, бутна го и се изправи.

– Кукло хубава! – възкликна Едрис. – Кажи, как го направи толкова бързо?

– Много лесно. Горкият татко, има си една госпожица, дето страда

по него и го преследва. Споделил с нея за състоянието ми, след като две седмици потисната слушах попмузика. Горкият, започна да се безпокои и извика за съвет старата госпожица. Тя му даде точно този съвет, който чаках: „Момичето трябва да е заето, назначи го на работа при теб. Има нужда да е с хора на неговата възраст.“ Татко ми си паднал по този съвет и ми каза, че ако наистина искам да работя при него ще го уреди: „Ако това ще ме направи щастлива мога още утре да започна работа.“ Тя направи гримаса. Кривейки физиономията си заповтаря: „Работа, работа... Защо старите все опяват за работа?“

Едрис се давеше от смях.

– Наистина ще те направи щастлива, беччо! Ще си близо до толкова много пари. Как бих искал да съм на твое място! Само си представи! Всеки ден от девет до шест часа, заобиколена от милиони, милиони прекрасни, надиплени парички! Той подскочи, прегърна я и притисна глава на гърдите и. Обичам те! Обичам те, като себе си! – изтананика Едрис.

Айра го блъсна толкова силно, че той изгуби равновесие и падна на пода.

– Прибирай си лапите! – сопна му се тя. – Да стоиш далеч от мен.

Едрис запримига, усмихвайки се разкаяно. Изправи се бавно.

– Нищо не съм искал, извинявай, аз така се шегувам. Това е моят начин на държание. – Той седна на своя фотьойл.

– Но, не и моят! – сопна му се Айра.

Алжир ги гледаше с подигравателна усмивка.

– Като свършите с боричкането – подхвърли той – може да си поговорим за работа.

– Каза ли ти Девън в кой отдел ще работиш? – понита Едрис.

– Не.

– Утре имам интервю с административния шеф. Той ще реши къде да работя.

– Не забравяй да кажеш, че можеш да работиш със сметачни машини. – напомни Едрис. – Искам да постъпиш там – Наклони се към нея и додаде: – Преди да предприемеш някакъв ход, трябва да знаем къде се намират мъртвите сейфове.

– Какви са тези... мъртви сейфове?

– Тези сейфове остават дълго неизползвани. Има много такива сейфове в банката. Чул съм да говорят за тях в ресторанта. Тексаските петролни момчета наемат сейфове, когато идват да почиват тук и ги зареждат с пари. Когато се връщат оставят там пари за следващия сезон. Като

навлезеш в работата на счетоводния отдел ще можеш да научиш номерата на тези сейфове. Това искам от теб.

– Ти си луд! – намеси се Алжир. – И какво като знаем номерата? Никога няма да можем да се доберем до тях. Това е най-сигурната банка в света. Охранява се двадесет и четири часа в денонощието и вътре гъмжи от алармени съоръжения.

– Нищо не съм казал за приближаване – каза Едрис. – Ще чуеш плана ми, когато съм готов. Операцията ще се изпълнява по добре обмислени стъпки. Първа стъпка: Айра да работи в банката. Тя започва утре. Втора стъпка: да разбере за мъртвите сейфове. Трета стъпка: да проучи системата по наемане на сейфовете, затварянето и охраняването им. Стъпка по стъпка... Това е начинът да се завърти колелото.

– Може да и трябват седмици, за да открие всички тези неща – обезпокоено каза Алжир.

– Така е. Трябва й време – с лекота каза Едрис. – И година да се проточи, струва си чакането.

Алжир понечи да се обади, но като видя ледения поглед на Айра се отказа. Изправи се и тръгна към външната врата.

– Аз кога започвам акция? – попита преди да излезе.

– Може да си четвъртата стъпка – отговори му Едрис. Имай търпение, Фил. Наградата ще е голяма.

Алжир го изгледа. Поколеба се за момент, излезе и тръшна вратата.

– Какво го яде сега? – попита Айра.

Едрис се намръщи.

– Не е щастлив, когато не харчи пари. А в момента няма пари.

– Кога ще започне той да прави нещо?

– Ще разбереш. Той е толкова необходим, колкото и ти, само че по друг начин. Как сте с Девън?

По лицето й се изписа равнодушие.

– Стоя колкото е възможно по-далеч. Не съм си представяла, че е толкова скучно да живееш в богаташки дом. Дано не се проточи дълго. Побърквам се от скука.

Едрис я загледа замислен. Изразът му охладня.

– Не можеш да очакваш да пипнеш петдесет хиляди ей така! Какво искаш? Имаш дрехи, кола, чудесен дом, пари... какво повече?

– Това ми е ясно... само, че ми е скучно. Разбираш ли?

– Добре, скучай си. По-добре да си отегчена, отколкото гладна, мръсна и без пари. Помни това! Чуй ме внимателно, Айра, не започвай някой от твоите начини за забавление. Ако само малко се отклониш от

ролята, ще изхвърчиш от банката по-бързо от спътник. Тази банка е почитена като храм. Ако не беше дъщеря на Девън, никога нямаше да попаднеш там. Недей да се заблуждаваш, те са направили проучване и в колежа. Получили са атестата за Норена. Тя учеше дяволски упорито и беше скромна като монахиня. Помни, че тя е точно такава изкопаемо, каквото им трябва в банката. В момента ти си тя. Ако се напиеш или започнеш да се шляеш с момчета и това се разбере... всички сме във играта. – Лицето му се беше наляло с кръв. – Ако не издържиш, само защото ти е станало скучно, вестниците не ще се посвеният да опишат какво те е сполетяло. Тя седеше неподвижно, вперила очи в него. След малко се изправи.

– Не ме плаши, дребосък, – му каза тя с презрение. Аз също мога да те подреда!

Едрис неочаквано се разсмя.

– Куражлия си, малката! Обичам те, но помни каквото ти казах: скучай и бъди внимателна.

– От утре няма да ме виждаш често, – каза тя отивайки към вратата. Работещо момиче съм. Щом има нещо за теб, ще ти звънна. Чао, Тики.

В неделя, малко след десет часа сутринта, Мел Девън спря спортния си мерcedes пред дома на съдията Анслей и натисна клаксона.

Джой го чакаше и щом чу сигнала слезе и отвори външната врата. Беше облечена в черна блуза и бял панталон. Носеше плажна чанта.

Мел слезе, заобиколи колата и отвори дясната и врата.

– Здравей, готова ли си.

– Готова съм. – Тя го гледаше усмихната. Виждаше колко добре изглежда. Нямаше ги загрижеността и безпокойството в изражението му, които, забеляза последния път. Поне в момента нищо не го тревожеше. – Изглеждаш чудесно.

– Ти също – отговори Мел, помагайки и да се настани. – Как е съдията?

– Добре е. Надява се, че ще обядваш с нас.

– Разбира се, много бих искал. Няма проблеми. Норена ще обядва в клуба. – Гледаше я щастлив, усмихнат. – Знаеш ли, Джой, не зная какво бих правил без теб. Начинът, по който решавах проблемите ми е вълшебен. Аз може да съм способен banker, но когато става въпрос за личния ми живот не мога да се оправям.

Тя отклони поглед.

– Не зная, Мел. Мисля, че можеш да се грижиш за себе си. Все пак, радвам се да чуя, че съм била полезна.

Мел докосна ръката ѝ. Движеха се по крайбрежната улица към залива „Парадайз“, където Мел имаше бунгало.

– Благодарение на теб Норена вече не ми е проблем. Права беше за работата. Откакто работи е друг човек.

– Много се радвам, че е така. От колко време е там?

– Сигурно има две седмици... започна по-миналия понеделник. – Той помръкна. – Как лети времето! Не съм те виждал две седмици, Джой... Толкова дълго!

– Липсваше ми – тихо каза тя. Не беше нужно да и напомни колко дълго не бяха се виждали. Чакаше всеки ден да и позвъни. – Сигурно си бил много зает?

– И още как? – засмя се той. – Развеждах Норена. Трябваше да я ориентирам за всичко наоколо. Кина, театри...

Джой гледаше пред себе си.

– Вече се разбирате с Норена, нали?

– Мисля, че да. – Лицето му като че потъмня. – Откровено казано, мисля, че ще е по-добре за двамата ни тя да има приятели на нейната възраст. По дяволите, чувствам се толкова възрастен, когато сме заедно. Мисля, че в момента за нея съм удобен и безвреден. Държи се толерантно, защото няма друг наоколо. Настоях да стане член на клуба. В началото не искаше, но успях да я убедя. Каза ми, че ще е там тази събота и неделя.

Джой малко се отпусна.

– Има ли вече приятели?

– Може би. Не зная. Младите не обичат да ги разпитват. Казах и че може да покани приятели у дома. Досега не е канила никого. Не е станала любяща дъщеря, но поне разчупих ледовете.

– Не трябва да очакваш много отведнъж.

– И аз си повтарям това, но струва ми се, липсва обич в същността и. Сякаш е обвита в лед. – Той сви рамене. – Може да потръгне. Сега поне живея без да се тревожа толкова. Разговаряме много. Може да му настръхне косата на човек от някои нейни идеи. Случайно изпуснати неща... само приказки, разбира се, но когато се хвана за думите и, тя бие отбой. Предполагам, че е от възрастта.

– За какви неща става въпрос?

– Имам предвид норми на поведение. Страхувам се, че е резултат от влиянието на майка и. Има твърде странно, схващане за морала.

Дяволски странно, защото д-р Греъм даде превъзходна характеристика за нея, когато Крошуър поиска това от него. Норена или го е заблудила или пък изведнъж се е променила.

– Все още не те разбирам, Мел.

– Много е ангажиращо да се впускам сега. Случайно изпуснати реплики. Понякога като четете вестник коментира гласно. Младеж, спасявайки дете от горяща кола, по-късно умира в болницата от изгарянията. Тя го нарече, мухльо. Друг случай. На старица откраднали парите. Норена каза, че си го заслужава, щом не може да си ги пази. Спомняш ли си за голямата кражба на бижута миналата седмица? Нарече крадците юнаци, съвсем сериозно. Това са най-незначителните забележки. Доста често коментира по този начин. Наистина, мисля, че е аморално.

– О, Мел, не говори така. Младите говорят по такъв начин. Модерно е да си твърд, циничен и неприятен. Предполагам, забавлява се, че те шокира.

– Може да си права. Очаквам други деца да го правят, но не и моята дъщеря.

– Щом д-р Греъм и е дал такава цветуща характеристика, аз не бих обръщала внимание на приказките и. Вероятно мисли, че така си пази позициите при толкова умния баща. Как върви работата ѝ в банката?

– Там всичко е наред. – Лицето му светна, щом стана въпрос за работата и там. – Голям хит е за Крошуър. Той не беше много съгласен с нейното назначение. Сигурно нямаше и да го направи, ако не беше моя дъщеря. Първо говори с д-р Греъм, после я извика за интервю. Изглежда, че има талант за работа с цифри. Работи в счетоводството и Крошуър казва, че се справя отлично.

– Е, това е чудесно.

– На мен се е метнала – пошегува се Мел. – Наистина работата я интересува. Не съм го очаквал. Задава ми съвсем уместни въпроси. Само дете миналата вечер ни оспори правото да се наричаме най-сигурната банка в света. Съгласи се, че това не са хвалебствия, като и обясних системата ни за сигурност. Този интерес към работата може би ще и разкрие възможности за бъдеща кариера в този бранш.

– Не се напивай, Мел. Вероятно ще се влюби и тогава банката ще значи за нея толкова, колкото значи и за мен.

Мел се засмя.

– Права си.

– Вижда ли се пак с джуджето?

– Не, радвам се че мога да го кажа. Заета е и не и остава време за

него. Сигурен съм, че изобщо не се сеца за него. Има работата си, дома и клуба, така че не и остава много свободно време.

Мел щеше неприятно да се изненада, ако можеше да я види в момента с нейното рено-4, турбо пред блока на Тики Едрис. След няколко минути звънеше на външната врата.

Едрис пристигна тромаво и отвори вратата. Отстъпи, за да и даде възможност да влезе. Липсваше приветливата му усмивка.

Последните две седмици не бяха лесни за него. Алжир го тормозеше за пари. Плашеше го бързината, с която се топяха спестяванията му. Ако не беше толкова важна ролята на Алжир в бъдещите ходове, Едрис не би се поколебал да се отърве от него. Засега това беше невъзможно, а не можеше да намери начин и думи, с които да обуздае екстравагантността му.

Айра не му се бе обаждала две седмици. На няколко пъти се бе изкушавал да я потърси. Въздържа се, нали му бе казала, че щом има нещо, тя ще се обади. Не я потърси, въпреки че Алжир постоянно го караше. Имаше и доверие, а и знаеше, че не би могла да бърза.

– Бях започнал да се тревожа, малката, – каза ѝ той, следвайки я. – Надявах се да се обадиш по-рано. Алжир се показа от спалнята. Беше преспал тук, защото имаше неприятности в хотела за неплатени сметки.

– Най-после! – възкликна, като я видя. – Какво стана? Две седмици чакаме да си размърдаш задника и да свършиш някаква работа! Ти си живееш екстра, какво да кажа аз?

– Престани! – с раздразнение кача Едрис. – Седни, Айра, и кажи има ли нещо ново?

Тя отиде и седна на канапето. Погледна към Алжир, след това с презрителна гримаса каза на Едрис.

– Ако този пилешки мозък не престане да се заяжда, напускам играта. Говоря съвсем сериозно! Това, че е некадърник и че не може да завърти пари в джоба си, не му дава право да си го изкарва на мен!

Алжир отвори уста да каже нещо, но Едрис го пресече:

– Казах ти да престанеш! Остави я на мира! – След това се обърна към Айра: – Не му обръщай внимание! Казвай какво става?

– Разбрах повечето от нещата, които те интересуваха. Не беше лесно, нали трябва да внимавам. – Тя отвори чантата си и извади сгънати листове. – Какво ще кажеш за това, като начало?

Едрис взе листата, разгъна ги и започна да чете. След малко я попита:

– Мъртвите сейфове, нали?

– Само някои от тях. Има и други, но тези са на най-големите. Не е отбелязано, какво има вътре. Клиентите сами ги отварят и банката не знае съдържанието им. Ако се съди по тегленията, трябва да са добре натъпкани – каза Айра. – Разбрах, че петима тексасци си тръгват в края на седмицата. Спечелили са хиляди в казиното. Бас държа, че ще ги оставят вътре, Номерата са във втората колона.

– И какво като знаеш номерата? – озъби се Алжир. – Искаме парите, а не номерата.

Не му обърнаха внимание.

– Чудесна работа си свършила, момичето ми! Сега искаме да научиш системата на охраняване?

– И това разбрах. – Тя извади пакет цигари от чантата. Запали и продължи да разказва. – Говорих с татко. Той мисли, че искам да направя кариера в банката. Ако той не знае системата, кои ще я знае.

Едрис се наведе към нея със светнали от напрежение очи.

– Как става?

– Ще ти кажа само, че няма да успееш да си кажеш даже и молитвата ако се опиташ да проникнеш през нощта. Охранява се от шестима души и всеки от тях е щателно проучван. Подбрани са най-внимателно и ще е равносилно да боравиш с динамит ако се опиташ да ги нападнеш. Патрулират през цялата нощ с кучета. Сейфове са под банката в трезор направен от стомана дебела три инча, обхванат от бетонни стени с дебелина четири фута. След затваряне на банката, трезорът се наводнява. Водата му се източва в 6.00 часа от часовников механизъм и се изсушава от вентилационна уредба. Значи, идеята за проникване през нощта я забравяш.

Алжир ядосано загаси цигарата си в пепелника.

– Казах ти още в началото, лудост е да мислиш, че ще успеем. Само си губим времето – избухна пак той.

– Казах ти да се скатаваш! – каза Едрис без да го поглежда. – Какво ще кажеш за през деня?

– Пак е трудно. Пазят дванадесет души. Решетката към трезора е заключена и се пази от двама души с автомати. Изглеждат толкова големи и страшни, че биха уплашили цяла армия. Освен това гъмжи от алармени съоръжения; Баща ми каза, че ако двадесет души нападнат с димки и пистолети, не биха имали шанс. Отпред има пазач в бронирана стъклена кабина. Той проверява и регистрира всеки посетител. До него не можеш да се приближиш. Ако стане нещо той натиска бутон и всички изходи се затварят, трезорът се наводнява и охраната е алармирана. Както

виждаш нахлуване в работно време е само за птици.

Едрис потри ръце с усмивка.

– Очевидно е че за всичко са помислили, нали?

– Кажй кой стои при сейфовете?

– Клиентите.

– Никой ли друг?

– Айра се усмихна.

– Ти загряваш. Да, има още някой. Има секретарка, която завежда клиентите там.

Едрис поклати доволно глава.

– Чувал съм за това. Запозна ли се с нея?

– Запознах се. Казва се Дорис Кърби. Тя е на тридесет и три години. Осем години работи на това място. До нея можеш да се добереш, колкото до владиката.

– Знаеш ли къде живее?

– Не, но мога да разбера. Едрис кимна.

– Научи адреса и, колкото е възможно по-скоро. Телефонирай ми щом го научиш.

– Няма проблем.

– Знаеш ли какви са задълженията и?

– Представи си, че си клиент... – Айра се намести по-удобно на канапето – и искаш да наемеш сейф. Отиваш в банката, там попълваш формуляр. Име, адрес, телефон, колко време и колко често ще ползваш сейфа. След уреждане на тези подробности, получаваш сейф и ти дават ключ. Ако го загубиш, секретът трябва да се разбие, тъй като няма дубликат. Всеки сейф се отваря с два ключа. Ти имаш единия ключ, а банката има проходен ключ с който се отваря другия секрет. Сейфът не може да се отвори без да се използват и двата ключа. Секретарката отговаря за проходния ключ, който предава в края на работния ден на охраната. Когато искаш да ползваш сейфа, отиваш при охраната на решетката и си показваш ключа, който има гравирен номер. Той прави справка по номера за името и за адреса. При него има и твоя снимка. Освен това към всеки ключ има и парола. Трябва да я кажеш и тогава те пуска зад решетката. Слизаш надолу към трезора, в долния край на стълбището е бюрото на госпожица Кърби. Казваш си номера и тя те отвежда при сейфа. Отключва с проходния ключ и те оставя ако ще се бавиш. Ти си отключваш с твоя ключ и взимаш или пък поставяш в сейфа каквото искаш. Щом свършиш натискаш звънец тя идва и заключва с нейния ключ. После те изпраща до решетката. Такава е цялата процедура. И това са

задълженията на госпожица Кърби.

Едрис се усмихна зловещо.

– Прекрасно, малката, прекрасно! Мислех, че доста време ще ти отнеме докато разбереш това! Страшна си, затова те обичам!

– За целия този боклук казваш прекрасно? – пак избухна Алжир. – Кажи как ще се доберем до парите в сейфове! Пет пари не давам за проклетата система. Как ще вземем парите?

– Ето, приятел, сега ти влизаш в действие. Оплакваше се от бездействие и то свърши. Първата ти работа е да разкараш госпожица Кърби. Нищо драстично разбира се. Трябва да излезе в отпуск по болест. Можеш ли да свършиш това?

Алжир гледаше недоумяващ.

– Казвай... защо да я разкарам?

– Защото, нашето момиче ще я замести. Нали така, беччо?

– Това е идеята – отговори Айра. – Само, че Крошуър има последната дума.

– Не той – усмихна се Едрис. – Твоят татко има последната дума. Той е шефът в банката. Ще му кажеш, че искаш да използваш тази възможност и да се запознаеш с някои от важните клиенти на банката. Ще видиш, той ще се хване на тази въдица, особено ако наблегнеш на факта, че тя няма да отсъства дълго, а ти ще имаш голяма полза от тази възможност. Кажи му така и, басирам се, ще заместиш госпожица Кърби.

Алжир слушаше вече спокойно.

– Тогава Айра ще вземе отпечатък на проходния ключ, това ли е целта? – каза Алжир наклонил се, заинтригувано към Едрис.

– Ще направи отпечатък не само на проходния ключ, а и на ключа на клиента... особено на тези пет ключа от Тексас.

– Как ще го направи? Нали тя току-що ти каза, че другият ключ е у клиента. Как ще го вземе?

– Ще разчита на сексапила си. – Едрис превзето протегнал късата си ръка изчурулика: – Бихте ли ми подали ключа си, мистър Клахед, с удоволствие ще ви отключа.

– Тексасци те са грубияни. Току виж я пратили по дяволите.

– Ти ще пратиш ли по дяволите такава хубавица, Фил? Алжир я погледна критично. Тя му се изплези.

– Може да имаш право. С какво ще вземе отпечатъците.

– Малко маджун в ръката. Ти ще правиш ключовете, после и обясни... каквото трябва.

– Тези ключове може да са с по-труден профил – каза Алжир. –

Зависи от сложността на секретите.

– Едва ли при тази система на охрана. По-скоро ще са нормални секретите с нормални ключове. Утре и ти ще имаш един от тях, сам ще ги видиш. Алжир завъртя глава.

– Как така?

– Утре отиваш в банката и наемаш сейф. Ще си приготвиш дебели запечатани пликове, пълни вътре с нарязани вестници. Ще кажеш, че това са ти пари за казиното и че ще ползваш сейфа всеки ден. Така ще се запознаеш и с госпожица Кърби. Ще можеш да я огледаш и да я разпознаеш навън. Ще оставиш пликовете в сейфа си и ще си вземеш ключа. Ще разбереш колко ще ти е трудна задачата с ключовете. Вечерта госпожица Кърби ще я сполети някаква злополука или заболяване, нещо измисли, за да я отстраниш временно. Помни само, че работата и е много отговорна и ако и се случи, знаеш какво, ще се усъмнят. Тук не трябва да се намесва полиция. Ясно ли ти е, Фил?

Алжир се загледа замислен надолу.

– Какво ще кажеш, да я бутна леко с колата? – понита накрая той.

– Блъсване и след това изчезване – нежно му каза Едрис. – С това се занимава полицията.

– Сама ли живее?

– Да – каза Айра. Така ми каза.

– Ако се изкача по стълбището и опъна направо в горния край вѐженце, това ще свърши ли работата? Какво казваш? Вероятно ще си счупи само крака.

– Хубаво, само дано не е вратът – каза Едрис. – И да няма полицейска намеса.

– Взemi адреса – каза Алжир на Айра. – Ще отида да разгледам мястото веднага, щом ми дадеш адреса.

Айра кимна, погледна часовника си и се изправи.

– Нещо друго има ли Тики? Трябва да съм в клуба. Татенцето може да телефонира и ще се чуди къде съм?

– Засега няма, бебчо. Наистина, чудесно се справяш. Продължавай в същия дух и скоро ще имаш много пари. Обещавам ти го.

– Ти да не мислиш, че го правя за развлечение? – каза му тя и си тръгна. – Довиждане, Тики. – Преди да излезе каза на Алжир. – Ще те видя колко бързо действаш, пилешки мозък? Крайно време беше да си заработиш прехраната.

– Искам някой ден тази кучка да ми падне в ръчичките и да я чуя как ще пици, преди да я довърша.

Едрис се разсмя.

– Ще го направиш, приятел. Имай търпение. Много е млада, за да има толкова пари.

– Още не ми е ясно за сейфа – запита Алжир, палейки си цигара. – Защо трябва да го наемам?

– О, за бога, Фил, размърдай си мозъка! Айра ще взема пари от другите сейфове и ще ги слага в твоя. Ти всеки ден ще ходиш там и ще изнасяш парите, които банката ще мисли, че са твои. Как иначе ще ги изнесем от трезора? Разбираш ли колко просто става, като пригответи дубликатите и Айра работи за нас. Тя ще работи там докато госпожица Кърби отсъства. Ще пълни твоя сейф от сейфовете, които ще може да отвори. Това ще са мъртви сейфове, така че ще минат месеци преди да се открие липсата. Тогава ние ще сме далече.

Алжир го слушаше с отворена уста.

– Ти си Юда! – каза той с глас, внушаващ страх.

– Сладка работа, нали? – Едрис се прегърна. – Там има милиони за вдигане. Това е най-сладкият и прекрасно измислен обир досега. – Той отметна главата си назад и извика „яууу“ с всичката сила на гласа си.

ГЛАВА ПЕТА

На следващата сутрин в 9.15 Мел седеше в кабинета си. На бюрото пред него беше поставена пощата и други документи за преглеждане. В момента, когато се протягаше да види листа със сведението за борсата, той чу леко почукване на вратата, която водеше за личния му асансьор – врата, която ползваше много рядко. Предпочиташе централното стълбище, така имаше възможност пътъм да разменя реплики със служителите в банката.

Никой не беше чукал на тази врата и той учудено се обърна. Не беше сигурен, че е чул добре. Почукването се повтори. Раздразнен помисли колко е неприятно това и че секретарката му, мис Ашли, ще трябва да се погрижи за това. Протегна се да натисне звънеца и чу тихия глас на дъщеря си:

– Татко... аз съм.

Мел се усмихна. Изправи се и нетърпеливо погледна към вратата, водеща към асансьора. Ако мис Ашли знаеше, че го безпокоят по това време, ще бъде шокирана и възмутена, но шумът от пишеща машина показваше, че в момента е заета. Той отиде и отвори вратата.

Айра се вмъкна при него. Сините и очи го гледаха добродушно. Усмиваше му се доверчиво. Беше в небесносиня рокля с бяла яка и ръкавели. Талията и бе стегната с широк черен лачен колан. От нахлулото през огромния прозорец слънце, русата и коса блестеше като полирана мед.

– Знам... знам... – каза тя, мъчейки се да сниши глас. Знам, че не бива да те безпокоя в този ранен час. Зная, че мис Ашли ще си глътне протезата, ако знае че съм влязла така, но трябваше да поговорим.

– Предполагам ти е известно, че в момента нарушаваш едно от най-свещените правила. Идваш тук в тоя ранен час и използваш личния ми асансьор? – каза Мел, вече седнал на бюрото си.

Айра бутна настрана купчина документи, подскочи и седна на бюрото му. Оправи полата си. Мел си помисли, че е възхитителна. Усмивката и отиде право в сърцето му.

– Повече никога няма да го правя, сега просто се налагаше – обеща тя. – Дорис Кърби е имала инцидент и искам да я заместя долу в трезора.

Мел се облегна назад.

– Откъде знаеш за това? Нещо сериозно ли е?

– Долу всички говорят за това – с лекота каза Айра. Доста сериозно е. Счупила си е ръката и три ребра. Паднала е глупаво, миналата вечер, по стълбището на блока си. – Слушай, нека друг път съжаляваме за Дорис. В момента по-важно е аз да я заместя. Затова съм дошла при теб. Кажи на Крошуър аз да я заместя. Направи го преди да е имал време да реши друг да отиде долу.

– Аз със сигурност няма... започна твърдо Мел, но тя му запуши устата с ръка.

– Не бързай да казваш нещо, за което после ще съжаляваш, миличък татко. Изслушай ме. Ако искаш да съм от истинска полза за теб и банката, трябва да се запозная с по-важните ви клиенти. Нали в края на краищата съм твоя дъщеря. И на тях ще им е интересно да се запознаят с мен. Не можеш да очакваш от мен да съм заинтересована от работата, докато не познавам някои от клиентите, нали? Като ги познавам, работата ми ще стане по-жива. Старият Крошуър ще се затрудни да и намери заместник, защото доста от хората са в отпуск. Освен това трябва да се съобразява и със сигурността. Нали съм ти дъщеря, той няма да има нищо против аз да я заместя. И така виждаш как аз ставам единствения избор, още повече, че нямам нищо против.

Мел я гледаше и мислеше, колко много прилича на Мюриъл. Почувства остра болка от това, че бракът му не бе потръгнал. Норена имаше същата крехка красота, същата упоритост и пресметната убеденост, която Мюриъл използваше, за да постигне своето.

– Няма много да ти е забавна работата на Дорис. Ще трябва да стоиш пред трезора през целия ден. Бързо ще ти омръзне.

– Да не мислиш, че с компютъра е много интересно? – попита Айра повдигайки вежди. – Трябва ли да ти напомням, татко, че не съм дошла да работя тук за развлечения. Тук съм, за да набера опит в банковото дело.

– Моля те, недей – каза усмихнат Мел. – Не мисли, че ще повярвам на това. Кажи, защо искаш да работиш при трезора?

Тя издържа на погледа му, много сигурна, че може да се справи с този красив мъж.

– Искам да се запозная с някои от най-богатите мъже на света... затова. Те са неизвестна порода за мен. Искам да ги изучавам, да ги чувам как говорят, да се уча от тях.

Мел се поколеба, после сви рамене. Идеята и може да се окаже добра. Беше поласкан от интереса, който тя проявяваше.

– Не зная, какво ще каже Крошуър – колебливо каза той.

– Не го питай, татко, нареди му. Ти си движещият тук. Не трябва да питаш. Ти даваш нарежданията – тя се протегна, вдигна телефона и каза на телефониста. – Свържете, мистър Девън с мистър Крошуър, моля, – после му подаде слушалката със замах и умоляваща усмивка.

През обедната почивка Айра излезе от банката и се отправи с колата по Крайбрежната улица. Умело се измъкваше от задръстванията, пренебрегвайки мъжките погледи и подсвирквания. В края на булеварда зави в тясна улица и спря пред малка пицария. Паркира колата отпред.

Влезе в задименото заведение и се отправи към бара в дъното. Алжир седеше там и пушеше. Пред него имаше чаша мартини. Айра седна до него и си поръча чаша кола, която Алжир неохотно плати. Когато барманът се отдалечи, тя си отвори чантата, извади малка картонена кутийка и я бутна към него.

– Това е отпечатък от проходния ключ – каза тя, без да го поглежда. – Кажи на Тики, че нямам проблеми. Щом взема отпечатъци, ще ви се обадя.

Алжир отвори кутийката и разгледа направения в маджуна отпечатък. Прецени, че ще го направи лесно.

– Добър е.

Айра допи колата и стана.

– Не бързай – каза Алжир оглеждайки стройното и тяло. – Ще ти купя пица.

– Купи на себе си. Аз нямам нужда. – Тя се обърна и забързано напусна ресторанта. Качи се на колата и потегли обратно. Спря пред снекбара, където обикновено обядваше, влезе и си поръча пилешки сандвич с ръжен хляб. Докато ядеше мозъкът и работеше.

Беше изминал месец, откакто напусна Ню Йорк. Внезапната смяна на бедността с богатство не и повлия добре. Откакто бе дошла не си спомняше дори и един момент на истинско щастие. Знаеше, защо е така. Не беше забавно да живее в лукс, да има кола и неограничени джобни пари, без да може да го споделя с Джес Фар. Животът без него беше блудкав и скучен, като снимка изместена от фокус. Липсваше и физическото им общуване. Той я взимаше със себе си след сбирки, най-малко четири пъти в седмицата. Водеше я в малката си жалка стая, където правеха буйна, понякога груба любов. Седеше на слънце, бавно гризеше от сандвича и си мислеше, че тялото и крещи за Джес.

Откакто заместваше при трезора, реши, че може да не чака повече. Последните дни мислеше да се обади на Джес и да му даде възможност

да дойде при нея. Независимо, че може да я видят с него. Доколкото го познаваше, не беше изключено да си е намерил друго момиче. Никога не е била сигурна в него. Спеше с нея и обичаше да ги виждат заедно, но тя не знаеше какви са чувствата му. Поне това ще разбере, като му напише да дойде. Ако не дойде, това значи край, но ако дойде...

Появяването му в Парадайз Сити ще е опасно – мислеше тя докато плащаше сандвича. Ще му обясни, той не е глупак. Ще разбере ситуацията и ще се държи далеч от Мел Девън. Алжир и Тики Едрис не трябва да имат и най-малката представа за присъствието му.

Ще му плати билета за самолета до Маями. Нямаше представа колко ще струва, а трябваше да осигури и пари за преживяване. Ако няма пари, Джес крадеше, а това тук тя нямаше да допусне.

Като влизаше в колата, реши, че да вика Джес сега, значи да си търси белята. Не трябва да му се обажда преди да е събрала пари. Парите, които ще вземе от първия отворен сейф ще отидат за Джес. Явно това ще е начинът.

Обзе я смътно чувство на безпокойство. Спомни си за предупреждението на Едрис. Той е като гърмяща змия, а тя се готвеше да го мами. В следващия момент се стегна. Няма да се плаши от този палечко. Исква Джес и ще го има тук в Маями.

Шест фута висока маса от мускули, жилава кожа, осеяна с петънца от спукани капиляри и голям белязан от едра шарка нос. Така изглеждаше Хайъм Ванеси. Изглеждаше такъв, какъвто си беше груб тексаски милионер.

Това му беше последната от шестте седмици ваканция в Парадайз Сити. Щяха да заминат с жена си с вечерния самолет за Тексас. Заминаваше си със съжаление.

Мисълта за връщането в Тексас, при пясъчните бури, ветрове и огромното напрежение, причиняващо му болки на язвата, го потискаше. Шестдесет и три годишен, той чувстваше работата в бюрото, дългите часове, прекарвани при петролните сонди и непрекъснатите телефонни разговори като робска орисия. Ако можеше да избира, щеше с радост да се оттегли завинаги в Парадайз Сити. Щеше да остави сина си сам да се грижи за петрола. Нямаше по-хубаво нещо от това да си седи на плажа, да гледа младите момичета с изрязани бикини, да пие уиски, да яде морска храна, а вечер да се забавлява в казиното. Но кльощавата му, заставяща, съпруга не искаше и да чуе за всичко това.

– Когато мъжът остарее започва да прави глупости – повтаряше непрекъснато тя. – Това няма да позволя да стане, докато съм жива, Хим. Докато още дишам.

В три часа след обяд шофьорът спря пред банката ролс-ройса. Ванеси слезе от колата и се изкачи по стълбите към входа. Беше добре познатата фигура в банката и на входа го поздравиха с уважение.

Охраната пред решетката към трезора, го пускаше без формалната проверка по идентифицирането. Единият от тях, след поздрава му отключи и отстъпи да мине надолу по стълбите.

– Момчета, това е последното ми идване до следващата година – им каза Ванеси, преди да тръгне надолу. – Дяволски бързо минаха тези шест седмици.

Единият каза, че се надява да се е забавлявал добре. Другият, че ще бъде удоволствие да го видят пак.

Ванеси кимна доволен и след това слезе надолу по добре осветено-то стълбище в просторното и прохладно помещение на трезора. Според него единственият недостатък на банката беше, че са назначили в трезора такава дъска. Дорис ли и беше името? Долу в хладните коридори човек щеше да има шанс да пофлиртува с една приятна секретарка, но кои би помислил да го прави с непристъпната плоска девственица Дорис?

– Но... Здравейте! Здравейте! Какво виждам? – Спря той захласнат.

Айра беше предупредена за идването на Ванеси. Казаха и, че е много ценен клиент за банката, че притежава осемнадесет милиона и трябва да бъде посрещан, като кралска особа.

Тя седеше на бюрото, когато Ванеси влезе. Погледна го усмихнато и се изправи. Светлината я осветяваше директно отгоре.

– Здравейте! – отново възкликна той. – Откъде се появихте вие? Какво прави тук долу само такава хубаво и младо момиче?

– Добър ден, мистър Ванеси, – отговори Айра, заобикаляйки бюрото си. Замествам мис Кърби. Тя имаше инцидент и ще отсъства седмица-две.

– Така ли било? – Ванеси гледаше дългите и крака. – Инцидент ли казвате? Не казвайте, че някой млад юнак я е съборил.

Айра се засмя.

– Не е, мистър Ванеси... паднала е по стълбите у тях.

– Това е най-доброто нещо, което е направила. – Ванеси се приближи. Това е истинска кукла, мислеше той. Такъв му е късметът, да си тръгва точно сега. – И коя сте вие, хубава госпожице? Как се казвате?

– Норена Девън.

– Девън? Като името на вицепрезидента на банката?

– Това е баща ми.

– Така ли? – гледаше я той учуден. – Твой баща? Да ме обесят ако мога да разбера! Идвам тук от десет години и никой не ми е казал, че Девън има дъщеря... и то каква при това!

Току-що свърших училище, мистър Ванеси – свенливо отговори Айра. – Сега започнах работа тук.

– Харесва ли ви работата?

– Нормална е. Приятно ми е да се запозная с любимите клиенти на татко. – Ванеси се усмихна.

– Това включва ли и мен?

Тя го изгледа с премрежен поглед, който знаеше, че вълнува мъжете, особено по-възрастните.

– Разбира се, мистър Ванеси. Татко каза да съм особено мила с вас.

– Така ли? Нямахте ли да сте такава, ако не беше ви предупредил?

Тя сведе погледа си.

– Мисля, че всяко момиче би било мило с вас. Вие толкова приличате на онези герои от уестърните. Мога да си ви представя на кон.

Ванеси изду гърди.

– Да... няма много такива мъже на моята възраст. Толкова големи и силни.

– Защо на вашата възраст, мистър Ванеси? Вие не сте стар.

После беше лесно. Тя го поведе, остави го да говори за себе си. Гледаше го с искрящи от възхищение очи и когато протегна ръка за ключа, той и го подаде без мисъл за това, как бе спечелил парите си. Без да спира да говори, той я следваше по тесния коридор към сейфа си. Не беше трудно да натисне ключа върху маджуна, който държеше в лявата ръка. Прикриваше това което прави, с тялото си. Но и без това той така бе погълнат да гледа стегнатото тяло, движещо се съблазнително пред него. Спря пред сейфа, отключи с двата секрета и му върна неговия ключ.

– Сега ще ви оставя, мистър Ванеси. Когато ви потриявам, натиснете звънеца, моля.

– Стойте тук, миличка, – каза Ванеси. – Няма да се бавя. Отвори сейфа, извади от джоба дебел плик и го пхна небрежно вътре.

Айра почувства как сърцето и трепна от вълнение, когато надникна през рамото му и видя, че сейфът е натъпкан със столарови банкноти. Никога не беше виждала толкова пари. Той блъсна вратичката, превъртя своя ключ и се дръпна встрани.

– Можеш да заключваш, мила, – каза той и пусна ключа си в джоба.

Минавайки покрай него, Айра постави проходния ключ във втория секрет.

Ванеси я гледаше отзад. Похотливостта му, която беше винаги на повърхността, потисна чувството му за контрол. Беше твърде хубава възможност, за да я пропуска. Желанието му беше толкова силно, че дори не помисли, как ще реагира тя.

Както заключваше, Айра почувства горещата му длан и нежното притискане. Контролирайки импулса да се обърне и да го цапардоса по физиономията, тя остана неподвижна, давайки му възможност да я притисне още веднъж, преди да обърне глава и да го погледне с големи уплашени очи.

– О, мистър Ванеси, не биваше така да постъпвате. Наистина, не биваше.

Изведнъж, засрамен от себе си и малко уплашен, Ванеси се отдалечи.

– Извинявай! – каза задъхано той. – Не зная какво ми стана. Съжалявам, мила. Не трябваше да го правя.

Тя се обърна и ведро му се усмихна.

– По-добре, че бяхте вие, щом трябваше да се случи. Нямаме представа, как са ми досаждали в метрото. Онези мъже са отвратителни, но вие... вие сте различен.

Ванеси облекчено въздъхна. Полудял ли е да я докосва така? Ами ако се беше развикала. Ако се оплаче на баща си.

– Господи, Норена, много мило от ваша страна – каза той. – Не трябваше да го правя. Знам как може да се изплаши младо момиче като вас. – Той извади портфейла си, взе стодоларова банкнота и я пхна в ръката и. – Забравете за случилото се, моля ви. – Купете си нещо, не казвайте на баща си.

Потупвайки я по рамото, той се обърна и сконфузен се отдалечи по коридора. Айра се оплези зад гърба му.

– Евтино влечуго! – каза под носа си тя. – Какъв шок ще получиш, като се върнеш догодина!

Тики паркира колата и сковано се измъкна от нея. Болеше го гърба. Дългите и тежки часове в ресторанта го изтощаваха. Сега, когато се виждаше края, работата му се струваше по-тежка, а работното време безкрайно. Погледна часовника. Беше 2.55 след полунощ. Адски късно

за прибиране от работа! Погледна нагоре към апартамента си и остана изненадан, че там свети.

Обикновено, Алжир не го дочакваше да се върне. Дали не се е случило нещо? Напрягайки се, той пресече бързо тротоара изкачи стълбите, мина през фойето към асансьора.

Ще е благодарен, когато Алжир има пари, си мислеше, докато пътуваше с асансьора. Да има такъв квартирант, не беше неговото разбиране за приятно съжителство.

Той отключи входната врата и влезе в хола.

Алжир стоеше пред кухненската маса. Беше я пренесъл в хола и я ползваше за работна маса. Беше монтирал отгоре малък струг, задвижван с крак. менгеме и други инструменти. На другия край имаше купчини заготовки за ключове.

– До много късно работиш – каза Едрис, отивайки към барчето с напитките. – Нещо ново?

– Привършвам. Този беше доста труден – измърмори уморено Алжир.

Едрис си наля уиски. Изхлузи си обувките и уморено се отпусна в креслото си. Загледа как Алжир работи с тънка като миша опашка пила. След десетина минути, Алжир бутна назад стола си с доволно изражение.

– Мисля, че това му стига. Четири часа ми отне. – Изправи се и отиде да си налее уиски. – Айра идва и донесе чудесен отпечатък от сейфа на Хим Ванеси.

Едрис трепна и си разля чашата.

– Ванеси! Той може би е най-богатият! Доста често идва в ресторанта. Залага по петнадесет чипа наведнъж.

– Щял да си замине тази вечер. Утре тя ще изпразни сейфа му. Затова толкова бързах. Може там да има достатъчно, за да изкараме следващите шест месеца.

– Това с само началото, Фил! Утре може да успее с друг ключ. Не трябва да изоставаш! Веднага прави ключовете, щом получиш отпечатък. Казвам ти може и милион да достигнем... даже повече.

Алжир кимна и отпи от уискито. След това се наведе към него.

– Нещо ме смущава, Тики. Нещо, което може да не си съобразил.

Едрис напрегнато го погледна.

– Какво имаш предвид?

– Не ти ли е хрумвало, че Айра може да ни мами? – каза Алжир. – Тя ще мести парите в моя сейф. Аз след това ги взимам и ги донасям

тук. Какво би и попречило да премести само част от тях а останалите да изнесе за себе си.

– Как ще ги изнесе? – каза Едрис и погледът му стана въпросителен. – Ти ще го правиш, защото от банката ще мислят, че изнасяш свои пари. Тя не би посмяла да поеме риска при тази охрана там.

– Те знаят, че е дъщеря на Девън и ако влезе долу с голяма чанта би могла да изнесе доста пари.

Едрис се замисли.

– Ако е толкова смахната да поема този риск... – каза той накрая – не виждам, как бихме могли да попречим.

– Да така е. Исках само да ти спомена. Едрис го погледна и се изправи.

– Отивам да си легна – заклати се той към спалнята. На вратата спря и отново погледна Алжир. – Ти ме наведе на друга мисъл. Ако тя може да ни лъже, ти би могъл да лъжеш мен, нали? Можеш да скриеш част от парите. Да донесеш тук остатъка, нали така?

– Няма да постъпя така, Тики, – каза Алжир срещайки погледа му. – С теб сме приятели.

– Това е само една идея. Не е здравословна, разбира се. Само ако разбере, че някой ме мами. Така ще го подреда, че ще му е за последно.

– О, заминавай да си лягаш – каза Алжир нетърпеливо. – Имам още работа. Отиде, седна на масата и продължи да работи.

Едрис дълго гледа гърба му, след това влезе и затвори вратата.

На следващата сутрин, в 8.50 Айра бързо се вмъкна в кафето, което беше на стотина метра от банката. Алжир беше седнал на маса в дъното. Заведението беше празно по това време. Бяха си уговорили срещата тук, защото беше близко до банката и щеше да мине незабелязана.

Айра седна до него. Когато барманът, негър, се запъти към нея, тя го отпрати със жест.

– Няма да остана – каза тя. – Няма да поръчвам нищо. Свивайки безразлично рамене, той се върна на бара и се наведе над вестника си.

– Носиш ли го?

– Да. – Той и подаде ключа под масата. – Трябва да свърши работа, ще дойда към единадесет часа с куфарче. Ще успееш ли да ги преместиш дотогава?

– Да, мисля, че ще успее. Ще почна щом слеза долу, няма да е лесно. Неговият сейф е в единия край на трезора, твоят в другия. Нали долу няма никого. Мисля, че ще успее.

– Внимавай. Не поемай рискове. По добре изчакай, отколкото да ги

забъркаш. Друг шанс няма да имаш.

Тя пусна ключа в чантата си. Алжир огледа любопитно чантата и. Беше голяма и той си помисли, че там могат да влязат доста пари.

– Разрешават ли ти да влизаш с толкова голяма чанта? – попита я небрежно той.

Тя го стрелна с очи.

– Защо не? Нормално е едно момиче да носи чанта. – Тя се изправи рязко. – Тръгвам, не искам да закъснявам.

– Довиждане до единадесет.

Айра му кимна за довиждане и излезе бързо от кафето.

Качи се в колата и потегли към служебния паркинг. Беше нервна и напрегната. В чантата си носеше писмо за Джес. Беше го писала предишната вечер. Не беше лесно да му пише. Страхуваше се да пише за банката, а и не знаеше дали той още се интересува от нея. Беше му написала, че сега е в Парадайз Сити и той, ако иска, може да дойде при нея. Писа му колко много и липсва и колко би искала да са заедно. Ще му изпрати пари за билет. Писа му, че за известно време ще имат достатъчно пари да преживяват.

Желязната решетка, която водеше към трезора, не се отваряше преди 9.45. Тези четиридесет и пет минути се проточиха безкрайно. Свърши някаква работа в счетоводството, поговори с една-две от колежките, като се стареше да не поглежда често стенния часовник. Накрая стана време за слизане. Тя взе чантата си и с енергична походка прекоси фойето към желязната врата. Служителите от охраната отвърнаха на поздрав и.

– Добро утро, мис, – каза Олдуик, по-възрастният от двамата. – Току-що отварям. – Той беше с рижава коса и с осеяно с лунички добродушно лице. Колегата му, Додж беше чернокос, винаги сериозен. Той едва едва отклони погледа си и я погледна.

Олдуик и подаде проходния ключ и докато тя разписваше разписката за ключа, той и каза:

– Ще имате работа днес, мис, доста хора си тръгват. Мистър Рос и мистър Ланза-младши ще дойдат около обяд. Бъдете внимателна с тях, от най-богатите ни клиенти са.

– Заминават ли си? – попита за всеки случай Айра.

– Да, почивката им свърши. Мистър Ланза заминава за Тексас довечера. Мистър Рос за Ню Йорк.

– Ще се старая – усмихна се тя и слезе надолу към трезора.

Задържа се около бюрото за малко. Погледна нагоре. От мястото и

се виждаха само краката на охраната. Биха могли да я видят само ако прекнат, иначе не. Тя остави чантата на бюрото, извади от едно чекмедже дневника за клиентите и го постави отгоре. Погледна часовника си и видя, че до десет часа остават само три минути. Сърцето и биеше лудо. Повдигаше и се от напрежение. Бръкна в джоба и напипа ключа, който Алжир бе направил. Поколеба се само за момент, погледна нагоре още веднъж и тръгна бързо по тесния коридор. Зави наляво и продължи към дъното, където беше сейфът на Ванеси.

Като застана пред сейфа за пръв път почувства с колко опасно нещо се бе захванала. Може в този момент някой да слезе отгоре, без тя да може да го види. От мястото, където сега стоеше, не се виждаше бюрото и. Ако в този момент я потърси някой и като не я намери може да дойде дотук по коридора, търсейки я. Щеше да я спипа точно когато отваря сейфа на Ванеси.

Погледна часовника си. Беше десет и четири минути. Дорис и беше казала, че никой не идва толкова рано. Въпреки това, тя трябваше да свърши бързо, преди някой да я е потърсил.

За част от секундата нервите и не издържаха и тя понечи да се върне обратно. Помисли за Джес. Не можеше да бъде с него, ако няма пари. Тази мисъл и вдъхна сили и тя пхна проходния ключ, превъртя го, след това извади ключа на Алжир и отвори с известно усилие и другия секрет. Спря за момент. Ръцете и лепнеха от пот. Ослуша се, не чу нищо. Ами ако в този момент някой чака при бюрото? Какво ли би направил? Колко време би останал да чака, преди да тръгне да я търси или да отиде при охраната и да каже, че я няма? Трябва да погледне. Изтича тихо до ъгъла и погледна към бюрото. Нямаше никой, чуваха се само ботушите на пазачите.

Избърса ръцете си от полата и си пое облекчено дъх. Изтича обратно при сейфа на Ванеси. Дръпна вратата и тя се отвори. Видът на натрупаните един върху друг пликове с пари пресушиха устата и. Взе един плик и преброи банкнотите, бяха двадесет и пет... значи 2500 долара! Повече, отколкото някога е докосвала. Не бяха достатъчни за билет на Джес и за преживяването му за известно време. Взе още един плик. Повдигна полата си и пхна двата плика под ластичния колан. Нарочно си бе сложила ластичен колан тази сутрин и бе облякла по-свободна плисирана пола. Отне и малко време докато нагласи пликовете. Като се увери, че няма да се изхлузят, спусна полата.

Обърна се пак към сейфа. Сега трябваше да пренесе останалите в сейфа на Алжир. Трябва да го направи колкото е възможно по-бързо.

Вътре имаше толкова много пари! Ще се наложи да направи най-малко три курса. Нервите и пак щяха да и изневерят. Насили се и продължи. Извади, колкото можа да хване с двете си ръце. Подреди ги на пода. Пак бръкна в сейфа и в този момент чу приближаващи се стъпки. Шокът бе толкова голям, че за един, ужасяващ я момент, тя замря. Някой слизаше по стълбите!

Остави парите на пода, сейфът отворен и се втурна по коридора. Достигна до ъгъла, откъдето се виждаше бюрото и.

Пред бюрото стоеше Мел Девън и неодобрително я гледаше с повдигнати вежди.

Остана неподвижна. Мислеше за парите на пода и за отворения сейф. Трябваше да мине още десетина метра и щеше да види какви са намеренията и. Той тръгна към нея.

С усилие, което изцеди кръвта от лицето и, тя успя да овладее обзелата я паника. Тръгна срещу него.

– Здравей, татко...

Мел спря и я изчака да приближи.

– Какво има? – попита я, гледайки я съсредоточено. – Нещо нередно ли се случи?

– Нередно? Защо, нищо няма. Мистър Ланза-младши ще дойде около обяд, отидох да видя къде е неговият сейф – излъга хладнокръвно тя, възхитена от способността си да измисли в момента подходящо извинение.

– Тъкмо се чудех къде си? – отново я погледна сериозно той. – Сигурна ли си, че всичко е наред? Толкова си бледа.

– Няма ми нищо.

Тя го заобиколи и тръгна към бюрото. Мел я последва.

– Да не си болна, Норена? Тя нервно се обърна.

– Не се тревожи за бога. Аз... неразположена съм. Щом трябва да знаеш. Винаги изглеждам по този начин в такива случаи.

Сепнат и малко смутен, Мел взе дневника на клиентите.

– Съжалявам, скъпа, че толкова настоятелно питах. Идвал ли е някой от сутринта?

– Не.

– Намери ли сейфа на Ланза?

– Да.

Седна на бюрото и извади купчина счетоводни документи.

– Татко има ли нещо да ми казваш или да започвам да проверявам тези неща?

– Дойдох само да те видя. Искях да проверя как се поддържа помещението. – За неин ужас той се обърна и тръгна по коридора към сейфовете.

– Татко! – гласът и стана писклив. Той се обърна.

– Да?

Мислеше отчаяно как да го задържи.

– Кога ще ме запознаеш с Джой Анслей? – сякаш се изтърва тя, инстинктивно чувствайки, че само това име би го спряло. Оказа се права. Радост озари лицето му.

– Не мислех, че искаш да се запознаеш с нея? – каза той и се върна при бюрото и.

– Да, бих искала... стига и тя да иска.

– Да, тя често пита за теб. Ще вечеряме заедно, защо не дойдеш и ти?

– Добре. Тя стана и седна върху бюрото. Започна да люлее краката си. Ти влюбен ли си в нея?

– Познавам я отдавна – внимателно отговори Мел.

– Ще се ожените ли?

Той я погледна, видя че тя не го гледаше. Изглеждаше съсредоточена повече в люлеенето на краката си, отколкото в отговора му.

– Ти ще имаш ли нещо против? Тя повдигна погледа си към него.

– Аз имам мой живот... ти имаш твой живот и аз не искам да се бъркам.

– О, виж, Норена, това не е вярно. – Той седна на бюрото. – Ти си ми дъщеря. Моят дом е и твой. Ако се оженим, Джой ще дойде да живее с нас. Ще имаш ли нещо против?

– Значи мислиш да се ожените?

– Сега, когато майка ти не е жива... вече да, мисля за това. Бях сам цели шестнадесет години. Но, кажи, против ли си?

– Не.

Той гледаше безизразното и лице.

– Сигурна ли си?

– Когато казвам да, мисля го.

– Тя ще ти хареса, ще ти бъде приятел.

– Тя ще бъде компания за теб. Да говорим откровено. Аз ще се омъжа някой ден. Тогава ще си доволен, че я имаш. По-добре приключи с този въпрос. Аз не бих чакала никой мъж толкова дълго, колкото тя теб.

– Не се смущавах да казваш мислите си, нали?

– Защо трябва да се притеснявам?

Той се засмя.

– Добре. Значи до довечера. Когато се запознаете пак ще говорим.

– Или я обичаш или не. Ако не я обичаш, казваш и го и я напускаш.

Ако я обичаш, трябва да се ожениш за нея.

Телефонът извънтя и Айра вдигна слушалката.

– Мис Девън, – каза телефонистката – ако мистър Девън е още при вас, кажете му, че мистър Голдсенд го чака.

Айра въздъхна с облекчение.

– Чакат те в кабинета ти, татко, мистър Голдсенд е горе.

– Довиждане до къщи – кача Мел и тръгна нагоре по стълбите.

Щом се скри от погледа и, Айра се втурна към сейфа на Ванеси. Грабна пликите и ги хвърли обратно вътре. Тръшна вратата, заключи я и взе ключовете. След това се върна на бюрото. Седа неподвижна няколко минути, възстановявайки се от преживяването. След това извади пликите от колана си и ги натъпка в чантата. Постави чантата в едно от чекмеджетата на бюрото.

Няколко минути след единадесет, Алжир се идентифицира на стражата пред решетката. Отвориха му и му посочиха пътя надолу към трезора. Носеше куфарче и беше напрегнат от възбудата. Нали днес щяха да свършат паричните му проблеми. Щом видя бледото, опънато лице на Айра, разбра, че се е случило нещо.

– Какво е станало? – запита без да повишава глас той. – Проблем ли имаш с ключа?

– Ключът е наред – тя стана и заобиколи бюрото. – Щяха за малко да ме хванат. Не мога сама да се справя.

– Нямах кураж ли? – ядоса се Алжир.

– О, я млъквай! Вие с Тики сигурно сте откачени щом мислите, че ще мога сама да го правя. Ама и аз, дето се хванах да пробвам. Сейфът на Ванеси е вдясно чак в дъното. Би могъл да дойде някой и да ме свари как го изправам. Аз не бих подозирала за това, че някои ме търси, докато не се окаже пред мен. Днес Мел слезе долу, почти ме беше сварил с парите на пода и с отворена врата на сейфа.

Алжир чак сега схвана проблема. Съдейки по състоянието и разбра, какъв страх е изживяла. Това Тики не го е дообмислил.

– Права си. Виждам, че е невъзможно сама да се справиш. Добре, сега аз ще го направя, ти само ще наблюдаваш. Къде са ключовете?

Тя му ги даде.

– В дъното на десния коридор, А 472.

– Ако слезе някой, който мислиш че е опасен, предупреди ме.

Бутни пепелника на пода. – Той посочи медния пепелник на бюрото и.

Тя кимна.

– Много ли пари има?

– Повече отколкото можеш да носиш.

– Ще се учудиш ако знаеш колко мога да нося ако това са пари.

Той я остави и тръгна към сейфа на Ванеси.

ГЛАВА ШЕСТА

Айра лежеше в леглото, без да може да заспи. Лунната светлина нахлуваше през прозореца и хвърляше причудливи сенки върху белия килим. Чу, часовника да отбелязва полунощ.

Държеше я будна, постоянно обезпокояващата я мисъл, че сега е напълно изпечен крадец. Незначителните кражби по магазините в Ню Йорк, в които се беше специализирала, бяха детска играчка в сравнение със сега. Ако я хванеха, щеше да отиде на топло за дълго. Почти я бяха спипали. Вълна на срам мина по тялото и. Представи си изражението на Мел, ако я бе заварил пред сейфа на Ванеси. Никога не бе изпитвала срам и не обичаше това чувство.

Изминалите седмици я бяха променили, станала бе мекушава.

Не искаше да си го признае, но чувствате, че животът с Мел, това че го вижда всеки ден и осъзнаването на нежността му, и въздействаха объркващо. Тя не само свикваше с обкръжението. Започваше да и харесва този подреден живот: ставане по едно и също време, отиване на работа, успехите в работата, достъпа до тази среда, за която не би могла и да мечтае без съветите и позицията на Мел.

Размърда се неспокойно. Обезпокои я запознанството с Джой Анслей. Беше решила да се държи студено. Откри, че недружелюбието не ставаше за оръжие срещу топлото, искрено и приятелско излъчване на Джой Анслей. Вечеряха в „Морския клуб“. Беше забавно да гледа плувците, осветени от прожекторите и да слуша танцова музика, прекрасно изпълнява-на от оркестъра на ресторанта. След вечеря Мел ги закара в дома на Джой, където тя се запозна със съдията Анслей.

Преди шест седмици, такава идея – запознанство със съдия би я разсмяла. Този висок, слаб осемдесетгодишен мъж с пронизателни сиви очи я впечатли, както никой досега.

Държеше се обикновено и любезно, накара я да се почувства удобно. Заведе я в кабинета си, за да и покаже малкия, но интересен „Черен музей“ – записки по негови дела за убийства. Въпреки, че се опита да приеме такова прекарване за старомодно, почувства съжаление, когато Мел дойде да я вземе.

– Ела да ме видиш пак – каза съдията, когато се сбогуваха. Домъчнвяло ми е за млади лица. Ще дойдеш ли да прием чай в събота, Джой ще е на плажа с баща ти? Ако нямаш нещо по-добро, ще се радвам да си

правим компания.

Почти бе готова да приеме. После помисли, че главата сигурно и е омекнала, щом иска да приеме такова нещо. Каза че е заета тогава и си тръгна.

Сега, когато лежеше в леглото, мислеше колко би искала да си говори отново със съдията.

– Няма да го направя, – почти гласно каза тя. – Какво ми става, за бога! Джес ще бъде тук след седмица.

В обедната почивка пусна писмото за него. В друго препоръчано писмо му изпрати 500 долара за билет и за дребни разходи. Изпрати ги със съмнение: ако вземе парите и не дойде?

Мисълта за Джес Караше кръвта и да кипи, сърцето и да бие силно и тя се застави да мисли за събитията от изминалия следобед.

Имаше проблем при вземане на отпечатъка от ключа на мистър Ланза-младши. Този нисък и дебел тексасец беше втори Ванеси. Не само интимничеше с приказки а се опита и да я целуне. Едва, когато го заплаши, че ще извика охраната, той неохотно я остави на мира. Успя да вземе отпечатък, независимо, че я отпрати преди да отвори сейфа.

Другият клиент, мистър Рос, висок евреин, със сериозен, респектиращ поглед, носеше ключа на златна верижка, прикрепена на копче от панталона му.

Виждаше се, че той не ще се раздели с ключа си и Айра не пося да си предложи услугите.

Все пак два от три възможни ключа, не е лош резултат, успокояваше се тя. Едрис не може да се оплаква. На връщане от работа мина през кафето и предаде отпечатъка на Алжир.

– Утре ще дойда пак в единадесет. Не съм виждал Тики. Ела у тях утре, след шест часа, за да си разделим плячката. Партидата на Ванеси е към петдесет хиляди. Жалко, че не успя с ключа на Рос. Басирам се, че там ще са доста повече.

– Чудеса не правя – отговори лаконично Айра. Когато отиваше към колата си със злорадство констатира, че това и достави удоволствие.

Защо и доставя удоволствие, този неуспех, питаше се, гледайки осветения таван. Установи и още нещо. Не я зарадваха думите на Алжир за парите от сейфа на Ванеси. Преди би полудяла от радост.

Тогава си отговори, че повече не се нуждае от пари. Беше получила всичко, за което бе мечтала: сигурност, дом, положение, баща и кола.

Получи тези неща без да рискува. Нямаше вероятност да открият, че не е Норена Девън. Ако продължеше да краде пари от банката,

можеше някой да я разкрие и тогава щеше да се окаже в ужасна бъркотия.

Надигна се в леглото. Ами ако откаже да продължи, помисли си тя. Ако каже на Тики, че става трудно, почти невъзможно да взема отпечатъци?

Припомни си жестокия израз на очите му, когато му говореше, че и е скучно. Не трябва да го подценява. Опасен е и трябва да внимава в отнoшенията си с него. Може би най-лесно ще стане, като помоли Мел да я върне обратно в счетоводството. Тики няма да може да измисли нищо тогава.

Накрая реши да не нрави нищо докато не пристигне Джес. С него ще се чувства по-сигурна. Той можеше да се оправи с Тики и Алжир. В края на седмицата ще помоли Мел да я премести в счетоводството, а останалите два дни ще се преструва, че не е успяла да вземе повече отпечатъци.

Успокоена, след взетото решение, тя се обърна на другата страна и затвори очи.

На следващия ден, малко след единадесет часа, Алжир слезе в трезора.

Айра се връщате към бюрото си, след като беше придружила клиент и го бе оставила сам при сейфа му. Спря се да го огледа. Беше с нов кремав костюм и със сламена шапка. Обезпокоено помисли, че той вече харчи от своя дял и с пронизваща тревога си зададе въпроса, дали изобщо могат да се проследят парите.

– Здравей! – усмихнат поздрави той. Изглеждаше самоуверен и когато го доближи, усети миризма на уиски. – Да започваме, малката, – каза той, размахвайки куфарчето.

– По-тихо – съскащо каза тя. – Отгатак има трима клиенти.

– Да не ти пука, те не знаят кой е моят сейф? Хайде, заведи ме при сейфа.

Тя го поведе по тесния коридор към сейфа на Ланза-младши.

– Сега съм аз – каза той, когато тя превъртя проходния ключ. – Ти се връщай на бюрото.

Тя си тръгна, когато той извади от джоба си ключа, който бе направил миналата вечер. При бюрото я чакаше друг клиент и тя го поведе към сейфа му. Когато се връщаше, след като бе завела още един клиент, видя Алжир да излиза от коридора, където бе сейфа на Ланза-младши. Лицето му бе потъмняло от яд, в очите му имаше зъл блясък.

– Какво? – понита Айра.

– Вътре няма нищо, само акции и книга. Толкова къртовска работа за нищо!

Почувства пак задоволство.

– Аз ли съм виновна?

– Побързай да вземеш друг отпечатък? Поне един до обяд! Ще те чакам в кафето.

– Ще направя каквото мога. Той я погледна убийствено.

– Дано не се повтори пак? – изсъска той отивайки си.

Тя седна зад бюрото. Ставаше нервна, още един признак, че се размеква. Преди месец би плюла на Алжир, ако я третираше, както в момента. А сега само видят на разкривеното му от яд лице я разстрои.

Тогавя си спомни, че беше видяла в едно от чекмеджетата няколко ключа от свободни сейфове. Ще вземе отпечатък на 3–4 такива ключа! Те ще му създадат работа за известно време. Откъде би могла да знае кой сейф е пълен и кой празен?

На обяд отиде в кафето и завари Алжир на обичайната маса. Щом я видя, той се изправи.

– Направи ли нещо? – настоятелно я запита. Очевидно беше трескавото му нетърпение.

Тя кимна с глава.

– Два. – Подаде му кутийката с отпечатъците от вакантните сейфове.

– На кого са сейфовете?

– Мистър Крукшанк и мисис Райнленда – излъга тя, измисляйки имената в момента. – И двамата си заминават тази вечер.

– Погледна ли вътре?

– Не.

Гледаше я подозрително и тя се насили да издържи на погледа му.

– Тогавя, как си взела отпечатъците?

– Дадох ми ключовете и ги отключих, но не съм отваряла вратите. Този отговор задоволява ли те?

– Добре, за твое добро ще е там да има повече, отколкото в сейфа на онова копеле Ланза.

– Какво съм виновна аз, ако там няма нищо? – ядоса се Айра. – Изпълнявам каквото ми нареди Тики. Чудеса не мога да правя.

Алжир я гледате изпитателно.

– Това съм го чувал вече. Довиждане до шест, в апартамента на Тики. – Мина покрай Айра и излезе от кафето.

Не и се искаше да отива в апартамента на Тики, но се страхуваше

да не спази препоръката на Алжир. Нали щяха да делят парите на Ванеси. Какво ще прави със своя дял? Чудеше се. Ако можеше, би го върнала в сейфа на Ванеси, но Алжир държеше дубликатите. Реши да помоли Тики, той да пази нейния дял. Ще му обясни, че няма сигурно място, където да ги държи. Ако нещо стане, поне ще може да докаже, че не е докосвала пари.

Когато свърши работа, малко след шест часа във фойето видя Мел и спря, за да му се усмихне.

– Как мина денят ти? – попита я той. Хвана я за ръка и заедно слязоха по стълбите и се отправиха към служебния паркинг.

– О, никакви проблеми.

– Не звучиш много ентузиазизирано. – Погледна я и видя, че тя присви рамене. Той продължи. – Скучно ли ти е долу сама? Ако е така, успокой се, остават ти само още две седмици.

Тя изтръпна и спря внезапно.

– Две седмици? Но, моля те, не искам да оставам долу толкова дълго! Искам да се върна в счетоводството в края на седмицата!

Той се усмихна.

– Трябва да гледаш на работата си отговорно, Норена. Мис Кърби ще отсъства най-малко два месеца. Крошуър иска да използва тази възможност и да направи промени. Ще премести тук един мъж от Ню Йоркския клон. Той не може да дойде преди края на месеца. Ще трябва да продължиш дотогава.

Айра понечи да протестира, но спря като видя учудването в погледа му.

– Освен това, Норена, ти искаше да слезеш долу. Предупредих те, че ще ти е скучно. Сега без теб не можем да се оправим. – Той и се усмихна. – Съгласна ли си?

Още две седмици, мислеше разтревожена. Не можеше да будалка Тики и Алжир толкова дълго, но пък и на Мел не можеше да откаже. Тогава помисли за Джес и за телеграмата му. Пристигаше тази вечер. С него щеше да се чувства сигурна.

Погледна към Мел смирено.

– Сигурно си прав.

– Добре. Аз отивам при Джой – каза Мел. – Ще и направя предложение, Норена. Искаш ли да дойдеш и да правиш компания на съдията?

Тя поклати отрицателно глава.

– Тази вечер съм заета, татко. Няма да мога. – Тя тръгна към колата си, спря и погледна към Мел. – Желая ти щастие, татко!

Мел проследи с поглед как тя влиза в колата и потегля. Пое си дълбоко въздух.

Потръгнаха отношенията им – помисли си той. – Тя не само поулегна, но и започна да го възприема.

Айра караше към Сийкъм. Пристигна и паркира пред блока на Едрис. Влезе в сградата. Чувстваше че сърцето и бие по-бързо. Беше нервна.

Докато се изкачваше с асансьора си казваше, че няма от какво да се страхува. Алжир ще открие най-рано утре, че и следващите два сейфа са празни, но тогава Джес ще е тук и ще се погрижи за нея.

Спря за момент пред входната врата, сърцето и продължаваше да бие бързо. Имаше способност инстинктивно да усеща опасността и сега я усещаше. Поколеба се, след това стисна зъби, протегна ръка и натисна звънеца.

След малко Едрис отвори вратата и погледна нагоре към нея. Лицето му бе бледо, а малките му очички безизразни като две полирани стъклъца.

– Ето те и тебе – каза той. – Закъсняваш. Хайде влизай.

Тя се поколеба. През отворената врата видя Алжир изправен до прозореца. Ръцете му бяха в джобовете, на устата му висеше цигара.

– Хайде, влизай де, – каза отново Ендрис. – Тя усети овладяното нетърпение в гласа му.

Влезе в хола и той затвори вратата след нея. Сърцето и замря, като чу шракването на ключа. Спря по средата на хола.

Имаше чувството, че отново е попаднала на Бруклинската улица. Тя се наостри като тигрица, усетила опасността. Вече не се страхуваше. Под въздействието на тази скрита заплаха, мекушавостта, която я бе обхванала през последните седмици, се стопи.

С три бързи крачки стигна най-близката стена и опря гръб на нея с лице към Едрис и Алжир. Очите и святкаха, устните и се бяха опънали.

– Казвай сега, кучко, – каза Алжир с дрезгав от бяс глас. – Сега ще си получиш, каквото ти готвех, откакто се запознах с теб! Ще ти смъкна кожата от гърба!

Той започна да си сваля колана и Айра се огледа наоколо, търсейки нещо с което да се защити. Близо до себе си видя тежък пепелник и го сграбчи, точно когато той бе изкарал колана си.

– Само да направиш крачка, влечуго такова, – каза му тя с безкомпромисен глас. Лицето и бе побеляло, но издаваше решителност. – Това заминава през прозореца. После ще си говориш с ченгетата, когато

пристигнат.

– Престани! – викна Едрис. – Казах ти, че аз ще се разправам с нея!

Алжир се поколеба, гледайки вбесен. После раздражено метна каша на канапето.

– Хайде – каза Едрис, отивайки към креслото си – сядай, Айра. Ти, Фил кротувай.

Айра погледна Едрис, после Алжир и без да оставя пепелника седна на близкия, опрян на стената стол. Устата и бе пресъхнала, сърцето и биеше учестено. Какво ли е станало, питаше се тя. Страхуваше се повече от Едрис, отколкото от Алжир. Спокойствието на Едрис имаше зловещо въздействие и плашеше повече от вилнеенето на Алжир.

Роптаейки Алжир седна.

Едрис погледна Айра.

– Мислех те за по-умна – тихо каза той. – Щеше да ти мине номера, ако беше казала на Алжир имена, които съществуват. Ти, обаче, постъпи тъпо и измисли тези две имена. Твоите мистър Крукшанк и мисис Райнленда, нямат сметка в банката. Направих справка.

Айра не си промени изражението. Да, глупав беше ходът и, помисли тя, но откъде да знае, че този изрод я подозира.

– Що за идея? – продължи Едрис. – Знаеше ли също, че в сейфа на Ланза няма пари.

– Не знаех.

– Двата ключа, които даде на Алжир... на кого са?

Тя се поколеба, после реши да си разкрие картите. Кулминацията настъпваше по-рано, отколкото искаше. Нямахше да посмеят да я пипнат в апартамента на Тики. Чуваше се телевизора в апартамента под тях. Не бяха сами в блока. Щеше да хвърли пепелника през стъклото на прозореца преди да са успели да я докоснат и щеше да се разкрещи. Не, нямаше да посмеят да я нападнат тук.

– На никого – тихо каза тя. – Вакантни сейфове са. Алжир започна да я обижда. Наричаше я какво ли не. Той, като че се готвеше да и се нахвърли. Едрис го озапти с жест. Недвусмислено му показа да не мърда от мястото си.

– Куражът ли ти свърши, Айра? – запита – той, кръстосвайки късите си крака. Очите му злобно святкаха.

– Точно това е. Напускам групата. Измислете друг начин да си пълните джобовете и ме оставете на мира.

– Знаех, че това може да се случи, но не допусках да се случи с теб. Смятах, че си родена за тази работа. И наистина е така, Айра, само дето

не го знаеш.

Тя не каза нищо.

– Ще продължиш, – тихо каза Едрис. – Утре ще дадеш на Алжир най-малко два отпечатъка и то от сейфове с пари. Разбираш ли? Направи го и аз ще забравя случилото се.

– Аз ви напускам – каза Айра. – Повече нищо няма да правя.

– Пусни ме аз да се оправям с тая кучка – избухна Алжир. – Аз ще я...

– Стой мирен! – срязва го Едрис, без да сваля очи от Айра. – Ти си получи, каквото искаше, нали Айра? Имаш дом, пари и баща. Това е причината, прав ли съм? Не те гони нуждата за пари вече?

– Това е почти всичко и ти не можеш нищо да промениш, Тики.

– Така ли си мислиш? – Но аз имам нужда от пари и още не съм получил, каквото искам.

– Продължавай, взимай каквото искаш. Само, че мен остави на мира.

– Не, малката, ти оставаш в играта.

Айра дълго го гледа, след това стана от мястото си.

– Аз си тръгвам. Ако някой от вас има друга идея, това заминава през прозореца – каза тя, размахвайки пепелника.

– Недей толкова да бързаш – мазно каза Едрис. – Ще ти обясня защо си още с нас. Ти си с нас, защото не можеш да се измъкнеш. Нали Девън ти харесва?

Айра остана неподвижна.

– Да харесва ми. Защо да не ми харесва?

– О, я си го признай – каза Едрис и се засмя. – Да не мислиш, че не съм забелязал промяната в теб? Той е доста добър татко, нали? Дава ти всичко, каквото пожелаеш. Много е различен от истинския ти баща, не е ли така?

Изведнъж и стана студено.

– Чудя се какво ли би казал Девън, ако баща ти пияницата влезе в банката и му каже, че ти си негова дъщеря. – Едрис продължи. – Колко ли ще трябва да обясняваш, момиченце. Не вярвам, че приказките ще ти помогнат да се измъкнеш от ситуацията. И още нещо, когато се разчуе, че си балдъза на Девън, а не негова дъщеря и че вече доста седмици живеете заедно, представяш ли си как ще засмърди в този чудесен град. После и пресата сигурно ще си навре носа в миналото на Мюриъл. Колко време мислиш Девън ще остане на мястото си, след като се излее тая мръсотия? Няма да е много забавно за теб, бебчо? Какво ще кажеш

сега?

Айра продължи да мълчи. Едрис разбра от начина по който тя трепна, че е попаднал в целта.

– И така да забравим случката – продължи той. – Фил ще дойде утре в кафето за най-малко два отпечатъка. Гледай да си готова, освен ако не предпочиташ да се видиш с истинския си баща. И още, няма да получиш твоя дял, докато не си свършиш работата. Това няма да те тревожи, докато си имаш Девън да ти бърше нослето и да ти дава пари, прав ли съм?

Айра дълго го гледа, след това стана, остави пепелника на масата, отключи вратата и излезе. Едрис погледна Алжир и му смигна.

– Психологическият подход, приятел, винаги е за предпочитане пред насилието. Това малко глупаво животинче е почти влюбено в Девън. Утре ще получиш отпечатъци, ако искаш можем да се обзаложим?

Когато Айра се отклони към терминала за пристигащите на аерогарата в Маями, стрелките на големия стенен часовник показваха 20.15. Трябваше да почака още десет минути до кацането на самолета, с който идваше Джес.

На път за аерогарата, след срещата в апартамента на Едрис, мозъкът и работеше трескаво. Напрягаше се да измисли начини или средства за измъкване от клопката в която сама влезе. Капанът беше коварен, защото Тики знаеше, че тя не би могла да го предаде без да въвлече и себе си. Той беше отгатнал, че е привързана към Девън, преди самата тя да си бе дала сметка. В момента болезнено осъзнаваше този факт. Мисълта да въвлече Девън в скандал, от който да пострада работата му, беше непоносима. Не искаше да мисли, че е възможно да изгуби новия си дом и всичко свързано с него. Непрекъснато си повтаряше, че непременно трябва да има изход. Не можеше нищо да измисли, единствената и надежда сега беше Джес. Той е пълен с идеи. Ако му обясни ситуацията, надяваше се да намери решение. Отказваше да си припомня, че обикновено идеите му бяха детински и не вещаеха успех. Не искаше да си даде сметка, че той по никакъв начин не можеше да се сравнява с жестокото лукавство на Едрис. Продължаваше да се навива, че Джес ще измисли нещо, че той ще я спаси.

Обявиха пристигането на самолета от Ню Йорк. Тя се приближи, за да наблюдава кацането на самолета.

Видя как самолетът докосна пистата. След няколко минути

пътниците започнаха да слизат и да се насочват към терминала.

Тя видя Джес и настръхна от възмущение. Беше му изпратила достатъчно пари и се надяваше да го види прилично облечен. Явно е забравила, че Джес не държи на вида си. Беше със същите дрехи, с които го бе оставила – изтърканите, тесни джинси и черното кожено яке. Кожените мексикански ботуши бяха износени и с подбити токове. Беше претметнал мръсен оранжев сак.

Джес беше висок, слаб, с тесни рамене, големи червени ръце и дълги като на щъркел крака. Дългата му мръсна коса докосваше раменете му. Лицето му бе нормално дори хубаво, освен устата, която беше малка и устните твърде тънки. Беше блед и на дясната буза имаше дълбок белег останал му от първите години командване на бандата. Видът му беше, ужасен. Сякаш не се е къпал седмици наред. Имаше крещяща нужда от бръснене.

Айра наблюдаваше, как се движи с арогантна походка между добре облечените пътници – стегнати бизнесмени и елегантните им съпруги. От начина по които го поглеждаха, съдеше че са обезпокоени от това, че такъв битник пътува с тях.

Гледайки го, съзнаваше, колко я бяха променили последните седмици. Как новата среда бе променила старите и норми и възгледи. Сега се питаше, как е могла да бъде влюбена в този мръсен лентяй. Възможно ли е това да е същият Джес, за когото се бе била и чиито желания бе изпълнявала с робска покорност?

Отново почувства срам и желание да избяга преди да я е видял.

Трябва да се стегне, нали тя го бе извикала и той сега идваше. Не може да бяга. Той има адреса и. Ако не я види ще я потърси на него. Какво би казал Мел, като го види? Трябва да го държи на всяка цена далеч от Мел. Но къде да го заведе? Трябва да го склони да се изкъпе и да си купи прилични дрехи. Сети се за плажното бунгало на Мел. Ще го заведе там за през нощта. Мел няма да го ползва до неделя. Ще му купи и дрехи.

Тя тръгна бавно към изхода и застана до една колона. Гледаше излизащите пътници. Видя Джес. Той дъвчеше дъвка и гледаше сърдито. Промъкваше се през тълпата, без да го е грижа кого бута с лакти. Спря едва, когато се измъкна от потока на движещите се.

Насилвайки се Айра излезе напред.

– Здравей, Джес, ето те и теб.

За един момент, по смутеното му изражение, тя разбра, че в първия момент той не я позна. След това зяпна учуден от промяната в нея, но

бързо се окопоти.

– Я! Виж каква си станала! – провикна се той. – Като светица си се нагласила.

Айра не бе успяла да се преоблече, беше с работните си дрехи и си даваше сметка, че изглежда твърде превзета и старомодна. Нейната спретната сива рокля с бяла яка и ръкавели, черни найлонови чорапи и черни обувки бяха облекло на категорията хора, които Джес най-много ненавиждаше. Наричаше ги влечуги, ближещи подметките на богатите.

– Такава ми е ролята – каза тя, защитавайки се. – Хайде тръгвай, имам много да ти разказвам. Да се разкарваме оттук.

– Така ли? Ами ако не ми се слуша? По дяволите, как смееш да изчезваш така без да се обаждаш? Слабото му лице беше мрачно. Бях решил още тук да те цапардосам по мутрата.

– О, няма ли да пораснеш! – ядоса се Айра. – Ако не си направиш труда да се държиш нормално, връщай се обратно. Тя рязко се обърна и излезе забързано от сградата. Тръгна към колата си.

Озадачен, Джес зяпна след нея, а след това примига и тръгна след нея. Спря до колата. Наблюдаваше го как оглежда колата смутено и завистливо.

– Твоя ли е?

– Моя е.

– Юда! – Той си пое въздух. – Какво става, наистина ли е твоя? Той изглеждаше толкова зашеметен от този факт, че Айра щеше да се размее.

Тя отвори вратата.

– Влизай, Джес.

Той заобиколи и седна до нея. Сега, когато беше толкова близо, тя усети миризмата на пот и на мръсни дрехи.

Това живо и напомни картината на жалкия и дом, живота с баща и пияницата, леглото с дървениците. Потръпна от този спомен.

– Можеш ли да я караш? – запита той, гледайки таблото опулен.

– Разбира се, че мога. По-рано карах и колата на Джо, когато ми я даваше, а тя беше двойно по-голяма.

Джес се почеса по главата. По яката му се посипа пърхот. Айра включи двигателя и потегли. Джес пак започна:

– Откъде, по дяволите, взе всичките тези пари, които ми изпрати?

– Историята е дълга и ще почакаш – отговори Айра. Неочакваното смущение и липса на увереност у Джес и достави удоволствие. – А ти, Джес? Какво прави след моето заминаване?

– Какво съм правил? – Той пак се настрои враждебно. – Правил съм, каквото обичам да правя... нищо!

Глупава забележка, помисли си тя. Не си се променил, Джес. Чак сега виждам, какво дърво и нехранимайко си. Ти не си се променил, но аз съм друга сега.

– Как са момчетата? – попита тя само, за да каже нещо.

– Какво, по дяволите, те интересуват момчетата?

– Не мога ли да питам?

– Добре са. Защо беше този камуфлаж? Аз трябва да се връщам при бандата. Момчетата не могат да се оправят без мен.

– Не му мисли. Ти нали можеш да се оправяш без тях? Той се размърда на мястото си.

– Ти за какво намекваш?

– Няма значение. Защо не си купи някакви прилични дрехи, Джес? Изпратих ти достатъчно пари.

– За какво са ми други дрехи?

– Просто... Парадайз не е Ню Йорк. Така, както изглеждаш, полицаите ще те приберат.

– Да се снимат полицаите!

– Какво направи с толкова пари, Джес... загуби ли ги?

– Имам още малко... теб какво те интересува? Не бяха ли за мен?

Тя сви рамене, объркана, че и е толкова скучно с този дръвник. Караше вече по магистрала 4А и концентрира погледа си върху пътя. Колата и беше мощна и задминаваше, без усилие големи кадилаци, буици и фордове, но внимаваше да не превишава ограниченията на скоростта. Не искаше да бъде спряна от пътната полиция с Джес в колата.

– Не можеш ли да натиснеш по-яко газта? – каза Джес, доволен, че и той има повод да критикува. – Дай да ти покажа как се шофира!

– Достатъчно бързо карам. Тук полицията не си поплюва. Той се съгласи и я попита къде отиват.

– Където можем да говорим спокойно.

Изглежда я с недоумение и не знаеше как да се отнася с нея. До него седеше съвършено нов човек. Объркан запали цигара и се отпусна намръщен в седалката си.

Мина повече от час докато стигнат бунгалото. По това време вече беше тъмно и плажът беше безлюден.

Бунгалото беше луксозно, с дървена конструкция. Имаше три стаи. Беше построено под сянката на три палми, далече от другите бунгала. Тази вечер имаше забава в клуба и по плажа не се разхождаше никой.

– Пристигнахме – каза тя, излизайки от колата. – Гладен ли си?

– Ти как мислиш? – той слезе и подозрително погледна към бунгалото. – Искаш да го разбием?

– Не, имам ключ. – я тръгна пред него и отключи бунгалото. Влезе и шракна осветлението. След това се обърна и с жест го покани да влезе.

Джес влезе в просторната дневна с предпазливи стъпки, като котка попаднала в непозната обстановка. Айра прекоси стаята и отиде да дръпне завесите.

– Виж ти! – изненада се той, оглеждайки наоколо. – интересно място, на кого е?

– Това е част от приказката – каза тя. – Разполагай се като у дома си. Ще ти донеса нещо за ядене.

Докато приготвяше студената вечеря от добре заредения хладилник, тя обмисляше каква част от истината да сподели с него. Знаеше, че ще е опасно да му каже каква сума Едрис има намерение да отмъкне от банката. Няма да говори за това с Джес. Но ако се съгласи да и помогне, ще трябва да му разкаже за останалото. Съжаляваше, че го е извикала, но се нуждаеше от подкрепа. Той беше единственият, който можеше да и помогне.

По време на вечерята тя му разказа всичко. Той слушаше без да я прекъсва. Тъпчеше устата си със студеното пиле, сякаш е гладувал с дни. Когато не остана нищо за ядене, той се изтегна назад и запали цигара. Продължаваше да я слуша.

– Това е всичко, – каза накрая Айра. – Бях луда, че се хванах с тая работа, а сега не мога да се измъкна. Кажи ми как да се оправям?

– Защо искаш да се измъкваш? – попита той.

– Нямам нужда от пари. Имам всичко, което съм искала и то без да рискувам. Не разбираш ли? Ако продължавам да крада от банката сигурно ще се разбере и ще го закъсам.

– Какъв ще бъде твоят дял?

– Около пет хиляди – излъга тя. – Това ми обеща Едрис. Изглеждаше ми цяло състояние тогава, но сега... не след дълго ще трябва да бягам.

Джес се замисли.

– Колко ще вземе Едрис?

– Двадесет хиляди... или нещо такова. Не зная точно.

– Толкова ли? Басирам се, че не би си създал тези главоболия за двадесет хилядарки. Той те будалка. Сигурен съм, че Алжир изнася големи пари.

– Досега е изнесъл само веднъж, бяха пет хиляди и шестстотин долара – каза Айра и видя обезпокоена, че в очите му светна алчност.

– Ако изнася всеки ден по толкова, скоро ще се съберат доста. Не, заблуждават те. Трябва да...

– Не искам да знам дали ме лъжат! – прекъсна го Айра отчаяно. – Аз искам да се измъкна! Доволна съм от това, което имам! Искам да ми помогнеш да се отърва от тях.

Той започна да си човърка носа, гледайки безизразно. Айра виждаше, че в момента не и обръща внимание. Не я чуваше.

– Джес, не ме ли чуваш?

– О, престани! Не виждаш ли, че мисля!

Тя го гледаше и чакаше да чуе, какво ще и каже.

– Трябва ли да правиш това? – каза тя отвратена от това, което той правеше с носа си.

– Млъквай! – В очите му пламна опасен огън. – Няма да ти го повтарям! – Той извади пакет цигари от джоба и запали. – Много е хитра идеята му! Този Едрис има мозък.

– Каква идея?

– Трикът с мъртвите сейфове е страхотен. Трябва да си луда да искаш да се отказваш.

Тя си пое въздух. Трябваше да си го знае, помисли горчиво тя.

– Джес, не виждаш ли риска? Мога да отида в затвора и то за дълго.

– Да си мислила преди да се хванеш с това? – Бе присвил очи и я гледаше в упор.

– Исках да спечеля и се увлякох. Сега не искам пари. Няма нужда да рискувам. Колко пъти да ти го казвам?

Той дръпна силно от цигарата и изпусна пушека през ноздрите си.

– Аз какво ще спечеля? Ти излизаш от играта и аз не получавам нищо. Ако останеш, ще делим.

– Не е работа за нас, Джес. Ако ми помогнеш ще ти дам пари. Обещавам да ти дам някакви пари.

– Колко?

– Не зная. Зависи. Ще трябва да взема от Девън, триста или четиристотин, Джес.

– Не усуквай, нали току-що ми каза, че Едрис ти е обещал пет хиляди. Слушай, дръж се за Едрис! Чуваш ли ме? Аз ти заповядвам! Ако ти създава неприятности, аз ще се оправям с него. Но няма да се наложи, защото ти ще го слушаш! Ако мислиш, че ще ти разреша да изпуснеш пет хиляди, само защото нямаш кураж, много се заблуждаваш!

Айра побледня. Вълна на ярост премина през нея.

– Ти не ми казвай какво да правя! – изкрещя му тя. – Аз не съм...

Отворената му ръка замахна толкова бързо и неочаквано, че тя не успя да се предпази. Плесницата експлодира на бузата и като спукан балон. Тя се завъртя и падна по гръб

Помъчи се да стане, замаяна от удара. Той обаче злобно я ритна. Върхът на ботуша се забодя в бедрото и. Очите и пламнаха. Гърчейки се тя се обърна и запълзя. Той стоеше над нея с дебнещи очи и отпуснати до тялото ръце. Поза, която познаваше от уличните му побоища. Той беше бърз и опасен, като готвеща се за атака мангуста.

– Махай се оттук! – изкрещя му тя, сочейки вратата. – Не трябваше да те викам. Повече не искам да те зная. Пръждосвай се!

– Ще си тръгна, когато аз реша. Той си свали якето и го хвърли на един стол. Ти си го търсеше боя. Имаш дебела глава, но това е Джес... забрави ли? Сваляй дрехите!

Тя се изправи и със святкащи очи започна да му крещи:

– Махай се! Не се страхувам от теб, смръдльо! Сигурно съм била луда да се надявам, че такъв безгръбначен нехранимайко ще ми помогне! Пръждосвай се оттук!

С три бързи крачки, той се озова до нея. Избягвайки ноктите и я удари с юмрук под ребрата с всичката сила на мършавите си мускули.

Силната болка я смъкна на колене. Той замахна отново и стовари юмрук от едната страна на главата и. Зашеметена, едва дишаша тя се отпусна по гръб на пода. Почувства пръстите му върху яката на роклята си и направи опит да го одере по ръката. Тогава той рязко дръпна роклята и я разкъса. Когато тя опита да се претърколи, той я зашемети с юмрук в лицето.

Псувайки тихо и дишайки през зъби, Джес смъкна останалите и дрехи.

Тя смътно почувства отгоре си теглото му и болката, но беше твърде зашеметена, за да реагира. След малко я остави.

– Добре, малката, – го чу да казва. – Ще се видим пак с теб. Прави каквото ти казва Едрис, иначе пак ще си изкараш боя, чуваш ли?

Лежеше неподвижна, със затворени очи. Боляха я главата, ребрата и слабините. Чуваше го, че обикаля из бунгалото, но нямаше сили да се повдигне и види какво прави. По страните и се стичаха горещи сълзи. Сълзи, които я изненадаха, защото винаги е мислела, че е твърде силна, за да плаче.

– Взех всичките ти пари – го чу да казва. – Ти има откъде да си

вземеш, а аз нямам... Довиждане.

Чу го как прекоси хола, отвори входната врата и после я затръшва след себе си.

В бунгалото отново стана тихо. Чуваше се само нейния тих и отчаян плач.

ГЛАВА СЕДМА

След близо час Джес, скрит зад палмите, видя Айра да излиза облечена с панталон и плажен жакет. Той се усмихна. Видя я как заключи и постави ключа над една от гредите на покрива. Вървеше бавно. Влезе в колата и потегли.

Джес се протегна. След малко се отпусна доволен. Отиде при бунгалото, взе ключа от скривалището, отключи и влезе. Светна и хвърли сака на канапетото.

Чувстваше нужда от алкохол. Отиде при коктейл-бара и си наля уиски. Влезе в кухнята и взе лед от хладилника. Върна се обратно и се отпусна в един от фотьойлите.

Разполагай се, приятел, попаднал си на страшно готино място. Само трябва много да внимаваш как ще си водиш твоята игра оттук нататък. На кукличката вече и показва, че още си и шеф. Тя ще те снабдява с колкото пари поискаш. Ако откаже, ще я заплашиш, че ще говориш с онзи фукльо Девън.

Той гаврътна питието, въздъхна и остави чашата на килима.

Може и тук да пренощувам, помисли си той. Я да погледна спалнята.

Тананикайки си под носа, той тръгна към спалнята. Видя, че там имаше комфортно двойно легло.

Много приятно местенце, помисли си той, съблече си якето и го метна на един стол. След това отиде при вградения гардероб и го отвори. Започна да оглежда окачените в него плажни дрехи. Всичките бяха твърде големи за мършавата му фигура с тесни рамене. Направи грима-са и насочи вниманието си към чекмеджетата на гардероба.

Ризите, чорапите и носните кърпи, които видя в чекмеджетата не го заинтересуваха. Когато отвори последното чекмедже, се стъписа. Наполовина скрит под плажна кърпа се виждаше 38-калибров пистолет. Дълго го гледа, след това, подтикван от любопитство и възбуда, го взе внимателно.

Откакто бе станал шеф на бандата „Мокасините“, мечтаеше да има пистолет. Това беше не само мечта, а негова амбиция. Започна да разглежда пистолета. След няколко минути разбра как да извади пълнителя. Вътре имаше пет патрона. Седна на леглото, вперил празен поглед в срещната стена. В едната си ръка държеше пълнителя, в другата

пистолета.

Остана неподвижен доста време. Мислеше напрегнато. Накрая лукава усмивка озари лицето му и той поклати глава. Сега знаеше как да действа. Пистолетът го правеше равен с когото и да е. Ще забрави идеята да изнудва Айра за пари. Сега можеше да направи голям удар.

Вкара обратно пълнителя и остави пистолета на нощното шкафче. Изхлузи си обувките и се изтегна на леглото. Усмивката не бе изчезнала от лицето му, когато се протегна и загаси нощната лампа.

Мел привършваше закуската си, когато Айра влезе в хола. Миналата вечер, когато се върна малко след единадесет часа и завари навсякъде тъмно, а Айра заспа в леглото, се почувства разочарован. Искаше му се да я събуди и да и съобщи новината, но неохотно реши да не я безпокои. Тя го чу, когато се прибра и се молеше да не дойде в стаята и. За неин късмет той влезе в спалнята си. Прекара безсънна нощ, с измъчено съзнание и с болки по цялото тяло. Какви ли планове кроеше сега Джес, питаше се непрекъснато тя. Беше сигурна, че той няма да се върне в Ню Йорк. Винеше себе си, че постъпи толкова глупаво и му разказа всичко. Сега беше в ръцете му. Как е могла да го обича? Насили се да не мисли повече за Джес и насочи вниманието си към Едрис. Отново не можеше да намери решение. Не можеше дори да избяга. Девън незабавно би алармирал полицията и ако я открият, вероятно всичко ще излезе на бял свят.

Поглеждайки я когато влезе, Мел се сепна, като видя колко е бледа.

– Здравей – поздрави я той, вдигайки поглед от вестника, който четеше. – Изглеждаш уморена, късно ли се прибра миналата вечер?

– Не – отговори му с апатия в гласа. Наля си кафе. – Добре съм, не се тревожи. – Насилвайки се, тя повдигна поглед към него и го запита, – Каквай? Какво каза Джой?

Мел се усмихна щастливо.

– Ще се оженим в края на месеца. Тогава ще мога да изляза в отпуск и да отидем на сватбено пътешествие. Имаш ли нещо против да останеш сама четири седмици?

Тя моментално съобрази, че това може да бъде нейният шанс. Когато Мел отсъства, спокойно може да каже на мисис Стерлинг, че ще живее при приятелка и да напусне Парадайз Сити. Когато Мел се върне, тя ще е вече далече. Къде ще замине, в момента не знаеше.

– Не разбира се, нямам нищо против. Правихте ли планове?

– Ще отидем във Венеция. Нали казват, че това е мястото за меден месец.

Тя си допи кафето.

– Хмм... чудесно звучи. Хубаво татко, моите искрени пожелания за щастие.

– Благодаря. – Той стана, заобиколи масата и застана до нея. Поста-ви леко ръка на рамото и. – Вие с Джой ще се разбирате чудесно. – На-веде се и я целуна по бузата.

Целувката предизвика тръпки по тялото и. Изправи се рязко и тръг-на към вратата.

– Трябва да тръгвам, татко, – каза тя и бързо излезе от стаята.

Мел гледаше учуден след нея. Когато чу шума на отдалечаващото се рено, тръсна глава и взе куфарчето си.

Малко след единадесет часа. надолу до стълбите към трезора слезе висока, елегантна дама. Това беше, мисис Марк Гарленд, съпруга на ми-лионер, занимаващ се със стоманодобив. Бяха я предупредили за това посещение.

– Заминава със съпруга си за Ню Йорк тази вечер – съобщи и еди-ният от охраната. – Направили са удар в казиното миналата вечер. Пред-полагам че идва да си остави плячката. Внимавай с нея, понякога е дос-та неприятна.

Айра се изправи, когато мисис Гарленд слезе долу.

– Добро утро, мисис Гарленд, – поздрави тя любезно.

– Ти си дъщерята на Мел, нали? – каза мисис Гарленд усмихната. – Чух много хубави неща за теб. – Тя седна в стола за гости до бюрото на Айра. – Познавах майка ти преди години. Тя изучаваше с поглед Айра. – Вие много си приличате. Чух, че Мел се жени. Как приемаш това?

– О, да, мисис Гарленд. Много съм щастлива, заради него.

– Вероятно познаваш Джой?

– Да.

– Нали е симпатична?

– Много ми харесва.

– Съжалявам, че не се познавахме досега, у дома постоянно има млади хора. Следващия сезон ще трябва да се запознаеш със сина ми. – Тя отвори голямата си чанта и извади оттам добре запечатан плик. – Ще бъдеш ли любезна да го поставиш в сейфа ми? Ето вземи ключа.

– Разбира се, мисис Гарленд, – отговори Айра. Сърцето и подскочи. Взе плика и ключа. Върна се на бюрото си, отвори чекмеджето и взе проходния ключ. Поколеба се за момент, после взе парчето маджун,

което стоеше в същото чекмедже. Прикривайки го в ръка тя забърза по коридора, зави надясно и спря пред сейфа на Гарленд. Направи внимателно отпечатъка, преди да е отворила сейфа. Помисли, защо си бе направила този труд, като може направо да вземе плика. Ще го мушне под ластичния колан и ще спести на Алжир труда да прави ключ. После си каза: нека се помъчи. Няма да може да ги вземе преди понеделник. Като поставяше плика погледна вътре в сейфа. В него имаше няколко кутии с бижута и няколко дебели плика, като този който току-що постави. Затвори вратата на сейфа и заключи.

Когато се обърна видя, че мисис Гарленд бе дошла до ъгъла и небрежно я наблюдаваше. Полазиха я студени трънки. Какво отървяване, помисли Айра поуспокоена. Ако не бе размислила и поставила илика вътре, мисис Гарленд щеше да я види как го задига.

– Ако дойдеш в Ню Йорк – каза мисис Гарленд, когато Айра се върна при нея – непременно ни се обади. Постоянно се опитвам да убедя баща ти да ни гостува, но той е толкова зает.

– Много бих искала – каза Айра, опитвайки се да овладее гласа си. – Страхувам се, че няма да е скоро.

– Добре, ако все пак дойдеш, да не забравиш. Довиждане, Норена! – Оставяйки я, мисис Гарленд бързо си тръгна.

На обяд Айра отиде в кафето, където чакаше Алжир.

– Какво? – настоятелно попита той, когато тя седна при него.

Без да каже нито дума Айра му подаде кутийката с отпечатъка.

– На кого е ключа?

– Мисис Гарленд.

– Вътре има ли пари?

– Да... много.

– Добре, няма да ти казвам какво те чака ако лъжеш – каза той, пускайки кутийката в джоба си. – Друг шанс няма да имаш, змия такава... помни го!

Тя се обърна и излезе от кафето. Беше толкова заета с мислите си, че не забеляза Джес, който я наблюдаваше отсреща в нает стар форд. Алжир също не го забеляза, когато си тръгна с буика.

С цигара в уста, Джес запали форда и проследи Алжир до апартамента на Едрис.

Фред Хес се намести по-удобно на пясъчната дюна и се уригна доволен. Току-що бе приключил превъзходния обяд, приготвен

специално за пикника. Слънцето напичаше приятно, полъхваше лек ветер, а шумът на морето унасяше.

Беше първият му свободен уикенд от доста време и реши да заведе жена си Мария и сина си Фред на любимото им място за плаж. Щяха да останат там целия ден.

Единственото, което разваляше удоволствието, мислеше Хес, поставяйки ръце на корема си, беше Фред-младши. Той обичаше децата, но не бе убеден дали това е така със собствения му син. Безпокоеше го мисълта, че е много разглезен. Мария, любяща майка, но строга съпруга, не му даваше възможност да го пипне дори с пръст. Ако някое дете имаше постоянна нужда от натупване по задните части, това бе Фред-младши.

В момента цареше спокойствие, Мария го беше завела на брега. Там синът му се забавляваше, пръскайки с вода бялата и рокля.

Хес заяви, че иска да подремне. Синът му обаче настояваше да играят футбол. Започна разгорещен спор и Мария, страхувайки се за кръвното на съпруга си, хвана за ръка сина им и го откъсна далеч от цветущия речник на таткото.

Това се казва живот! Мислеше си Хес със затворени очи. Какво повече би могъл да иска човек? Представяше си как колегите му се потят в задушната им канцелария. Днес беше дежурен Джо Биглър и сигурно в момента отговаряше на позвъняванията на телефона, старайки се да бъде учтив, към тревогите на хората за изгубено куче или открадната кола. Джо сигурно чудесно се справяше. Хес щастливо изсумтя и се потопи в съня си.

Спа около петнадесет минути до пристигането на сина му. Събуди се кисел, изпита известно удовлетворение, като видя как жена му със съжаление оглежда роклята си. Щом му бе разрешила да я плиска така, това беше краят и.

– Изчезвай оттук – каза на сина си, малък дебеланко с агресивна муцунка и с решително изражение, което го правеше копие на баща му. – Я да видим, колко далеч можеш да отидеш преди да са ти отмалели краката.

Момчето не му обърна внимание. Взе си лопатката, отиде при майка си и каза:

– Искам да заровя татко.

Мария седна на сянка. Тя беше едра, спокойна на вид, около тридесет и пет годишна жена. Не беше красавица, но имаше добър характер и излъчваше благородство. След десетгодишния им брак Хес не би я

заменил с никоя жена в света.

– Добре – каза тя. – Само че го прави тихо. Татко е уморен и иска да си почине.

– Хей! – запротестира Хес. – Искам да ме оставите на мира, не искам погребение.

– Виж, Фред – с упрек в гласа започна Мария. – Знаеш, че всички деца обичат да заравят хора.

– Така ли било? Тогава дай му да заравя теб. – Хес надигна глава. – Мен няма да ме заравя!

– Искам да заравям татко! – нададе вой Фред-младши.

– Той не иска мен, миличък, не разбираш ли? Иска да играе с теб.

– Не съм глух. Само ако ме доближи, ще му отпоря ухото.

– Фред, не бъди егоист. Това е не само твой ден за развлечение. Малкият има нужда да се забавлява също. Какво толкова, ако ти сложи малко пясък отгоре. Децата обичат да го правят.

– По дяволите! Не ме е грижа какво обичат децата. На мен това не ми харесва! – викна Хес с почервено лице.

– Фред Хес, срамувам се от речника, който използваш пред сина си! – искрено възмутена му се сопна Мария.

– По дяволите! По дяволите! По дяволите! – заповтаря хлапето подскачайки, щастливо, че баща му е сбъркал и с намерение да спечели от ситуацията.

– Престани! Скара му се Мария. – Не искам никога да чувам тези думи от теб.

– Защо не, татко ги казва – оправда се малкият, гледайки хитро баща си.

– И баща ти не трябва да ги казва – каза Мария.

– Татко е лош! Татко е лош! – започна да припява малкия и да подскача по пясъка. – Не трябва да казва по дяволите, но го казва!

– Виждаш ли какво направи – ядоса се Мария.

Хес си мислеше, че става доста комично и с мъка запази лицето си сериозно.

– Все някога ще ги научи – каза той безгрижно. – Сега ти, малкия изчезвай. Искам да спя.

– Искам да го заровя – започна пак да хленчи той. Последва пауза, през която Мария гледеше разгневено мъжа си.

– Ако искаш спокойствие, Фред, по добре се съгласи. Знаеш го какъв е. Ще скимти целия следобед.

– Искам да го заровя! – крещете Фред-младши с все сили, усетил

победата.

– Може би ако му перна един... – започна убеждаващо Хес. – Само ще му загрее леко ухото. Няма много да го заболи. Какво ще кажеш?

– Фред Хес! – каза Мария ужасена.

Хес сви рамене.

– Какво толкова, няма да му навреди. Фред-младши знаеше, че е в безопасност щом майка му е наблизо и продължи да настоява на своето.

– Хей, младши, – викна му Хес, неочаквано въодушевен. – Ела да ти кажа нещо.

Малкият спря да пици и подозрително погледна баща си.

– Какво?

– Виждаш ли онази дюна отсреща... голямата? – каза Хес, сочейки към една доста висока дюна на стотина метра от тях.

Малкият погледна нататък.

– Да, виждам я.

– Ще ти кажа нещо много важно за нея, но първо обещавай да не казваш на никого за това. Това е голяма тайна.

Малкият като че ли се заинтригува.

– Каква тайна?

Хес го повика с ръка.

– Ела тук, не искам никой да ни чуе.

Вече заинтригуван малкият се приближи и клекна до баща си. Хес устоя на изкушението да го зашлеви. Понижавайки глас, той започна поверително:

– Миналата вечер един старец заспа там. Той е много добър старец. Обича децата и носи със себе си банички с месо и им ги раздава.

Ако имаше нещо, което малкият да предпочита пред всичко друго, това бяха баничките с месо и Хес го знаеше. Личицето на момчето светна.

– Какво е станало със стареца? – попита малкия с вперен в дюната поглед.

– Затрупан е с пясък – отговори татко му. – Заспа там, а вятърът го затрупал. Сега е отдолу под пясъка заедно с баничките. Отиди да го изровиш.

– Баничките там ли са?

– Разбира се, че са там – увери го Хес. – Много вкусни банички с месо, напоени с масло. – Собственото му красноречие, предизвика и у него глад. Помисли, че щеше да е добре, ако Мария се бе сетила да вземе за закуска малко банички.

– Я-а! – очите на момчето се разшириха от учудване. – Не е ли умрял стареца под пясъка?

– Нищо му няма. Той ще се зарадва, ако го изровиш. Ще ти даде всичките банички. Ще видиш.

Малкият се колебаеше. Баща му може би го заблуждаваше.

– Ти ще ми помогнеш ли? – попита Фред-младши.

– Разбира се, че ще ти помогна, – Фред понечи да се изправи. Беше предвидил този въпрос и беше готов с отговора. – Само, че ако ти помогна, трябва да си разделим баничките. Моят дял ще е по-голям, защото аз съм по-голям.

Малкият се намръщи.

– Защо ще вземеш повече банички?

– Защото съм по-голям от теб и съм по-гладен.

Фред-младши се разколеба.

– Сам ще го изровя – заяви момчето, взе лопатката и се затича към дюната.

– Срам ме е от теб – каза Мария, мъчейки се да изглежда сериозна. – Да го лъжеш по такъв начин. Ще съжаляваш. Само почакай да разбере, че там няма никакви банички. Хес се усмихна и се намести отново на пясъка.

– Когато разбере, ще е време да си тръгваме – каза спокойно той. – Сега ще спя. – Погледна към мястото, където синът му настървено копаше. Щастлива усмивка огря лицето му и той затвори очи.

Не бяха минали и десет минути, когато се събуди от възбуждения писък на сина му. Надигна се с усилие и с почервеняло от яд лице.

Синът му подскачаше и го викаше с ръка.

– Татко! Идвай, бързо! – крещеше той. Не е старец... момиче е и мирише!

Д-р Лауис дойде забързан направо към дюната, когато фотографът привършваше със снимките.

Теръл, Биглър и Хес стояха наблизко, докато сътрудниците от отдел „Убийства“ внимателно изваждаха трупа от плиткия гроб.

– Твой ред е – каза Теръл на доктора. – Побързай, изглежда е била душена.

Д-р Лауис кимна с глава и тръгна към трупа.

– Знаете ли – изпъчи гърди Хес. – От моето момче, ще излезе голям детектив. Ако не беше той, трупа сигурно щеше завинаги да си остане

там.

– На теб се е метнал – подхвърли с усмивка Биглър.

– Така съм го възпитал – отвърна доволен Хес.

– Хайде, момчета – каза Теръл. – Да започваме. Извикай още хора, Фред. Да се претърси всеки инч наоколо.

Хес кимна и тръгна.

– Състоянието на лицето е такова... – каза мрачно Биглър, – че ще е трудно да я идентифицираме, шефе. Убиецът или е взел дрехите или ги е заровил някъде.

– Няма ли съобщение за изчезнало момиче през последните шест седмици? – попита го Теръл.

– Не, в нашия район няма.

– Ще почакаме да видим, какво ще каже докторът, после се връщаш в кантората. Ще искаме описанието и да излезе утре във вестниците, а по радиото и телевизията да съобщят довечера. Ще имаш грижата за това, Джо.

– Добре. – Биглър гледаше как лекият бриз върти и мести пясъка по брега. – Този движещ се пясък няма да ни помогне. Не може да се надяваме да открием отпечатъци. Сигурно я е докарал с кола. Предварително го е замислил. Пясъкът е сбит, едва ли го е сривал с ръце. Сигурно го е направил с лопата.

Теръл кимна.

– Да, и не е искал да бъде идентифицирана. На случайно изнасилени, обикновено не взимат дрехите. Този е знаел, че ако я идентифицират, ще я свържат с него. Значи са се познавали.

Пристигна линейка и паркира до полицейската кола. Двама стажанти с носилка тръгнаха към тях. Хес се бе свързал по радиотелефона и също дойде при Теръл и Биглър.

– Момчетата са на път – каза той и отиде да говори с тримата от отдел „Убийства“, които лазейки по пясъка преглеждаха около трупа.

Стажантите изчакаха, докато д-р Лауис завърши прегледа на трупа. Когато той им даде знак, че е свършил, те разтвориха носилката, поставиха трупа, покриха го с платнище и го понесоха към линейката.

Теръл и Биглър отидоха при доктора, който затваряше вече чантата си.

– Какво ще кажеш, докторе?

– Убийство... удушена с насилие – отговори д-р Лауис. – Мъртва е от приблизително шест седмици. Разлагането е напреднало доста. Оказвала е съпротива. Каквото е останало от лицето е с големи наранявания.

Ще мога да дам повече детайли, когато я прегледам в моргата.

– Била ли е изнасилена? – попита Теръл.

– Не.

Теръл и Биглър се спогледаха. Теръл сви рамене. Сега трябваше да търсят мотиви.

– На колко години би трябвало да е била?

– Между седемнадесет и деветнадесет.

– Някакви отличителни белези?

– Няма.

– Естествено руса ли е?

– Да.

– Добре. Побързай с рапорта. Не е била бременна, нали? – Теръл търсеше мотив за убийството.

– Била е девствена. – Кимайки за довиждане, д-р Лауис тръгна към колата си.

– Добре Джо, тръгвай – каза Теръл. – Провери в Маями за липсващо момиче на нейната възраст. Ако няма, ще хвърлим мрежата по-надалеч. Уведоми пресата и се свържи с радиото и телевизията. Искам публичност по този случай. Това е най-добрият ни шанс за идентифицирането.

Биглър тръгна и Теръл приближи Хес.

– Нещо ново, Фред?

– Не е била убита тук – каза Хес, поглеждайки нагоре. Беше клекнал и оглеждаше гроба. – Сигурно устата и носът са кървели, но няма следи от кръв. Щом пристигнат момчетата ще ги изпратят да огледат онова възвишение – посочи той. – Може там да го е направил.

– Няма да свършим много работа тази вечер – каза Теръл, поглеждайки към притъмняващото небе. – Още час и нищо няма да се вижда. Оставям на теб, аз се връщам.

Четири часа по-късно, все още в кабинета си, Теръл позвъни у дома на съпругата си Каролайн.

– Ще закъснея, мила. – извини се той. – Най-малко още два часа. – Разказа и накратко за случилото се. Това ще е труден случай.

– Добре, Франк – каза Каролайн. – Ще ти оставя яденето във фурната. Знаеш ли кое е момичето?

– Там е проблемът. Не можем да я идентифицираме. – Той още говореше, когато Биглър влезе. Теръл повдигна въпросително вежди. Биглър кимна с глава. – Това е засега. Трябва да тръгвам. Довиждане, скъпа. – Теръл затвори телефона. – Нищо ли няма? – попита той Биглър.

– Още нищо. В Маями и Джексънвил няма изчезнели момичета. Сега проверяват селата наоколо. Получихте ли рапорта на доктора?

– Да. Тук е. – Теръл посочи с ръка няколкото напечатани листа на бюрото си. – Няма да ни помогнат много. Удушена с жестокост. Хрущялите на ларинкса и хранопровода са натрошени. Носът е счупен. Който е свършил това, е имал жесток юмрук. Белези от операции няма... родилни белези също. От добро семейство е. Ноктите и косата са добре поддържани.

– Ами зъбите?

– Нямаме късмет, чудесни зъби. Зъболекар не е пипал в устата и.

Биглър си наля кафе от картонената кутия на бюрото.

– Някакви новини от Фред? – попита Теръл, сипвайки си също кафе.

– Не се е върнал още. Нави момчетата от пожарната и отидоха с пожарната кола, взеха и прожектори. – Биглър се усмихна. – Нали си го знаеш Фред, хване ли се с някое убийство, не мирясва, докато не изрови нещо.

– Да. – Теръл взе рапорта на доктора и започна да го чете отново.

Биглър допи кафето, запали цигара и се изправи.

– Мисля да се връщам в стаята.

– Има нещо тук. – Теръл вдигна поглед от рапорта. – Не, че ще помогне много. Била е убита около един час, след като е закусила. Значи е било светло.

Биглър измърмори.

– Какво е правила толкова рано там?

– Може да е от поспаливите и да закусва късно.

– Да. – Биглър сви рамене. Ще се навъртам наоколо, шефе.

– Той излезе от стаята.

Теръл се отпусна в стола. Мозъкът му работеше. Когато му хрумне нещо го записваше в бележника си. След малко бутна настрани тейфтера, стана и отиде в стаята на сътрудниците си.

Биглър четеше рапорт. Лепски пишеше на машина. Джакъби говореше по телефона. Стрелките на часовника показваха 21.05 часа. И тримата погледнаха към Теръл.

– Отивам си в къщи – каза той на Биглър. – Ще се върна след два часа и тогава ти си отиваш. Няма какво повече да правим. Дано да помогне телевизията тази вечер или вестниците утре. Може някой да я е видял тогава, въпреки че шест седмици са доста време. – Когато се обърна, за да си върви, вратата се отвори и Хес, лъснал от пот и със

светнали от възбуда очи влезе в стаята.

– Намерих мястото, където е била убита, шефе, – каза той.

– И нещо друго намерих. – Той постави на бюрото на Биглър очила със сини пластмасови рамки. Липсваше дясното стъкло и част от извивката за лявото ухо. – Намерих ги под един храст на около три метра от мястото, където е била убита.

Биглър се изправи и се наведе над очилата. Лепски също се приближи.

– Дай да видя, Фред, – каза Теръл сядайки на края на бюрото и вземайки очилата.

– Огледахме възвишението – каза Хес. – Не беше трудно с помощта на прожекторите. Там има път, който води към отбивката от магистралата. В края на пътя тревата е сплескана, а пясъкът разхвърлян сякаш е имало борба. Има кръв но пясъка и по шубрака. Недалеч от това място има доста плътен гъсталак и зад него открихме отпечатьци от токове на мъжки обувки. Джек ще донесе гипсовата отливка, щом е готов. Като че убиецът я е чакал там и се е нахвърлил върху нея. Вероятно при първия удар са и паднали очилата.

Теръл погледна през очилата.

– Доста голям диоптър. Лепски, занеси ги веднага долу в лабораторията. Ще имаме късмет, ако стъклата се окажат специални. Виж добре рамките. – Той погледна Хес. – Намери ли някакви парчета от липсващото стъкло, Фред?

– Тук са. – Хес извади от джоба си пликче и го подаде на Лепски, който излезе бързо от стаята.

– Отивам си в стаята. – каза Теръл, мислейки със съжаление за „нещото във фурната“, у дома. – Донеси ми рапорта си веднага щом го напечаташ, Фред. – Той излезе и отиде в стаята си, за да се обади на Каролайн.

ГЛАВА ОСМА

Тики Едрис отвори очи и примигвайки погледна часовника на нощното шкафче. Беше 8.30. Сутрешното слънце блестеше през дръпнатите завеси. Чуваше хъркането на Алжир. Беше го заварил да работи над ключа, когато се прибра от работа малко след 3.00 часа.

Едрис почувства приятен гъдел при мисълта за ключа. Беше дочул да казват в ресторанта, че семейство Гарленд е спечелило над сто хиляди долара последната вечер в казиното. Дори само половината да реши да остави в сейфа си мисис Гарленд, заслужаваше си труда по направата на ключа.

Затвори очи и се опита да дремне още малко, но мозъкът му беше твърде активен, за да заспи. Той отметна завивката и изпъзля от леглото.

Отиде тихо в хола. Алжир спеше на канапето и се размърда, когато Едрис влизаше в банята.

Десет минути по-късно, изкъпан и обръснат, той излезе пред вратата да прибере млякото и вестниците.

Алжир се разшава и се изправи, когато Едрис се върна.

– Ще направиш ли кафе? – попита с надежда в гласа, протягайки се.

– Да. – Едрис влезе в бокса. Зареди и включи кафеварката. След това се облегна на стената и разтвори вестника.

Съобщението, написано с големи букви на първа страница, му пресече дъха. Той гледаше втрещено. Вестникът шумолеше в треперещите му ръце. Устата му пресъхна, сърцето му започна да прескача:

НЕИДЕНТИФИЦИРАНА БЛОНДИНКА НАМЕРЕНА ПРИ
„КОРАЛОВИЯ ЗАЛИВ“

Забравил за кафето, което беше започнало да кипи, Едрис прочете обяснението за разкритото убийство, разгледа снимката с дебеличкия син на Хес. След това изключи кафеварката и сковано се замъкна в хола. Беше толкова вбесен и потресен, че би могъл да убие Алжир.

Алжир седеше на канапето. Беше си наметнал халат, прозяваше се и се почесваше по главата. Като видя преbledнялото лице на Едрис и стаения в очите му бяс, той се сепна.

– Какво е станало?

Без да каже нито дума, Едрис му подаде вестника. Алжир прочете заглавието, кръвта се дръпна от лицето му. Несигурно се изправи на крака.

– Боже! – Простена той. – Намерили са я! – Опита се да прочете написаното, но ръцете му трепереха силно, а очите му бяха замъглени от ужас и не можеше да чете. Псувайки, хвърли вестника на пода. – Какво пишат?

Едрис отиде на бара и наля уиски в две чаши.

– Какво пишат, проклет да си! – кресна Алжир.

– Млъкни! – озъби се Едрис. – Изпий това.

Алжир сграбчи чашата и изпи уискито на един дъх. Наля си още.

– Аз изчезвам! – роптаеше той. – Проклет да си, Тики! Не трябваше да слушам откачения ти план. Аз...

– Млъкни най-после! – В гласа на Едрис имаше жестокост. – Ти си виновен за това! Казах ти да я заровиш добре и на сигурно място! Заровил я! Отрепка! Да я изрови хлапе! Ти казваш на това сигурно?

Алжир изпи и това питие и отново си напълни чашата. Уискито му възвърна самообладанието. Седна и взе вестника от пода.

– Аз добре я зарових. Лош късмет.

– Така ли? Заслужаваш да те убия, негодник! – Едрис подскачаше от бяс. – Ти провали най-хитрия обир на света! Да те вземат дяволите! Защо не си го свърших сам?

Вече окопитен, Алжир пак прочете съобщението. След това каза:

– Виж, изглежда не знаят коя е и пише, че няма улики. Докато Айра си играе ролята, как ще разберат че убитата е Норена?

Едрис овладя гнева си и грабна от Алжир вестника. Зачете отново съобщението.

– Да, каза накрая. – Все още можем да го направим. Може никога да не открият коя е убитата.

– О, не! – Каза Алжир, изпадайки отново в паника. – Аз изчезвам. Вече не е безопасно. Знам ги копоите. Те не съобщават във вестниците всичко, което знаят. Може би сега в този момент вече знаят коя е.

– Няма шанс да открият коя е – каза Едрис. – Няма за какво да се хванат. Пише, че половината лице е изядено от мравки, а каквото е останало е неузнаваемо. Пише още, че няма белези и никаква зъболекарска работа по зъбите. Как, по дяволите, ще открият коя е?

Алжир се замисли върху това, но не беше убеден

– Представи си, че са открили нещо за което не пишат във

вестника?

– Открили... Какво? – озъби се Едрис. – Ако бяха открили нещо, щяха да напишат, нали искат да я идентифицират?

Алжир изду бузи. Допи си уискито и започна да обикаля из стаята.

– Въпреки всичко аз заминавам, Тики. Имам двадесет хиляди и това ми стига. Ще се опитам да взема самолета за Куба тази вечер.

Това беше последното нещо, което Едрис би си пожелал. Без него не би могъл да пипне парите на Гарланд. Владеейки трудно нервите си, той взе от масата ключа от сейфа на Гарленд и го размаха пред лицето на Алжир.

– Това може и да струва сто хиляди! – изписка той. – Би ли отминал толкова пари?

Алжир се поколеба.

– Не можем да го направим по-рано от утре, а дотогава може и да я идентифицират. Направят ли го, ще отидат в колежа и учителят ще ми направи описание. Няма да е трудно след това да ме намерят. Не, по дяволите парите! Тръгвам, докато още не е късно.

– По дяволите на петдесет хиляди? Луд ли си? – извика му Едрис, скачайки на крака. – Колко време мислиш ще изкараш с твоите двадесет хиляди? Слушай ме, Фил, направи каквото и аз мисля да направя. И двамата ще заминем за Куба утре, но с парите на Гарланд.

Алжир го изгледа свирепо.

– Не бих те взел със себе си дори и в ада! Всеки полицаи ще те забележи, смрадлив урод! Да замина с теб е все едно да си окача на врата неонена табела.

Едрис беше толкова вбесен от думите му, че едва дишаше. Стичаше се пот по лицето му. Все пак се овладя.

– Добре – каза със задавен глас той. – Ще се разделим, но преди това ще вземем парите на Гарланд.

– Аз не! – каза Алжир. – Тръгвам довечера.

Едрис дълго го гледа. Малките му очички се наляха с омраза. После съзнавайки, че трябва да убеди това безгръбначно влечуго, заложи на алчността му.

– Добре тогава. Щом си решил така, аз ще взема парите. Алжир спря да обикаля и се обърна към Едрис.

– Как така?

– Ние сме партньори, но щом ме изоставяш, аз си запазвам правото да продължа без теб. Сам ще прибера парите на Гарланд.

– Глупак! Не можеш да ги вземеш без мен!

– Така ли мислиш? Грешеш. Мога да накарам Айра да ги изнесе. Ще ги сложи в голям плик и само трябва добре да го прикрепи към дъното на гащичките си. Ще го направи или чудесно ще я подреда!

– Слушай, глупав боклук, – каза му обезпокоено Алжир. – До утре полицаите ще те спипат. Не разбираш ли това? Щом разберат, че Айра не е Норена, а те ще го разберат, тя ще проговори, и ти си на боклука.

– Аз пък ти казвам, че няма да открият толкова скоро – спокойно каза Едрис. – Навит съм да поема риска за толкова пари. Познавам го Теръл, бива си го, но е бавен. Може да остана още седмица тук и да съм в безопасност.

Алжир си наля. Личеше си, че захапа въдицата.

– Наистина ли го мислиш? – обърна се, за да види добре реакцията.

– Разбира се. Да не мислиш, че ще си рискувам главата, ако не съм сигурен?

Алжир изпи наведнъж уискито. Помисли, че ще е луд да остави на Едрис всичките пари, при положение, че половината му принадлежат.

– Може би ще изчакам до утре – бавно каза той. – Може да взема самолета утре.

– Ако се страхуваш, заминавай днес – каза му Едрис, наслаждавайки се на постижението си. – Много добре ще ми дойде ако прибера и твоя дял. Стига да си тръгнеш.

– Затваряй си устата! – озъби се Алжир. – Моя дял ще си го взема аз.

– Добре тогава, щом си променяш проклетите решения – каза Едрис и отиде да прави кафе.

Сега Алжир му трябваше, но проклрнаше деня в който се бе спрял на него. Беше прав в едно нещо, ще трябва да изчезне от Парадайз Сити, щом вземе парите. Много лесно ще го спипат ченгетата. Само да излезе на улицата и всеки ще го познае. Но още съществуваше шансът да не е идентифицирана. Щом вземе парите, ще замине и ще чака. Ако до няколко месеца нищо не се случи, ще се върне обратно. Айра ще е в банката. Ще намери с кого да замени Алжир. Не е пропаднал планът му.

Но къде да замине? Може би в Мексико? Не е лошо като идея. Наля кафето в Две чаши. Нямахше опасност да е с малко пари. Ще прекара добре в Мексико. Ако Алжир наистина мисли, че ще си вземе своя дял, предстои му изненада.

Всичкото, което ще получи за героизма, ще е куршум в гърба.

Този топъл неделен ден мина бавно за някои и бързо за други.

Айра мислеше, че няма никога да свърши. Малко след десет часа Мел отиде да вземе Джой. Бяха решили да прекарат деня на плажа. По-късно Айра, но тя отказа.

– Вие влюбените искате да сте сами. Не мисли за мен, татко, ще отида в клуба – каза с лекота, която не изпитваше.

Когато Мел излезе, тя се качи в стаята си и седна до отворения прозорец. Оставаха още дванадесет дни. Още не беше решила къде да отиде. Не се страхуваше за бъдещето. Знаеше как да се грижи за себе си. Горчиво съжаляваше, че щеше да остави Мел, къщата и тази стая.

Запали цигара и вдигна краката си на перваза. Мразеше мисълта, че Алжир и Едрис безнаказано ще се измъкнат с парите, които им помогна да задигнат. Не можеше нищо да им направи, без и тя да пострада. Поне като замине, няма да могат да продължат. Останалите дванадесет дни ще трябва да продължава да им носи отпечатъци и това я тревожеше.

След като мисли дълго, накрая реши какво да прави. Когато Джой и Мел заминат. Ще отиде в бунгалото на плажа, там ще облече дрехите, с които пристигна в Парадайз Сити, ще си боядиса косата черна, ще остави там колата и ще отиде пеша до магистралата. Оттам ще се качи на автобус за Тексас. Имаше малко спестени пари, после ще започне работа.

Този ден се проточи и за Алжир. Седеше до радиото и слушаше всички съобщения. Страхуваше се да не пропусне нещо и се проклинаше, че изобщо се бе хванал с Едрис.

Към десет се обади на аерогарата и ангажира място за самолета утре. Опакова си багажа и пак седна пред радиото. Четеше и препрочиташе съобщението за Норена във вестника.

Едрис се владееше много по-добре. Излезе когато Алжир звънеше на аерогарата. Отиде в ресторанта, където заваря обектелнера да прави менюто за вечерта. Каза му, че трябва да замине спешно за Ню Йорк. Негов стар приятел, тежко болен, искал да го види. Луис му каза, че щом трябва, нека заминава. Предупреди го, че не трябва да очаква да му плащат докато отсъства.

– Няма значение – каза Едрис, мечтаейки да може да го заплуе. Вместо това запази добро поведение. – Това се подразбира. Ще се върна, колкото е възможно по-скоро, но може и да се наложи да отсъствам и десет дни. Съжалявам, че ви разочаровам, мистър Луис.

Като излезе от офиса и затвори вратата, той направи отвън

неприличен жест. После тръгна към паркинга за колата си. Отиде на аерогарата и направи резервация за Мексико за следващия ден.

Беше станало време за обяд. Върна се в Парадайз Сити, паркира минито и влезе в близкия бар. Поръча си двойно уиски с лед, един сандвич с пилешко месо и един с шунка. Още ядеше, когато Хамилтън от вестник „Сън“ влезе в заведението.

– О... здравей! – провлачено поздрави той и седна до Едрис. – Как е дворцовият шут?

Едрис му се усмихна.

– Добре. Ти как си?

– Отвратително. – Хамилтън си поръча чисто уиски. На крак съм почти през цялата нощ с това убийство. Чете ли вестника?

– Разбира се. – Едрис допи чашата и си поръча още едно. – Винаги чета вестника ти, Бърт. Нещо ново?

– Досега, нищо. Никой не знае кое е момичето, между нас казано, едва ли ще разберат. Която и да е тя, трябва да е дошла доста отдалече. Получиха отговори от целия щат, че няма липсващо момиче с нейното описание. Сега продължават издирването. Може да е пристигнала от Ню Йорк... от къде ли не.

– Капитан Теръл е способен полицаи – каза Едрис. – Той ще открие коя е, ако това изобщо е възможно. – Погледна въпросително Хамилтън. – Никакви ли улики не са открили?

– Нищо... няма белези, нищо не е правено по зъбите, отпечатъците от пръстите не вършат работа, белези по рождение също няма... просто нищо, за да се захванат.

Едрис допи чашата и се смъкна от стола. Изведнъж се усети успокоен и безгрижен.

– Ще тръгвам. Довиждане, Бърт, – кимна той и клатушкайки се излезе от бара.

Денят, буквално се влачеше за Джес Фар. Прекара го сам на отдалечения, безлюден край на плажа. Безпокоеше се да не го види някой. Ако следващия ден успее да направи каквото бе замислил, ще е много по-добре, никой да не си спомни, че го е виждал. Помнеше думите на Айра за вида му и за полицията в Парадайз Сити. Не трябва да допусне да му се случи нещо такова.

Щеше да прекара деня на плажа и да спи в наетата кола. Беше си взел храна. През деня яде, пи и пуши много. Мразеше да е сам и

мислеше, че денят няма свършване.

За хората от отдел „Убийства“, денят мина доста бързо. Всеки свободен сътрудник бе изпратен да търси информация за счупените очила. Момчетата от лабораторията им дадоха полезни данни, като се има предвид по какво се бяха ориентирали.

В 7.45 Теръл беше на бюрото си с Биглър и Хес. Тримата пушеха и пиеха кафе. Теръл четеше за трети път рапорта от лабораторията. Като че се опитваше да изстиска повече информация, отколкото всъщност имаше там. Бяха класифицирали двете стъкла на очилата. В рапорта се казваше, че притежателят на очилата е страдал от остър астигматизъм и е трябвало постоянно да ги носи. Дясното око е било засегнато повече от лявото.

Оттук можеше да се тръгне и това даде надежда на Теръл.

Като начало бе изпратил трима от сътрудниците си по специализираните аптеки за очила в радиус от сто мили.

– Нищо, че е неделя. Намирате управителите на аптеките и ги карате да отварят – беше им наредил той. – Искам още днес да знам на кого са били продадени тези очила.

На Джакъби беше наредил да се свърже с всички болници и специализисти по очни болести, класифицирани в телефонния указател.

Други трима опитваха да открият предприятието, в което бяха произведени рамките на очилата. И това не беше лесно, защото бяха затворени през уикенда. Теръл не искаше да чува възражения.

Той взе рапорта за гипсовата отливка на намерения отпечатък от мястото на престъплението. Рапортът беше кратък, но интересен. Търсеният мъж беше висок около метър и осемдесет и тежеше приблизително 85 кг. Обувките, които е носил бяха №10 и почти нови. Бяха купени от „Мъжка мода“ в Парадайз Сити. Вече беше изпратил човек да открие кой от продавачите напоследък е продавал такива обувки.

Теръл остави рапорта на бюрото и попита:

– Какво мислиш да правиш, Фред?

– Мисля пак да отида и да видя дали не са открили още нещо момчетата. Вече е светло и мога добре да разгледам наоколо. Съгласен ли си, шефе?

Теръл кимна и когато Фред излезе, той си наля кафе и погледна Биглър.

– Мислех, че снощните съобщения по телевизията и радиото ще

помогнат.

– Събота вечер не е много благоприятно време за такива съобщения. Повечето хора не са си у дома. Ще има повторение след пет минути. Отивам си в стаята – каза Биглър, тръгвайки към вратата.

Когато остана сам, Теръл взе кърпата, приборите за бръснене и отиде в мъжката тоалетна.

Биглър завари Лепски да пуши дремейки на бюрото си. Джакъби говореше по телефона.

Когато Биглър седна и запали цигара, Джакъби затвори телефона и се завъртя със стола към него.

– Доктор Ханстейн има двама пациенти, съвпадащи с нашето описание – събщи му той. – Едното момиче е на двадесет и три, другото на двадесет и пет. Двете са руси и двете са местни момичета.

– Провери дали някоя от тях не е изчезнала и дали някога са имали очила със сини пластмасови рамки – каза Биглър и погледна Лепски, когато Джакъби започна да набира. – Тези очила може да нямат нищо общо с трупа, мислил ли си за това?

– На теб ти плащат да мислиш, сержанте, – каза Лепски с усмивка. На мен ми плащат за обикалянето.

След десет минути се разбра, че не липсва нито едно от момичетата и че никога не са имали очила с такива рамки.

– Продължавай по списъка – каза Биглър и зачерта името на доктор Ханстейн.

Телефонът иззвъня. Биглър вдигна с въздишка слушалката. Тогава започна поток от ненужна информация, вдъхновена от направените съобщения по радиото и телевизията. Информация, която го заливаше цяла сутрин и която трябваше да се обработва и проверява.

На обяд Теръл изяде един сандвич и реши да отиде и види какво прави Хес. Като влизаше в колата, помисли, че времето до обяд мина светкавично. Не бяха отишли по-напред в разследването, отколкото ако бяха прекарали до обяд приятно и отморяващо по домовете си.

Остана два часа с Хес. Всеки сантиметър от хрусталака и от околността бе претърсен без да открият абсолютно никакви улики повече.

– Засечка – оплака се Хес, бършейки потното си лице. – Ще се върна с теб, шефе. Може да е потръгнало с очилата.

В кантората завариха Биглър над първия лист от списъка с имена и адреси, който беше направил по повод съобщението.

– Вярваш или не? Имаме тридесет и две момичета на възраст от петнадесет до двадесет и пет години, които носят очила с нашето

описание, – каза той на Теръл. – Три от тях живеят тук. Десет в Маями. Дванадесет в Джексънвил. Три в Тампа, а останалите са по островите. Съобщения за изчезнали няма, но това не значи, че наистина няма.

Теръл промърмори.

– Дай на Макс да продължи. Да провери дали някоя от тях е имала очила с такива рамки.

Биглър подаде списъка на Джакъби, който с примирено изражение тръгна към телефона.

– На път за тук е един, който може би ще е интересен – продължи Биглър към Теръл. – Твърди, че е видял мъж и момиче да се отклоняват по пътя за „Кораловия залив“ към осем сутринта на 17-ти миналия месец. Това ще е точно преди шест седмици.

Това съобщение оживи Теръл.

– Добре, щом дойде доведи го при мен. – Видя, че Лепски се готви да пали цигара и му каза троснато. – Помогни на Макс с онзи списък. Искам да видя, че се действа по разследването.

Когато той излезе, Лепски повдигна вежди.

– Разтревожен ли е старият? – попита той.

– Този случай ме тревожи и мен! – раздразнено му отвърна Биглър. – Хайде почвай! Върши някаква работа!

Лепски отиде да помага на Джакъби. Придърпа към себе си друг телефон и започна да чете списъка с имената и адресите. После подхвърли:

– Я, Джо, видя ли, че и дъщерята на Девън е в този списък? Биглър го погледна раздразнено.

– Да. Мога да чета. И какво от това? Знаем, че не е изчезнала. Какво има тук за чудене?

Лепски загаси цигарата и запали друга преди да продължи.

– Само дето тя не носи очила.

– Е и какво? – сопна се Биглър. – За бога, действай, Том! Проблемът ти е, че предпочиташ да я-каш вместо да работиш!

– Казах ти, че тя не носи очила, Джо, – търпеливо повтори Лепски. – Виждал съм я четири-пет пъти в последно време да кара колата си... Не носеше очила!

Биглър го погледна с внезапен интерес. Протегна се напред и взе рапорта от лабораторията за очилата. След това пак погледна към Лепски.

– Може и да обичам да я-кам – сухо каза Лепски, – но съм дяволски съобразително ченге. Почваш ли да загряваш Джо?

– Тук пише, че се е налагало притежателят на очилата да ги носи постоянно – каза Биглър намръщен. – Значи твърдиш, че името и е в списъка на доктор Уайдмън и че не носи очила?

– Започваш да схващаш, Джо. Внимавай да не ти се пръсне мозъкът.

Биглър стана, отиде при Лепски, взе листа и започна да чете.

– Така излиза. Норена Девън, Греъм Ко Ед Колидж, Маями. – Той си поглади брадата. – Може да е грешка. Ще говоря с доктор Уайдмън.

Върна се обратно на бюрото и набра номера в Маями.

Отговори медицинската сестра на доктора. Каза, че докторът е излязъл и няма да се върне по рано от девет часа. Тя като че беше засегната от това, че някой иска да говори с доктора в такъв прекрасен, слънчев неделен следобед.

– Обаждам се от полицейското управление на Парадайз Сити – каза Биглър. – Искam информация за негова пациентка.

– Страхувам се, че няма да мога да говоря по телефона, с когото и да било, за пациентите на доктора – отговори официално сестрата. – Трябва лично да дойдете и да говорите с него – отговори тя и затвори телефона.

– Патица! – каза Биглър и тресна слушалката. – Хей Том, размърдай си задника. Отивай в Маями и намери тоя доктор. Не можем да чакаме до довечера. Говори с него, знаеш какво ни интересува.

Лепски скочи веднага. Всичко беше по-добро от задушната и задишена канцелария.

– Добре, сержант, ще го открия – каза той на вратата. Телефонът иззвъня. Чарли от централата каза:

– Джо, тук е мистър Хари Тълас. Каза, че е дошъл при теб.

Тълас се беше обадил, за да съобщи, че е видял кола с мъж и момиче по пътя за Кораловия залив.

– Изстрелвай го при мен, Чарли, – каза Биглър.

Хари Тълас беше висок, едър здравеняк, облечен с евтин, но грижливо изгладен костюм. Когато той влезе и Биглър стана, за да се здрави с него. Предположи, че сигурно е търговски пътник или нещо от тоя сорт. Оказа се прав.

– Благодаря ви че дойдохте, мистър Тълас, – каза му той. – Началникът иска да говори с вас. Елате с мен, моля?

– Разбира се, – каза Тълас. – Дано само не ви губя времето. Биглър го заведе при Теръл и го представи.

– Седнете, ако обичате, мистър Тълас, – каза Теръл и му посочи

стол. – Разбрах, че може би ще можете да помогнете.

– Чух съобщението по радиото тази сутрин. Спомних си за това момиче... и помислих, че няма да навреди ако телефонирам.

– Много бих искал всеки да е така обществено отговорен – с чувство каза Теръл. – Ще пиете ли кафе?

– Не, благодаря, не пия кафе.

Теръл направи знак и Биглър наля две кафета, едното за Теръл, другото за него. Двамата работеха по-добре, когато имаха кафе пред себе си.

– Може да започвате мистър Тълас.

– Представям фирмата „Мелърс“, за плодове и зеленчуци. Обикалям всички малки магазини в тази посока от Маями до западния кей. На 17-ти миналия месец, тръгнах в седем и половина сутринта от Маями...

– Един момент, мистър Тълас. Нека всичко да е по реда си. Ние нямаме адреса ви – прекъсна го Теръл.

– 377 Бискейн стрийт, Маями.

– Благодаря. Сега можете да продължите.

– Когато излязох на магистралата 4А в посока Сийкъм, където трябваше да посетя един магазин, – продължи Тълас – движението беше доста натоварено. Пред мен караше спортен буйк-роудмастър със свален гюрук. Шофираше мъж, а до него седеше русо момиче. Движихме се с около осемдесет километра в час. Изведнъж шофьорът на буйка даде десен мигач и аз трябваше рязко да намалая, тъй като не очаквах.

– Така ли, защо? – попита Теръл.

– През седмицата обикновено всички се движат към Сийкъм. Той зави вдясно по черния път, който води единствено към Кораловия залив. В делничен ден никой не ходи там. Това място се посещава през уикенда. Аз също ходя понякога там с децата.

– Колко беше часът, приблизително?

– Малко след осем. Не бяха облечени, като за плаж. Видя ми се странно. Ето защо се обадох, когато чух съобщението.

– Правилно сте постъпили. Заминаха значи по този път и вие ги изгубихте от поглед?

– Да, но по-късно, отново видях мъжа в Сийкъм.

– Можете ли да опишете момичето?

– Изглеждаше на около седемнадесет-осемнадесет години. С бяла блуза и малка черна шапка. О, да... носеше очила със сини рамки.

Теръл и Биглър се спогледаха.

– Казахте, че отново сте видели мъжа?

– Точно така. Бях си свършил работата в Сийкъм и зареждах на бензиностанцията при автобусната спирка. Същият мъж спря зад мен. Познах и него, и колата му. Той слезе от колата и отиде на спирката, където чакаше друго момиче.

– Един момент, мистър Тълас. Какво стана с първото момиче?

– Не беше с него.

Теръл и Биглър пак се спогледаха.

– Казвате, че е взел друго момиче?

– Именно – усмихна се Тълас. – Капитане, аз съм порядъчен мъж, женен с три деца, но това момиче ми направи силно впечатление. Бих казал, че всеки мъж наоколо я беше забелязал. Тя имаше повече секс в малкото си пръстче, отколкото голите мадами по списанията в цялото си тяло. Мъжът отиде при нея и и каза нещо. Тя му отговори. Не зная какво му отговори, но той страшно се ядоса. Лицето му почервения, обърна се и се качи в колата. Беше ми интересно, разбирате ли ме, защото го бях видял да отива по черния път с онова момиче. Тук го виждах отново и пак с момиче. Както казах, той се ядоса, и аз помислих, че тази хубавица му е дала да разбере. Но, не! Тя се изправи и го последва в колата. Потеглиха в посока Парадайз Сити. Повече не ги видях.

– Запомнихте ли номера на колата?

– Защо? Не, колата не ме интересуваше. Беше спортен буик-роуд-мастър, само това мога да кажа.

– Цветът?

– Два цвята – червено и синьо.

– Нова?

– Миналогодишният модел.

– А мъжа можете ли да опишете?

– Разбира се. Прилича на адвокат или банков служител. Висок приблизително метър и осемдесет, с широки рамене, сигурно тежи, по моя преценка, около 90 килограма. Хубав, рус със загар на лицето. С тънки мустачки. Носеше кафява сламена шапка и бежов костюм. Изглеждаше елегантен.

Биглър изведнъж се заинтригува. Нещо изплува в паметта му.

– На колко години мислите, че е този мъж, мистър Тълас?

– Около, тридесет и осем... четиридесет.

– Не забелязахте ли нещо специфично в лицето му?

Тълас се замисли.

– Не зная, какво имате предвид, като казвате специфично. Има трапчинка на брадата, която му придава расов вид... знаете какво искам

да кажа...като филмова звезда.

Биглър вдиша телефона. Теръл го гледаше с очакване.

– Макс, Донеси ми снимката на Филип Алжир. Изпрати я полицията от Ню Йорк, сещаш се... изнудвача – каза Биглър.

– Алжир? – каза Теръл, повдигайки учудено рунтавите си вежди.

Биглър затвори телефона.

– Може да греша, но по описание съвпада. Изчезнал от Ню Йорк, преди да му издадат заповед за арест. Може да е той.

– Докато чакаме... можете ли да опишете момичето, което е тръгнало с него?

– Можете да се хванете на бас, че мога! Видях я най-напред, когато паркирах, за да се обадя по телефона. Слезе от автобуса който идва от аерогарата в Маями и седна на пейката. Направи ми впечатление походката и – Тълас се усмихна. – Не бях виждал такова нещо след Мерилин Монро.

– На колко години мислите, би могла да бъде?

– Осемнадесет-деветнадесет. Висока около метър и седемдесет, добре сложена. Носеше тъмнозелено велурено яке и тесни черни панталони. Беше с бял шал.

– От автобуса, идващ от аерогарата ли слезе?

– Да. Когато свърших разговора, видях, че още седи на пейката. После пристигна този мъж...

Влезе Джакъби, остави папката, която носеше, върху бюрото на Теръл и си излезе.

Биглър взе от папката снимката, която бяха получили и я постави пред Тълас.

– Това ли е мъжът? – попита Биглър. Тълас погледна снимката и кимна с глава.

– Да... това е!

Когато Тълас си отиде, Теръл каза:

– Изглежда ще си откънем най-носле. Започвай издирването, Джо. Може още да е в града, въпреки че се съмнявам. Кажу на Хес, че го викам.

След няколко минути Хес влезе.

Теръл му разказа накратко за показанията на Тълас.

– Не зная кое е момичето, но го намери. Може би тя ще ни заведе при Алжир. Слязла е от автобуса идващ от аерогарата в Маями, малко след 8.15 часа. Сигурно е пристигнала с полета от Ню Йорк. Провери това, Фред.

Хес влезе в бюрото за контрол на полетите в Маями. Момичето, което печаташе на машина, спря и въпросително погледна към него.

– От полицията на Парадайз Сити съм – каза Хес и се легитимира. Когато момичето стана и бързо се приближи до разделителната преграда, Хес продължи: – Мога ли да видя листа на пътниците, пристигнали на 17-ти миналия месец от Ню Йорк в 7.30 часа.

– Да, сър. Ще ви го дам.

Тя излезе и Хес седна на пейката. Когато тръгваше насам, Теръл говореше с полицията в Ню Йорк. Искаше организиране на съвместно издирване на Филип Алжир. След като прочете досието му, го мъчеше въпросът, защо Алжир е станал убиец. Нямахте и намек за насилие в дългото му полицейско досие. Той винаги беше действал гладко, не бе прибегвал до насилие.

Момичето се върна с листа.

– Можете да го задържите, сър – каза тя, подавайки му го.

Той прочете имената на 32-та пътници от този полет. Едно от имената, предизвика гримаса на лицето му.

Айра Марш.

Дяволски странно, помисли той. Марш? Може би е съвпадение? Мюриъл Марш... Айра Марш... роднини ли са?

– Имате ли някаква информация за тази жена... Айра Марш? – попита той служителката, която гледаше заинтригувана.

– Имам копие от билета, ако това може да ви помогне.

– Да... дайте да видя.

Момичето отиде до картотеката и след малко му подаде копието от билета. Видя, че е пътувала сама и че живее на Ийст Батъри Стрийт 579, Ню Йорк.

– Благодаря – каза Хес и излезе. След това отиде при полицейския пропуск.

След един час рапортуваше на Теръл.

– Момичето, което Тълас е видял на спирката за Сийкъм е Айра Марш – каза той, наливайки си кафе. – Момчетата от полицейския пропуск си спомниха за нея. Изглежда е доста впечатляваща. Пътувала е с полета от Ню Йорк. Взела е автобус от аерогарата за Сийкъм. Въпросът е коя е Айра Марш? Имаме адреса и. Какво ще кажеш, да поискаме повече информация за нея от полицията в Ню Йорк?

– Направи го – каза Теръл – и то бързо. Провери дали има

роднински връзки със съпругата на Девън. Може да е идвала за погребението, но какво общо има с Алжир?

Когато Хес излезе от стаята на Теръл, там влязоха Биглър и Лепски.

– Том установи нещо, което може да е от значение, шефе, – каза Биглър. – В списъка с момичетата, които може би са носили тези очила е и Норена Девън. Лепски я е виждал напоследък четири или пет пъти да кара колата си. Каза, че тя не носи очила. Изпратих го да говори с д-р Уайдмън, който е издал рецептата. Продължавай нататък, Том.

– Така. Говорих с доктора – каза Лепски. – Няма грешка. Норена Девън има остър астигматизъм, дясното и око е засегнато повече от лявото. Показах му стъклата и той каза, че са по негово предписание. Даде ми името на оптика, но момчето, което е монтирало стъклата е заминало за уикенда. Ще се върне във вторник сутринта.

Теръл се почеса по врата, мръщейки се.

– Нищо не схващам. Защо сте си губили времето, като знаем, че Норена Девън не е изчезнала?

Лепски пристъпи.

– Виждаше ми се странно, че мис Девън не носи очила?

– Искаш да кажеш, че изобщо не носи очила?

– Не бих могъл да твърдя това, но по думите на доктора, тя ще е почти като сляпа без тях.

– Не знаеш ли, че момичетата не обичат да ходят с очила? – Нетърпеливо каза Теръл. – Сигурно се движи почти като сляпа... такива са момичета.

– Тя кара кола без тях.

– Добре, добре, ще говоря с баща и когато имам време. За бога, Том, върши сега нещо полезно. – Той погледна часовника си. – Часът е почти девет, пропуснахме новините. Изпрати описанието на Алжир за новините в седем и тридесет утре. Вземи тази снимка и започни да обикаляш хотелите. Виж дали е още в града. Хайде тръгвай!

Лепски взе снимката, спогледаха се с Биглър и излезе. Теръл каза:

– Джо, не пращай хора по второстепенни задачи, когато тук имаме нужда от всеки човек за издирването на Алжир. Би трябвало сам да го знаеш, а не да се занимаваш с дъщерята на Девън.

– Да, шефе, – унило отвърна Биглър. – Видя ми се странно...

– Добре... остави това! – пресече го Теръл. – Мисля да се обадиш на това джудже... Тики Едрис и да го попиташ, дали Мюриъл Девън, изобщо е споменавала пред него за това момиче – Айра Марш.

– Сигурно сега е в ресторанта.

– Обади се там.

Биглър се върна в стаята си. Хес, току-що затваряше телефона.

– Ще изпратят някого на Ийст Батъри Стрийт и ще се обадят – каза той, прозявайки се. – Изглежда ни чака още една дълга нощ.

Биглър изсумтя и започна да набира номера на ресторанта. Отговори му оберкелнера Луис.

– Обаждам се от градската полиция. Искам да говоря с Тики Едрис – каза Биглър.

– Няма го тук.

– Къде мога да го намеря?

– Ще отсъства десет дни. Отиде в Ню Йорк при болен приятел.

– Добре, че поне си има приятел – каза Биглър и затвори. Хес се обади от мястото си: – Знаеш ли какво ме смущава? Защо Алжир е станал убиец? Много рядко изнудвач става убиец. Какъв ли е мотивът? Трябва наистина да е нещо голямо.

Биглър придърпа телефона.

– Ти му бери грижата – каза му той. – Аз си имам други грижи. – Обади се в нощния сервиз на „Дженерал Мотърс“. Когато му отговори-ха, той каза, че е от полицията и че се опитва да открие спортен буик-роудмастър, в два цвята – синьо и червено, вероятно миналогодишен модел. Дали могат да му помогнат?

– В момента имаме три такива – отговори мъжът.

– Притежателят е висок метър и осемдесет, едър със сини очи, рус и елегантно облечен.

– Разбира се, знам го, мистър Хари Чеймбърс. Той е на гости тук.

– Колата при вас ли е? – понита Биглър, застанал на нокти.

– Не, миналата седмица беше тук. Оттогава не съм го виждал.

– Дължи ли нари?

– Не зная. Ще проверя. Почакайте, моля.

Биглър се отпусна на стола и намигна на Хес.

– Улучих с първия изстрел, не съм ли страшен?

– Късмет – кисело отговори Хес.

Мъжът се обади след малко.

– Не дължи нищо, платил е на девети. Нашият чиновник е останал с впечатление, че е имал намерение да пътува.

– Знаете ли адреса му?

– Отседнал е в „Регент“.

– Спомняте ли си, дали има трапчинка на братата?

– Разбира се. Голяма, колкото да изгубиш зарче вътре.

– Благодаря – каза Биглър и щастливо усмихвайки се затвори телефона. В „Регент“ е или е бил там. Том ще си скъса подметките да го търси.

Хес вдигна телефона и се обади на радиоцентралата. Каза да се свържат бързо с Лепски и да го изпратят в хотел „Регент“.

Когато получи съобщението, Лепски караше по крайбрежната улица. Сви в първата пресечка и се насочи към „Регент“.

След десет минути говореше с Теръл:

– Алжир е напуснал „Регент“ на девети, не е оставил никакъв адрес. Изглежда е напуснал града.

– Може да е привършил парите. Започни да го търсиш в евтините хотели – каза Теръл. – Може още да е тук.

– Да, сър, – каза Лепски и изохка, когато затвори телефона.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Тики Едрис излезе от боксчето с каничка кафе. Постави кафето на масата. Беше спал лошо и нервите му бяха опънати. Лежеше в леглото и мислеше за сегашното си несигурно положение. Тревожеше го мисълта, че е принуден да напусне дома си, заради този безотговорен, неблагодарен, кучи син. Докато наливаше кафето в чашите, погледна към Алжир с едва прикрита омраза.

Алжир беше седнал на един фотьойл и пушеше. Той също спа зле през изминалата нощ и имаше сенки под очите. Поглеждаше непрекъснатото часовника, чакаше новините в 7.34.

– Още ли не е дошъл вестникът? – обърна се той настоятелно към Едрис и се протегна за кафето.

– Не!

Едрис отиде при барчето и си наля щедра порция коняк в кафето.

– Дай и на мен коняк – каза Алжир.

Едрис му подаде бутилката. Докато наливаше, той погледна часовника си. Беше 7.27. Спрял ли е този часовник? Изруга нетърпеливо.

– Ох, отпусни се – възмути се Едрис. Казах ти, в безопасност сме. Хамилтън ми каза, че копоите не са открили никаква следа. Той мисли, че никога няма да успеят да я идентифицират.

– Остави го този пияница! Какво разбира той от тези работи?

Алжир сръбна от кафето, пресегна се и щракна радиото.

Двамата търпеливо изчакаха края на танцовата мелодия, а след това с още по-голямо нетърпение политическите новини. Накрая схванати от напрежение чуха говорителят да прави съобщение: „Има нови разкрития по убийството «Кораловия залив». Полицията издирва Филип Алжир, ползващ още името Хари Чеймбърс, последен известен адрес хотел «Регент», Парадайз Сити. Показанията му биха помогнали на следствие-то. Отличителни белези: висок метър и осемдесет, тежи около 90 кг, има широки рамене, рус, с тънки мустаци, сини очи и трапчинка на брадата. За последен път е видян с бежов костюм и шоколадовокафява сламена шапка с червена панделка. Карал е спортен буик в два цвята – синьо и червено, номерът на колата е NY 4599. Ако някой може да даде информация за това лице, моля да се обади незабавно в полицията на Парадайз Сити 0010.“

И двамата седяха зашеметени около тридесет секунди. В това време

само танцовата музика от радиото запълваше тягостното мълчание. Алжир пръв дойде на себе си. Сипейки ругатни, той хвърли кафе то си върху Едрис. Чашата експлодира на парчета върху гърдите на Едрис, горещото кафе изплиска лицето му.

– Отрепка! – кресна Алжир, скачайки от мястото си. – Ще те убия за това! Проклет да си! Ще измъкна смрадливото ти сърце!

Едрис се смъкна от канапето, когато Алжир се втурна към него. Бърз като гушер, той успя да избегне протегнатите му ръце. Спусна се в спалнята, тръшна вратата и я заключи.

Псувайки Алжир блъсна с рамо вратата, тя се разтресе, но издържа. Отдръпна се, дишайки тежко, и свирено погледна вратата със стиснати юмурици. Изведнъж целият удар на съобщението, сякаш се стовари отгоре му. Имаше чувството, че ще повърне. Седна преглъщайки яда си. Изби го студена пот и зъбите му започнаха да тракат.

Оглулял от страх, сигурен; че Алжир ще го убие щом се добере до него, Едрис се втурна към скрина и дръпна най-долното чекмедже. Отчаяно затърси пистолета, който бе скрил там. Не можа да го намери. Изхвърли всичко и се увери, че пистолетът липсва. Сигурно го е взел Алжир, помисли си той. Друг не може да е. Краката му трепереха и той седна на леглото. Втренчил беше поглед във вратата, като птица озовала се лице в лице със змия.

Едва след двадесет минути, като изпи половината от бутилката с коняка, Алжир започна да се окопитва.

Още не са ме хванали, каза си той. Бъркотията беше голяма, но още имаше шанс, ако измисли нещо рационално. Полицията ще заварди аерогарата и ж.п. гарата, ще следи за буика по пътищата. Със заминаването за Хавана се размина. Дори да не наблюдаваха пътищата, той не би посямал да ползва буика, в момента безопасно скрит в гаража на Едрис.

Проклетото джудже го вкара в този капан и той е длъжен да го измъкне оттам!

Изправи се и отиде до вратата.

– Хайде, Тики, излизай оттам – каза той. – Няма нищо да ти направя. Трябва да говорим. Хайде излизай!

– Оставам тук – отговори Едрис. – Нямам ти никакво доверие.

– Не ставай глупак. Губим време. И двамата сме в тая каша, трябва да се оправяме.

Едрис се колебаеше. Гласът на Алжир не звучеше вече сърдито. Знаеше, че той бързо кипва, но и бързо му минава. Хубаво щеше да е, ако пистолетът беше у него. Облече си друг костюм. Когато Алжир

отново извика, Едрис отключи и внимателно откряна вратата.

Алжир се беше изправил в средата на стаята. В дясната ръка държеше, пистолета на Едрис насочен надолу.

Едрис се спря. Лицето му се сгърчи като видя пистолета.

– Не се бой, страхлив урод, – изсъска му Алжир. – Няма да те закачам.

– Дай ми пистолета! Мой е! – каза Едрис, пристъпвайки напред.

– По-сигурен ще си без него – каза Алжир, пускайки пистолета в джоба си. – Сядай долу! Трябва да говорим.

Едрис седна. Чудеше се, как ли полицията се е добрала до Алжир. Знаеше, че щом хванат Алжир, той ще проговори. Нямахме никакви скрупули, че ще повлече и него, сигурен беше в това. Имаше един, само един изход. Да издебне, когато Алжир не е нащрек и да го убие, преди полицията да го е пипнала.

В момента Алжир му казваше:

– И двамата сме вътре, Тики. Изглежда не са се добрали до теб, иначе щяха да са вече тук. Изглежда и за Айра не знаят нищо. Не биха скрили такава новина. Все още имаме много малък шанс да осъществим удара. Можем да тръгнем с твоята кола. Ако стигнем до Маями, там познавам човек, който ще ни покрие, докато опасността отmine. Той има връзки и може да ни качи на кораб за Куба, но ще ни струва много пари. Преди да тръгнем, трябва да приберем всички пари. Имам предвид парите на Гарланд.

Едрис го зяпна. Чуваше го какво казва, да вземат всичките пари, от банката! Това беше лудост!

– Не можеш да отидеш в банката, дебела главо! – озъби се той. – Ще те познаят.

– Кой ти казва, че ще ходя аз? Докато не дойде време за тръгване, аз оставам тук – каза Алжир и посочи телефона. – Обади се на Айра! Каж и че ще я чакаш в кафето срещу банката след половин час. Нали вчера ми каза, че ако аз се откажа ще я накараш тя да изнесе парите. Точно това ще направиш. Не ме е грижа, как ще я убедиш, проблемът си е твой! Каж и да ги извади щом слезе в трезора. После да измисли някакво извинение за пред охраната и да излезе от банката. Ти ще я чакаш в кафето. Хайде, обади се!

Едрис се колебаеше.

Ругаейки Алжир измъкна пистолета от джоба си и го насочи към Едрис.

– Ако не го направиш ще те убия! Да те вземат мътните! Едрис

бавно отиде до телефона. Погледна в бележника и набра номера. Обади се женски глас.

– Дома на мистър Девън, моля.

– Искам да говоря с мисис Девън – каза Едрис. Жената го помоли да почака. След малко се обади Айра.

– Тики се обажда – каза Едрис. – Искам да дойдеш в кафето срещу банката след половин час.

– Защо? – остро запита Айра.

– Остави това защо! Прави каквото ти казвам иначе ще съжаляваш – каза Едрис и затвори.

Алжир се изправи. Той още държеше Едрис на прицел.

– Тики, искам да ми дадеш твоя дял от парите на Ванеси.

Двадесет и пет хиляди. По-бързо! Ще ги държа за гаранция, че няма да ми изиграеш номер с парите на Гарланд. Донеси парите!

Едрис видя заплахата в очите му и не се и опита да спори. Издърпа едно от чекмеджетата, извади от дъното дебел запечатан плик и го хвърли на Алжир.

Алжир разкъса плика и се увери, че това са парите на Ванеси. Сложи ги в джоба си.

– Ще ти ги върна, Тики. Сега изчезвай! Времето тече.

Със затаено в сърцето решение да убие Алжир при първа възможност и със сгърчено от ярост лице Едрис излезе, затръшвайки вратата след себе си.

Джо Биглър седеше на бюрото с изопнато лице и с хлътнали от безсънието очи. Не беше мърдал от бюрото вече осем часа. Оправяше се с рапортите, телефонните обаждания и съобщенията по радиоцентралата във връзка с Алжир и убийството в „Кораловия залив“.

Беше разпратил всички за проверка на този поток от информация. Останал сам в стаята, мечтаеше някой да се появи и да го изпрати за кафе.

Телефонът извънтя за дванадесети път през последния час. Мърморейки той вдигна слушалката.

– Ти ли си, Джо? Обажда се Олдуик от охраната на Флорида Сейф Дипозит.

– Здравей, Джим, какво има?

– Този мъж, Алжир. Тук го познаваме. Има нает сейф при нас и идва всеки ден.

– Така ли? – Биглър се заинтригува. – За какво му е да наема сейф?

– Казал е, че всяка вечер играе в казиното... такава му е версията. Регистрирал се е под името Лоусън Форестър, но по описанието съвпада. Познах го на снимката във вестника. Със сигурност е той.

– Виж какво, Джим, ще изпратя някой, шом имам възможност. Може в сейфа да има нещо, което трябва да се види.

– Няма да може без неговия ключ.

– Не може ли да разбием сейфа?

– Това само мистър Девън може да реши.

– Добре, шом някой се появи ще го пратя при вас. Ако Алжир дойде преди това, ще го задържите, нали?

– С голямо удоволствие. Довиждане, Джо и не се преуморявай – Олдуик се сбoguва и затвори.

Биглър си записа в бележника. Телефонът извън пак и той вдигна слушалката с рязко движение.

Айра влезе в кафето. Спря се, за да привикне със слабото осветление след ослепителното утринно слънце вън. Видя Едрис да ѝ маха от дъното на бара и неохотно тръгна към него.

Разбра, че се е случило нещо лошо. Личеше по поведението му и напрежението на лицето му. Полазиха я студени тръпки по гърба. Не си казаха нито дума, докато барманът вземаше поръчката.

Имаше късмет, че Мел не беше слязъл за закуска, когато Едрис позвъня. Щеше да я пита защо тръгва толкова рано. На мисис Стърлинг каза, че има среща и не може да чака за закуска. Беше тук и не можеше да си представи, какво ще иска Едрис. Като видя как очите му шарят и капчици пот избиват по ниското му чело, изпита страх.

Без да губи време за обяснения Едрис я попита:

– Видя ли вестниците тази сутрин? Тя поклати отрицателно глава.

– Фил го е закъсал. Полицията го търси. Нямаме много време, малката, така че слушай внимателно. Ти ще изнесеш парите на Гарланд – той бутна към нея ключа, който Алжир беше приготвил.

– О не! – каза Айра отдръпвайки се назад.

– Млъквай! Алжир не може да ги вземе. Той трябва да се крие, така че ти ще го направиш.

– Не мога! Много е опасно!

Едрис я гледаше, като освирепяло животно в клетка.

– Не ми обяснявай! Той извади от задния си джоб вестника, който

беше взел със себе си и каза:

– Виж какво пише.

Тя видя снимката на Алжир на първата страница и написаното с големи букви. С ужас зачете, че го издирват във връзка с убийството в Кораловия залив.

– Алжир! Убийство!

Тя гледаше тъпо Едрис.

– Не разбирам. Той ли...?

– Време е да разбереш – каза Едрис със съскащ шепот. – Това бяха глупости, дето ти разказах за Норена, че се е удавила. Тя стоеше на пътя ни. Преди да те посрещне от аерогарата Алжир я взе от колежа и я уби. Глупакът не я е заровил, както трябва и са открили трупа и.

Айра чувстваше, че ще припадне. Стисна с две ръце края на масата, опитвайки се да се овладее. Кръвта се отдръпна от лицето и.

– Сега са по следите му – продължи Едрис наблюдавайки я. – Трябват му пари, за да изчезне бързо. Ти ще му ги донесеш или всички сме в къпа. Разбираш ли? Ако го хванат той ще изпее всичко и двамата с теб сме загинали.

– Няма да го направя – каза Айра с пресипнал глас. – Нямам нищо общо с това. Нищо не съм знаела...

– О, я си затваряй устата! Ще го направиш! – каза злобно Едрис. – Можеш ли да си представиш, че някой ще ти повярва, че не си знаела? Това ще е обвинение в грабеж с убийство и ти си съучастник. Ще получиш доживотна присъда. Аз и Фил – газова камера, но ти ще прекараш дните си в друг вид камера с решетки. Лично аз предпочитам газовата.

Айра потрепери.

– Помисли. Изнасяш парите и оставаш на чисто – каза Едрис. – Никога няма да разберат коя е убитата, докато не хванат Алжир. Аз заминавам, но ти можеш да останеш. От цялата работа намазваш ти. Можеш да си запазиш дома и да останеш чиста стига да ни снабдиш с пари. Не го ли разбираш това? Това е големият ти шанс, но трябва да си го платиш. – Той погледна часовника си. Беше 8.50. – Кажи, че ще го направиш!

Айра дълго мълча. Би направила всичко само да може да се отърве от тези животни...

Накрая кимна с глава.

– Ще се опитам – каза без да го погледне.

– Ще успееш и още как. Слушай, направи го щом слезеш в трезора. Пъхни ги в бикините си. Обади се на когото трябва, че не ти е добре, че

сигурно си се натровила от храна или нещо такова. Искай разрешение да се прибереш у дома. Ще те чакам тук. Даваш ми парите и си свободна. До единадесет часа аз и Фил ще изчезнем от Парадайз Сити. Разбиращ ли сега?

Шокът и паниката бяха отминали. Каза си, че този шанс е или всичко, или нищо. Веднъж да се отърве от тези двамата, тя наистина би могла да запази сегашния начин на живот, който бе започнала да цени толкова много.

– Ще го направя. – Ще ви донеса парите – каза Айра с притаен дъх и се изправи.

Едрис я гледате.

– Ще те чакам тук. Помни, че ако се подхлъзнеш сме загубени... помни го.

Тя излезе и с несигурна походка прекоси улицата. Чувстваше се зле. Започваше да осъзнава, че Алжир всъщност бе убил дъщерята на Мел. Ако Мел научи, не би повярвал, че тя няма нищо общо с убийството. Трябва да вземе парите и да се отърве и от двамата. Ами ако ги хванат! Потръпна при мисълта, че може да се наложи да обяснява и убеждава Мел и полицията, че няма нищо общо с убийството на Норена. Прав беше Едрис, нямаше да повярват.

Следващият час мина агонизиращо бавно. Седя на бюрото си в счетоводството и безцелно прелистваше папка с документи. Беше твърде изплашена, за да върши нещо. Една от колежките ѝ спря при нея и я попита не е ли зле.

– Норена, изглеждаш ужасно. Не мислиш ли, че трябва да си отидеш?

– Нищо ми няма – кратко отговори тя. – Не се безпокой.

Момичето я погледна отново сви рамене и отмина.

Когато стрелките на часовника застанаха на 9.45, Айра се изправи и пресече фойето към входа за трезора. Олдуик не беше там и това я озадачи. Колегата му отключи решетката.

– Къде е Олдуик? – попита го тя, докато той буташе решетката.

– Зает е – сухо отвърна той, докато и подаваше проходния ключ.

Айра бързо слезе по стълбите и щракна осветлението. Когато отиде на бюрото си, спря и се послуша. Усещаше само биенето на сърцето си. Устните и бяха пресъхнали от напрежение. Откъм фойето се чуваха гласове и стъпки и тя тръгна бързо към сейфа на семейство Гарланд.

Извади ключа, който Едрис и даде, пхна го в първия секрет и завъртя ключа. След това с проходния ключ отключи и втория секрет.

Погледна през рамо към дългия коридор. Не се виждаше никой. Тя дръпна вратата и грабна плика, който преди няколко дни сама бе поставила там. След това затвори и заключи вратата на сейфа.

Вдигна си полата и постави плика в бикините си, като го притисна към корема с ластичния колан. След това си оправи полата.

Върна се на мястото с преbledняло от страх лице и с треперещи ръце. Постави проходния ключ обратно в чекмеджето и го заключи. Малко след това при нея слезе Олдуик.

– Добро утро, мис Девън, – поздрави той, гледайки я директно. – Мистър Девън ви вика в кабинета си. Трябва да се качите веднага. – Той отново я погледна, – Зле ли сте мис?

– Няма страшно, нещо не се чувствам добре. Баща ми ли ме вика?

– Да, мис.

– Проходният ключ е в чекмеджето, ще оставя ключа в ключалката – каза тя и бързо тръгна нагоре. Качи се, почука на вратата на Мел и влезе. Спря щом видя, че той не беше сам. Детективът втора степен Том Лепски стоеше изправен до прозореца и гледаше към нея. Разбра веднага, че е детектив и само с усилие на волята продължи да върви.

– Викал си ме, татко?

– Да – каза Мел, изправяйки се. – Това е детективът Лепски от полицейското управление. – Като видя изплашеното и лице, той продължи усмихнат: – Няма нищо страшно, мила. Той иска само да ти зададе няколко въпроса. Смята, че ще можеш да им помогнеш... само няколко въпроса.

Лепски се озадачи. Защо беше така видимо изплашена? Изглеждаше като болна... сякаш всеки момент ще припадне. Защо?

– Седнете, ако обичате, мис Девън, – каза той с по-мек от обикновено глас. – Няма много да ви задържа.

Това е момичето, мислеше той, което трябва да носи постоянно очила, а тя дори в банката не ги носи!

Айра седна на стол до бюрото на Мел. Стисна треперещите си пръсти между коленете и си наложи да издържи на погледа му.

– Виждали ли сте този мъж? – понита Лепски, показвайки й снимка на Алжир.

Айра погледна снимката и кимна с глава.

– Да. Това е мистър Форестър.

– Той често ли посещава банката, мис Девън? – Лепски прибра снимката и извади бележник.

– Всеки ден.

– Отивахте ли с него, за да отключвате сейфа му?

– Да, разбира се.

– Имали ли сте възможност да надзърнете вътре?

– Не. Щом отключвах първия секрет, винаги го оставях сам.

– Дал ли ви е по някакъв начин да разберете, какво оставя там и какво взима?

– Не.

Когато поставяше въпросите, Лепски записваше в бележника, както въпросите така и отговорите. Неочаквано му бе хрумнала идея и искаше да опита.

– Той е напуснал хотела си на девети този месец, не ви ли е дал новия си адрес, мис Девън?

– Не.

– Да е споменавал по име някой от своите приятели?

– Не.

Лепски ѝ зададе въпроса си за уловка:

– Споменавал ли е името на д-р Уайдмен от Маями.

– Не.

– Вие познавате ли д-р Уайдмен, мис Девън?

Айра изтръпна. Гледаше го как записва в бележника с безизразно лице.

– Не, не го познавам.

– Никога ли не сте чували за него?

– Не.

Виж, каква стана тя, мислеше си Лепски. Уайдмен има нейния картон в картотеката си. Той е предписал очилата, а тя сега твърди, че никога не е чувала за него. По дяволите, какво става? Спокойно, си каза той. Не се захващай с нещо, което не можеш да свършиш. Знаеше, че Мел озадачено го наблюдава.

– Когато Форестър идваше в банката, носеше ли куфарче?

– Да.

– Не сте имали представа, какво има вътре?

– Не.

Лепски си записа нещо. После вдигна погледа си и се усмихна.

– Това е всичко, мис Девън. Прегледайте, написаното и ако вярно съм записал всичко, моля подпишете се. Той подаде бележника и Айра неохотно го взе.

– Що за идея? – остро реагира Мел. – Тя не е правила изявление. За какво трябва да се подписва?

Лепски му се усмихна простодушно.

– Нова разпоредба, мистър Девън. Нищо особено, само за по-голяма точност на рапорта.

Мел направи гримаса и окуражаващо се усмихна на Айра

– Прочети го тогава, мила, и се подпиши.

Айра прочете написаното с дребен, четлив почерк. Инстинктът и за опасност задейства. Знаеше, че влиза в капан, но не знаеше точно какъв.

– Да, вярно е записано – каза тя и взе химикалката, която Лепски ѝ подаде. Тя се разписа под написаното.

Лепски се изправи, взе листа и благодари. Няма нищо нередно със зрението на това момиче, мислеше той. Какво ли значи всичко това?

– О, само още един въпрос, мис Девън. Да знаете нещо за момиче на име Айра Марш?

Айра, като че се смали в стола си. Лицето и толкова пребледня, че Мел рязко се изправи.

– Не... не... никога не съм чувала за такова момиче!

– Зле ли си Норена? – изплаши се Мел и тръгна към нея.

– Не, татко. Чувствам се ужасно – каза Айра. – Сигурно е от храната...може ли да се прибера у дома? Ще се оправя, само малко да полегна.

Мел погледна Лепски.

– Ще тръгвате ли, господин полицаи? Виждате как е тя.

– Разбира се, разбира се – каза Лепски. – Съжалявам. – Със светнали от възбуда очи той излезе от кабинета.

– Ще изпратя някой да те придружи до дома, скъпа, – каза Мел. – Толкова съжалявам. Сега се успокой...

– О, не се паникьосвай – каза Айра, идвайки на себе си. Тя се изправи. – Не искам никой да ме изпраща...Не съм тръгнала да умирам! – Тя се обърна и бързо напусна стаята, оставяйки го да гледа с недоумение след нея.

Тики седеше, клатейки късите си крака. Лицето му се бе изпотило, хитрите му подвижни очи постоянно поглеждаха часовника. Още колко ще се бави, чудеше се той. Беше вече 10.43. Дали не се е случило нещо? Дали не са я сбаради пред отворения сейф?

Тогава я видя да влиза. Вървете с вдигната глава, пребледняло лице и сериозен поглед. Идваше без да бърза по пътеката между масите. Напомни му за времето, когато я видя за първи път: дръзка, самоуверена и твърда като закалена стомана. Той избърса лицето си, без да сваля поглед от нея. Тя опря ръце на масата и се наклони към него. Сините и очи

искряха.

– Взе ли парите? – попита я Тики, чудейки се на промяната и усещайки смътно неприятности.

– Въпроси ще задавам аз – каза тя вместо отговор. – Ти ли уби сестра ми?

Едрис трепна и изсъска.

– Какво общо има това? – настоя на своето той. – Тя и без това щеше да умре. Аз не я убих! Помотах и да измине края на пътя, който си бе избрала. Теб какво те е грижа? Взе ли ги?

– Бележката за самоубийството ти ли написа?

– Да... и какво от това? Аз написах и другите писма, така че почеркът да съвпадне. Взе ли парите, да те вземат дяволите?

– Ти ли уби любовника и?

– О, я престани! Ако толкова искаш да знаеш, Фил го ликвидира. Трябваше да го направим, малката. И двамата стояха на пътя ни. Той удари по масата с малкия си юмрук. – Взе ли парите?

– Взех ги. В банката беше дошъл един полицаи и ме попита познавам ли момиче на име Айра Марш.

Лицето на Едрис увисна.

– Да, малко човече, – тихо каза Айра. – Няма да се бавят още много. Колко смахната съм била, да се хвана с вас? Колко луда съм била? Те се досещат. Може би след няколко часа... не повече.

Едрис се смъкна от стола.

– Дай парите! Ти идваш с мен. Все още можем да се измъкнем с теб. Още имаме шанс. Хайде... дай ми парите!

– Върнах ги в сейфа. Защо да си утежнявам положението? Довиждане, Тики. Няма да е за дълго. Ще се видим в полицейското... – Обръщайки се тя излезе навън в ослепителното утро.

Джес Фар седеше в наетата кола с отпуснати върху волана ръце и озадачено наблюдаваше, как Айра напуска кафето.

Беше паркирал под палмите преди час. Видя Тики Едрис, да влиза в кафето. После и Айра, която на излизане изглеждаше така, сякаш светът се е разпаднал на парчета. Отиваше към банката.

Чакаше Едрис да излезе, но това не стана. Всичко това го озадачи. Защо вместо Алжир дойде Едрис? Не му мина през ум да купи вестник. Никога не четеше вестници.

Запали цигара и се намести по-удобно в колата. Мина час и три

четвърти. Започна да губи търпение. Ако продължи да стои на това място, някой полицаи може да полюбопитства и да си докара неприятности. И точно, когато реши да се премести, видя Айра да излиза от банката и бързо да отива към кафето. Направи му впечатление видимата промяна в нея. Това беше Айра от онова време в Ню Йорк, походката, дързостта, стойката на тялото и. Гледайки я как влиза, той хвърли недопушената цигара през прозореца. Сигурно е взела парите на Гарланд, помисли си той. Беше сигурен, че го е направила. Протегна се и включи двигателя. Тя остана вътре само няколко минути. Излезе и тръгна към служебния паркинг на банката. Когато Айра се скри зад банката, излезе Едрис с тремавата си походка.

Джес се вторачи в него, така както и минувачите. Джуджето изглеждаше като обезумяло. С побеляло, като восък лице и с конвулсивно потръпващи устни. Ръцете му висяха отстрани като току-що уловена риба. Едрис тръгна към колата си.

Какво, по дяволите, ставаше, питаше се Джес? Когато Едрис затръшваше вратата на минито, той излизаше от паркинга.

Едрис тръгна но посока Сийкъм.

Джес караше след него.

Лепски спря до колата. Колебаше се. Трябваше да поеме още един малък риск, за да се успокои. Дали да го поеме? Ако не се получи, шепът няма да се зарадва много, но ако се потвърди тогава...

Лепски бързо взе решение. Влезе в колата и потегли, като караше внимателно и бързо към магистрала 4А, посока Маями.

Щом се измъкна от задръстването и излезе на магистралата, погледна часовника си. Беше 10.36. Трябваше да се върне в управлението до 11.30. Разполагаше с малко време, но трябваше да успее.

Забеляза един полицаи от пътното управление, който седнал отстрани на седалката на мотора си наблюдаваше движението. Лепски спря зад него.

– Здравей, Тим, – викна той. – Трябва спешно да проверя нещо, ще ми разчистваш ли пътя? Първата спирка, Греъм Ко Ед Колидж, Маями. Дай да го направим за тридесет минути.

Полицаят се усмихна и натисна педала.

– Едва ли ще успеем – каза той. – Тридесет и осем минути и половина, ако ме следваш.

Лепски кимна и го пусна напред. После веднага го последва. Полицаят пусна сирената и колите отпред се изтеглиха вдясно.

Като натисна педала на газта до дъно, Лепски помисли за Теръл.

Щеше да му хвъркне шапката, ако можеше да го види как в този момент лети по магистралата със 190 км. в час.

Дългата магистрала, сякаш се стопяваше под летящите колела. Колите, които задминаваше се отдръпваха от въздушната струя, която ги удряше при задминаването. Беше се привел и здраво стискаше волана. Очите му бяха приковани в мотора отпред. Спазваше дистанцията от около петдесет метра и когато моторът отпред постепенно намали скоростта, му мина мисълта, че едно спукване на предна гума, би му спечелило много скромнен ковчег и дълбока дупка в земята.

След двадесет минути бяха стигнали края на магистралата и полицията му подаде знак с ръка да намали скоростта. Влязоха в покрайнините на Маями с около 110 км в час. Тази скорост беше пълзене в сравнение със скоростта по магистралата.

Шестнадесет минути по-късно, караха нагоре по пътя за Греъм Ко Ед Колидж.

Лепски спря пред входа и слезе. Краката му леко трепереха. Той се усмихна на Тим, който му отговори със същото.

– Беше чудесно, Тим, – каза той. – Ще повторим изпълнението на връщане. Искам да ме върнеш обратно като свърша.

– О'кей, – каза Тим. – На връщане ще спестим няколко минути, няма да е толкова натоварено.

Лепски се изкачи по стълбите и натисна звънеца. Отвори му д-р Греъм.

– Добро утро – поздрави Лепски. – От полицията на Парадайз Сити съм. Искам да ви задам няколко въпроса. Мога ли да вляза?

Греъм се отдръпна и му направи път да влезе.

– Надявам се, няма да ме забавите много – каза д-р Греъм, водейки го към кабинета. – Имам насрочена среща.

– Няма да се бавим, сър, – каза Лепски докато седнаше на посочения от Греъм стол. – Правя разследване за ваша ученичка: Норена Марш Девън.

Греъм го погледна изненадано.

– Тя вече не е при нас. Тя...

– Да. Знам за това. Кажете ми, докторе, тя носеше ли очила?

– Да.

– Би ли могла да чете без тях?

– Не, разбира се. Трябваше постоянно да е с тях. Не ви разбирам. Какво...

– Рамките на очилата, бяха ли сини, пластмасови?

Греъм го гледаше озадачено.

– Доколкото си спомням... да бяха сини. Не зная дали бяха пластмасови. Може ли да ми обясните, защо ми задавате тези въпроси?

– Имаме причини да мислим, че именно Норена е убитото момиче в „Кораловия залив“ – каза тъжно Лепски.

Греъм изтръпна шокиран.

– Боже, милостиви! Какво ви кара да мислите...

– Аз ще задавам въпросите – твърдо каза Лепски. Той извади от портфейла си снимката на Алжир. – Виждали ли – този мъж?

– Да, защо? Това е мистър Тебъл, адвокатът на майката на Норена.

Лепски си пое дълбоко въздух. Значи беше прав!

– Имате ли снимка на Норена Девън?

– Да. Имам. Правим снимки в края на всеки семестър – отговори Греъм. Изправи се и отиде при шкафа с папките. След малко извади една снимка.

Прекоси стаята и я подаде на Лепски.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Почти обезумял от страх, Едрис се връщаше към Сийкъм по магистралата. Беше толкова погълнат от мисли по спасяването си, че не забележа прашния форд, които го следваше през цялото време.

Няма и секунда за губене, казваше си той. Може би го търсеха вече. И той имаше връзки по крайбрежието. Най-добрият му шанс е да се качи на кораб за Мексико.

Но ще трябва първо да поеме риска и да се върне в апартамента си. Трябва да си вземе парите от Алжир. Без пари загива! Ще трябва да го убие. Ако не го направи, той ще убие него. Ще трябва да открие, къде е скрил неговия дял от сейфа на Ванеси. Преди да се върне в апартамента си, трябва да се снабди с пистолет.

Достигайки покрайнините на Сийкъм, той зави надолу по една тясна улица, която водеше към морето.

Изненадан Джес натисна спирачки и спря. Слезе от колата и изтича до началото на улицата. Успя да види, че минито зави надясно в края на улицата и изчезна. Върна се бегом и се спусна бавно и внимателно с форда.

Едрис паркира, слезе и тичешком влезе в неугледен бар, който обслужваше предимно екипажите на риболовни кораби, акостирали в пристанището.

Вътре нямаше никой. Собственикът, едър, космат и намръщен, се беше подпрял на бара и гледаше страницата на вестника с резултатите от конните надбягвания.

Щом видя Едрис се усмихна.

– Здравей, Тики! – Стъгна вестника и се взря в преbledнялото и изпотено лице на Едрис. – Какво ти е приятел?

– Загазил съм, Хари, – отговори той, опитвайки се да нормализира неравномерното си дишане. – Не задавай въпроси... неприятности с полицията. Ще ме уредиш ли на кораб за Мексико?

Хари ококори очи. За момент помисли, че Едрис се шегува. Пак го погледна и видя, че е сериозно.

– Може да се уреди, Тики, но ще ти струва скъпо. Тази вечер в десет ще отплава един кораб. Мога да уредя нещо за теб... ще ти струва три хиляди.

Едрис примига.

– Не можеш ли да направиш по-добър пазарлък, Хари? Там ще имам нужда от пари в началото.

– Ще опитам каквото мога, но този момък е доста алчен, разбираш ме нали?

– Ще трябва да свърша една работа и след това идвам при теб. Можеш ли да ме скриеш до тръгването на кораба?

– Разбира се, за теб бих направил всичко, Тики.

– Има още нещо... трябва ми пистолет със заглушител и то веднага. Морис го погледна втренчено.

– За какво ти е?

– Не ми задавай въпроси, Хари. Трябва ми веднага.

– Добре. Сигурен ли си, че ще се справиш сам?

Едрис оголи зъби, като хищник.

– Ще се оправя сам. Стига, Хари, нямам време.

Морис кимна с глава и мина зад бара. Върна се след няколко минути с пакет от кафява амбалажна хартия. Подаде го на Едрис.

– Чист е, Тики. Не искам да го виждам повече. Заглушителят е добър за три изстрела... не повече. Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

– Знам – каза мрачно Едрис. – Благодаря ти, Хари. След два часа съм тук. Той излезе и се забърза към минито. Щом влезе в колата, разгъна пакета и разгледа пистолета. Завинти заглушителя и постави пистолета на седалката до себе си. Покри го с шапката си. След това включи двигателя и потегли към апартамента си.

Джес Фар, който беше паркирал наблизо, тръгна след него.

Като пристигна пред блока, Едрис сграбчи шапката заедно с пистолета под нея и без да вади ключовете излезе от колата. Прекоси тротоара и подтичвайки влезе във фойето, взе асансьора и се изкачи горе.

Когато спря пред входната врата, търсейки ключа си, погледна към часовника. Беше 11.43. Отключи и внимателно влезе в антрето.

– Фил? – Остави шапката на един стол и държейки пистолета зад гърба си, а вестника, който беше купил, в лявата ръка, тръгна към хола.

Алжир стоеше до прозореца с пистолета на Едрис в ръка. Гледаше го предпазливо и с напрегнато изражение. Повдигна пистолета и го насочи към Едрис.

– Взе ли ги? – настоятелно попита той. – Не се приближавай!

– Защо е всичко това? – каза Едрис, накланяйки леко глава на една страна. Той махна с палец предпазителя на пистолета зад гърба си.

– Нямам ти доверие, смрадлив изрод – изсъска му Алжир. – Донесе ли парите?

– Разбира се, че ги взех, взех и вестник. На първа страница има голяма, чудесна твоя снимка, приятел.

Едрис му подхвърли вестника, който падайки в краката му се разтвори на първа страница. Алжир, инстинктивно се наведе, видя снимката си и започна да ругае. Това бяха последните му приказки на този свят. Едрис вдигна ръка и стреля в главата му.

Коленете му се подгънаха и той започна да се смъква към пода. Едрис стреля още веднъж – в гърдите.

Алжир се просна по гръб. По лицето му течеше кръв. Съвсем слабо помръдна ръце, устните му продължаваха да се движат. После долната му челюст увисна, а очите му се обърнаха безжизнени.

Едрис си пое дълбоко въздух. Отви заглушителя и го пусна в джоба си. Остави пистолета на масичката. Влезе в спалнята за сака, който беше приготвил.

Започна да търси парите на Алжир. Това му отне десет минути. Намери ги зад репродукцията на Пикасо. Преброи ги и започна да роптае, като видя че са останали само шестнадесет хиляди.

Наблъска ги в задния си джоб. Плика със своя дял постави във вътрешния джоб на самото. Спря се и огледа тъжно апартамента. Погледна към Алжир. Главата му лежеше в локва кръв. Застиналият ужас на лицето го накара да потръпне. Той взе сака и тръгна бавно към външната врата.

Трудно му бе да си представи, че повече няма да види този дом, но поне имаше пари и шанс да замине в Мексико. Ще започне нов живот. Парите отварят врати. Без тях се загива.

Отвори вратата и спря внезапно.

Отвън в коридора с пистолет в ръка стоеше Джес Фар. Беше насочил пистолета в лицето му.

Едрис затвори за миг очи и после ги отвори. Шокът от появилия се изневиделица дълъг и кльощав битник с пистолет, спря за момент биенето на сърцето му. След малко то лудо се разтупка.

– Връщай се вътре – злобно каза Джес – и внимавай!

Обхванат от болезнено отчаяние, Едрис бавно тръгна обратно. Джес го последва, затръшвайки с крак външната врата. Стресна се от вида на убития Алжир. Досега не беше виждал труп. Уплахата стопи куража му.

– Остави сака и се обърни с вдигнати ръце! – изкомандва троснато той.

– Слушай сега... – започна Едрис, с измъчена угодлива усмивка.

– Хайде... свинска муцуно! – викна Джес, заплашвайки го с пистолета.

Ридание пресече дъха на Едрис. Той пусна сака, обърна се и тъкмо започна да си вдига ръцете, когато Джес направи рязка крачка напред и го удари по главата с дръжката на пистолета.

Лепски с удоволствие наблюдаваше лицето на шефа си, докато разказваше за потвърждението на разкритието си. Биглър се бе облегнал на стената зад бюрото на Теръл и също изглеждаше доволен.

Лепски с триумфална усмивка подаде снимката и каза в заключение:

– Ето снимката на Норена Девън, шефе. Взех я от колежа. – Той с жест я постави на бюрото пред Теръл.

Теръл и Биглър се наведоха над снимката и заразглеждаха групата момичета.

– Втората отляво... на последната редица – каза Лепски.

– Хубава работа си свършил, Том, – каза Теръл, след като разгледа добре лицето на момичето с очилата. – И така, кое е момичето, което Девън смята за своя дъщеря?

– Айра Марш... сестрата на Мюриъл – обади се Биглър – Получих съобщение от Ню Йорк. Айра Марш е напуснала Ню Йорк на 16-ти вечерта и оттогава не са я виждали. Това не крещи ли, че е тя, шефе.

– Но защо? – намръщено се обърна Теръл към Биглър. – Тук пропускаме нещо голямо. Защо Алжир е сменил Норена с Айра? Трябва да е имал причина.

– Тя ще ни я каже. Да отидем да я приберем.

– Няма да бързаме – каза Теръл. – Първо ще говоря с Девън. – Той се намръщи. – Не ми харесва това джудже... Сигурно той е поставил снимката в спалнята на Мюриъл. Той е пробутал Алжир на д-р Грѐм. Отивай да го прибереш, Джо! За него отивай!

– Той трябва да е в Ню Йорк – каза Биглър.

– Алармирай полицията там. Може да е блъф и още да е тук. Потърси го у тях, Джо.

Биглър кимна и излезе бързо от стаята.

– Да се блокира летището и пътищата, Том, – продължи Теръл. – Както виждам нещата, няма да е стигнал далеч, но не искам да поемам рискове с тая опасна змия. – Теръл се изправи и взе снимката от бюрото си. – Отивам при Девън.

Лепски се пресегна за телефона. Ако сега не получа повишение, ка-за си той, никога няма да го получа.

Джес слезе долу с асансьора. Не губи време, за да брои парите, които взе от изпадналия в безсъзнание Едрис. Знаеше, че са повече, отколкото се бе надявал да намери. Ще остави наетата кола и ще изчезва бързо от Флорида. Ще вземе влак за Атланта и ще остане там, докато разбере накъде духа вятърът. С толкова пари няма да има никакви проблеми.

Въпреки радостната възбуда Джес още не бе превъзмогнал шока от вида на убития Алжир. Очевидно, направил го е Едрис, когото остави проснат на пода в безсъзнание. Когато се качваше във форда си мислеше за него. Какво ли ще прави и къде ли ще ходи?

Така му се пада, мислеше Джес, като завъртя ключа, за да тръгне. Плати си за Айра. Какво ли прави тя? Намръщи се при мисълта за нея. Почти се изкуши да я потърси. Ще е по-забавно да са заедно. После тръсна глава. Не, по-добре не. Няма да мине много и ченгетата ще стигнат до нея. Тогава и той ще се нахисне заедно с нея. Не, ще пътува сам. Ще има време за момичета в Атланта.

Караше към Маями. Движението по обяд беше доста натоварено и придвижването извън Сийкъм, досадно бавно. Но Джес владееше, обезлото го нетърпение.

Каква сладка работа, мислеше си той, отнемайки газта. Пред него ставаше задръстване. Едрис няма да посмее да го издаде, Алжир е мъртъв. Айра не знае, че парите са у него. Чудо! Обир приказка!

Задръстването се оправяше и Джес превключи от втора на трета. Погледна към близкия светофар и помисли дали ще успее да го хване. Колата пред него рязко увеличи скоростта си и се отдалечи от него. Джес не устоя и натисна газта. В този момент светофарът светна червено.

Псувайки, той натисна рязко спирачки, колата се занесе и сиря на метър след маркировката. Преди да даде заден, следващата кола връхлетя върху него с трясък и го изхвърли напред.

Джес се обърна, побеснял от яд. Видя шофьора, дебел възрастен мъж, който в този момент излизаше от колата. Тогава чу звука, от който най-много се страхуваше... полицейската сирена.

Сърцето му се разтупка, измъкна пистолета от задния си джоб с намерение да го скрие в жабката. В този момент, груб полицейски глас избоботи:

– Не мърдай!

Той повдигна поглед. През страничното стъкло го гледаше, едър, червендалест полицаи. Беше се появил без Джес да го забележи и беше насочил пистолета си към него.

– Пускай пистолета долу! – каза полицаят с безкомпромисен глас. – Бързо!

Целият треперещ, Джес пушна пистолета на седалката и вдигна ръце.

Вратата до него рязко се отвори. Друг полицаи го сграбчи и измъкна навън. Чуваха се клаксони. Хората спираха и любопитно гледаха.

– Внимавай! – изрева първият полицаи. – Въръжен е! Полицаят замахна и го удари по лицето. Джес се олюля.

След това се протегна и преди да осъзнае какво става, беззъбите шракнаха на китките му.

Почувства, че пакетът с парите, който бе пхнал в ризата си, се изхлузи и преди да успее да го спре, парите започнаха да се сипят на улицата.

– Ей, виж какво става! – извика червендалестият полицаи с ококорени очи. – Този негодник сипе пари!

Тики Едрис отвори очи. Болката в главата беше толкова силна, че издаде тих, стон. Лежете неподвижно и се опитваше да си спомни станалото. После се окопоти.

Минаха няколко болезнени минути, докато се приповдигне и седне. Стисна главата си с ръце, докато вътре нещата започнаха да се избистрят и острата разяждаща го болка поутихне. Клекна, а след това бавно се изправи. Залитвайки направи няколко крачки. Лявата му обувка шляпна в засъхващата локва кръв и той се потресе от отвращение. Опитта да се изчисти от килима. Движеше се, едва-едва. Сякаш през последния половин час, докато беше лежал в безсъзнание му се бяха трупунали още петдесет години. Домъкна се до барчето, отвори го с треперееща ръка и извади бутилка. Махна тапата, пушна я на пода и започна да пие направо от бутилката. Пи дълго и ненаситно, докато почувства приток на топлина и енергия, даващи му живот.

Остави бутилката задъхан и опипа задния си джоб. Знаеше, че беше излишно да го прави. Парите липсваха.

Влезе залитайки в банята и обля главата си със студена вода. Мозъкът му бе толкова вцепенен, че отказваше да действа. Погледна се в

огледалото и сърцето му се сви от жалост. Приличаше на съсипан старец, на път да умре.

Върна се в хола. Взе бутилката и отпи от нея още една дълга глътка. Уригна се и седна в миниатюрното си кресло. Вдигна краката си на табуретката отпред.

Свърши се с парахода за Мексико, мислеше той. Без пари, стари приятелю, си затънал до гуша. Ще трябва да си поемеш вината. Няма смисъл да бягаш. Не си струва да правиш планове. Затънал си и измъкване няма.

Погледна към Алжир. Устните му се отдръпнаха и оголиха стиснатите от омраза зъби.

Само защото тази купчина мърша, този копелдашки, лъскав боклук е бил твърде мързелив и твърде глупав, за да я зарови както трябва. Само това... това фаулира най-свършения сценарий за голям обир.

Едрис пийна още малко. Вече беше пиан, пиан и самосъжеляващ се. Започна да плаче. Сълзите се стичаха по съсухрилото се лице.

Така го намериха Биглър и Хес, когато разбиха външната врата и влязоха вътре.

Тики Едрис тръгна с тях без да оказва съпротива. Какво от това, мислеше той, слизайки едва-едва по стълбите към чакащата полицейска кола. Какво значение има сега, никакво... Правиш планове, играеш си картите както трябва и после някаква отрепка проваля всичко...

– Такъв е животът... – полугласно каза той, влизайки в колата. Закри лицето си с ръце и продължи да плаче.

Скъпи Мел,

Не бих могла да те наричам повече, татко! Пиша ти, за да се сбогувам и да ти кажа: – „Съжелявам!“

Не очаквам да повярваш, но честно казано, аз не знаех, че са убили твоята дъщеря. Казаха ми, че се е удавила.

Зная, че не е трябвало да заема нейното място. В живота си направих толкова много неща, които не е трябвало да върша. Получих много щастие при теб... странно щастие, което знаех, че няма да продължи дълго.

Отивам да плувам. Ще плувам навътре в морето, докато имам сили. Надявам се с това да ти помогна поне малко в цялата тази бъркотия. Много бих искала да ти липсвам поне мъничко.

Радвам се за Джой. Тя ще те направи щастлив, а ти го заслужаваш.

Сбогом... Моля те, опитай се да повярваш, че не бих го направила, ако знаех за Норена.

С обич, Айра.

Тя остави химикалката и прочете написаното. Беше в бунгалото на плажа, облечена с бял бански костюм, в сравнение с който кожата ѝ изглеждаше по-тъмна отколкото беше в действителност.

Спокойно постави бележката в плика и го запечата. Написа отгоре името на Девън, подпря плика на вазата върху масата.

Изправи се, огледа се наоколо и излезе навън в топлия летен ден.

Видя къпеци се хора в далечината, но те бяха твърде далеч, за да се безпокои. Отправи се към морето с широки и леки крачки, с високо вдигната глава, със стиснати устни и пресъхнали очи. Влезе във водата и започна да плува с енергични движения, които я отнасяха далеч от брега и от новия живот, който намери, но който не беше за нея.

КРАЙ

© 1965 Джеймс Хадли Чейс
© 1992 Мария Мандаджиева, превод от английски

James Hadley Chase
The Way the Cookie Crumbles, 1965

Сканиране и разпознаване: Светослав Иванов, 2006

Публикация:

ТАКЪВ Е ЖИВОТЪТ. 1992. Изд. Музика, София. Роман. Превод: [от англ.] Мария МАТДАДЖИЕВА [The way the cookie crumbles / James Hadley CHASE]. Формат: 17 см. Офс. изд. Тираж: 30 000 бр. Страници: 159 с. Цена: 10.50 лв. ISBN 954-405-013-2

c/o Jusautor, Sofia 1992
© International Autors N. V. 1965

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2094>]